கலைஞர் கருணாநிதியின் சிறுகதைகள்

59

முத்துவேல் பதிப்பகம்
திருச்சிராப்பள்ளி

பேராசிரியர். தி.வ. மெய்கண்டார் அவர்களின்
அன்பளிப்பு

கலைஞர்

கருணாநிதியின்

சிறுகதைகள்

★

முத்துவேல் பதிப்பகம்

திருச்சிராப்பள்ளி.

வெளியீடு எண் :— 9.

முதற் பதிப்பு : அக்டோபர், 1959
[உரிமையுடையது]

விலை ரூ. 1-50

நாதன் அன் கம்பெனி, 77, மதுரை சாலை, திருச்சி-8.

வணக்கம்

"சபலம்" முதல் "தப்பவில்லை" ஈருக உள்ள பதினுன்கு சிறுகதைகளின்மூலம் மனிதனின் சபலம், தாய்மையின் பாசம், கற்பின் பெருமை, தன்மானத்தின் உயர்வு, புராணத்தின் பொய்மை, மதத்தின் கொடுமை, பணத்தாசையின் விளைவு, ஆகிய சமுதாயத்தின் பல கோணங்களை இலக்கியச் சுவையோடு படம் பிடித்துக் காட்டுகிருர் கலைஞர் மு. க. அவர்கள். இந்நூலில் உள்ள கலைஞர் மு. க. அவர்களின் கருத்துச் செறிவு நிறைந்த எழுத்தின் வலிமையை வாசகர்களுக்கு நாங்கள் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமென்பதில்லை. சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு எங்கள் வெளியீடு சிறு தொண்டாகத் திகழ வேண்டுமென்பது எங்கள் ஆவல்!

எங்கள் மேல் பற்றும், பாசமும் கொண்டு பதிப்பகத்தின் வளர்ச்சிக்கு வலுவூட்டி வரும் கலைஞர் மு. க. அவர்களுக்கும், நல்லமுறையில் அச்சிட்டுத் தந்த நாதன் அன் கம்பெனியாருக்கும், முகப்பு ஓவியம் வரைந்தளித்த ஜீவன் அவர்களுக்கும், ஊக்குவிக்கும் உங்களுக்கும் எங்கள் இதய நன்றி! வணக்கம்!

திருச்சி,
1—10—59.

அன்புள்ள,
முத்துவேல் பதிப்பகத்தார்.

இந்நூலில்

1. சபலம்.
2. சங்கிலிச்சாமி.
3. ஆட்டக்காவடி.
4. செத்தவள் கதை.
5. பிரேத விசாரணை.
6. கங்கையின் காதல்.
7. கண்டதும் காதல் ஒழிக!
8. ஏழை.
9. முன்னூறு ரூபாய்.
10. ஒரிஜினலில் உள்ளபடி.
11. தாய்மை.
12. பனங்குலை.
13. தப்பிவிட்டார்கள்.
14. தப்பவில்லை.

சபலம்

காற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு 'இந்தோ சிலோன் எக்ஸ்பிரஸ்' திருச்சி நோக்கிப் பறந்து கொண்டிருந் தது. சென்னையில் இரவு 8-மணிக்கு வண்டியில் ஏறி யவர்கள் அலுப்போடும், களைப்போடும் போராடிக் கொண்டு முதுகை வளைத்துக் கொண்டே அமர்ந் திருந்தனர். சென்னை ரயில் நிலையத்தில் இடம் வாட கைக்கு விடும் பொடிப்பயல்கள் பலருண்டு. அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை இப்படியே நடத்திப் பழகிக் கொள்ளுகிறார்கள்.

வண்டியில் ஏறியோ -- அல்லது ஏறாமல் ர்யில் மேடையைச் சுற்றிக்கொண்டோ இடம் அகப்படுமா என்று தவித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்களிடம், கதை களில் பகவான் 'பிரத்யட்சமாவது போல' ஒரு பொடி யன் வந்து நிற்பான். "சாமி! இங்கே வாங்க நல்ல இடம்" என்பான். அவன் கூடச் சென்றால் போதும்; வண்டிக்குள் அருமையான இடத்தைக்காட்டி-பலகை யில் அவன் விரித்திருந்த 'பட்டு மெத்தை'யை எடுத்து முண்டாசு கட்டிக் கொள்வான். அந்த இடத்தில் தூங்குவதற்கு -- டிக்கட் பணம் போக -- அவனுக்கு ஒரு நாலணா வாடகை. இப்படிப் பல பையன்கள்

வாடகை வியாபாரம் நடத்துவார்கள். அவர்கள் கண்ணில் அகப்பட்டு கருணைக்குப் பாத்திரமான பிர யாணிகள் கண்ணயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர். அந்தப் பாக்கியம் கிடைக்காத பலர் கண்ணுக்குள் நுழைந்து இமைகளைப் பிடித்திழுத்து மூடும் உறக் கத்தை எதிர்க்கத் துணிவற்று ஒருவரோடொருவர் மோதிக் கொண்டிருந்தனர். கழுத்தில் நிற்க சக்தி யிழந்து தொங்கும் தலையை முழங்காலிலோ--பக்கத் திலிருப்பவர் தோள் பட்டையிலோ--அல்லது ஜன்னல் கட்டையிலோ முட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டு அமர்ந் திருந்த காட்சி பரிதாபமாயிருந்தது.

இந்தக் 'கும்பகர்ண லோக'த்தில் கொட்டை கொட்டையாக விழித்துக் கொண்டிருந்தவர்களும் இல்லாமலில்லை. நூற்றுக்கு ஒருவராவது இருக்கத் தான் செய்தனர். வண்டியில் ஆறுவது பெட்டியில் ஜன்னல் வழியாகக்கூட கால்களை வெளியே சிறிது நீட்டிக் கொண்டு கஷ்டப்பட்டு பலர் கொறட்டை விட்டுக் கொண்டிருந்தனர். நீண்ட ஒரு பலகையின் மூலையில் உட்கார்ந்திருந்த ஒருவன், அலுப்பைப்பற்றிய அக்கறைகள் எதுவுமில்லாமல் ஏதோ ஒரு உணர்ச் சியில் அங்குமிங்கும் பார்ப்பதும், பலகைக்குக் கீழே கவனிப்பதுமாயிருந்தான். அவனுக்கு எதிரில் மற்றொரு பலகையில் மற்றொரு வாலிபன், கண்களை மூடிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் விழிகள் மூடி யிருந்தனவே தவிர -- அவன் தூங்கவில்லை யென்பது தெளிவாயிற்று. விழிகளும் முக்கால் பாகந்தான் அடைபட்டிருந்தன. கால்பாகத்தின் வழியாக அவன் பார்வை எதிரில் உட்கார்ந்திருக்கும் வாலிபனையும் பலகைக்குக் கீழே படுத்திருக்கும் ஒரு பெண்ணையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

அவனும் சந்திராவும் அவர்கள் குழந்தையுடன் சென்னையில்தான் ஏறினார்கள். அவர்கள் ஏறி உட்கார்ந்த சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் எதிர்ப் பக்கத்தில் அந்தத் தூங்காத வாலிபன் வந்து உட்கார்ந்தான். வந்தவன் எதிர்பாராதவிதமாக அங்கு வந்து அமரவில்லை. எல்லாப் பெட்டிகளையும் ஒரு முறைக்கு இரண்டு முறையாகக் கவனித்துவிட்டு கடைசியில் இங்கு வந்து ஏறிக் கொண்டான். சந்திராவின் கையிலிருந்த குழந்தை அருகிலிருந்த ஒரு கிழவியின் நரைமயிரைத் தன் தளிர்க்கரங்களால் பிடித்திழுக்கவே--கிழவி பொக்கை வாய்ச் சிரிப்பை உதிர்த்துக்கொண்டே அந்த மழலையிடமிருந்து தலையை விடுவித்துக் கொண்டாள். இதோடு கிழவி சும்மாயிருக்கவில்லை. கிழவிகளின் குணமே -- நல்லதோ கெட்டதோ ஏதாவது பேசிக் கொண்டிருக்கவேண்டுமல்லவா?..... அதுவும் குழந்தையென்றால் கேட்கவேண்டுமா? "என்னடி கண்ணு! உன் பேரு என்ன?" என்று கிழவி கொஞ்சினாள். 'மூர்த்தி' என்று கணீரென்று உச்சரித்தது குழந்தை. "உங்க அப்பா பேரு?" என்றாள் கிழவி. "எங்கப்பா பேரு குமரேஸ். உன் பேரு என்ன?" என்று குழந்தை கேட்டவுடன்--கிழவிக்கு ஆனந்தம் தாங்கவில்லை. குமரேசும்---சந்திராவும் ஒருவரை யொருவர் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டார்கள். அப்போது எதிர்ப் பலகையிலிருந்தும் ஒரு சிரிப்பு வெடித்தது. அதைச் சந்திரா கவனித்தாள். சிரித்தவனும் சிரிப்பினூடே, சந்திராவைத்தான் உற்றுப் பார்த்தான்.

அவனைப் பார்த்த சந்திரா திடுக்கிட்டு அப்படியே ஸ்தம்பித்து விட்டாள். ஆனாலும் திடப்படுத்திக் கொண்டு குழந்தையின் விளையாட்டைக் கவனித்தாள். ஆனாலும் அவள் நீலக் குறுவிழிகள் மட்டும் எதிர்ப்

பக்கத்திலுள்ள அந்த வாலிபனையே அடிக்கடி விழுங்கிக் கொண்டிருந்தன. அந்த வாலிபன் நல்ல அழகன். விசாலமான கண்கள், அரும்பு மீசைகள், அழகை அதிகப்படுத்த பளபளப்பான பட்டுச்சட்டை. அவனது பெரிய கண்கள் சந்திராவைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் போதையேறிக் காணப்பட்டன. சந்திராவும் தனக்குப் பக்கத்திலேயே கணவன் இருப்பதையும் மறந்தவள் போல, அவனை அடிக்கடி பார்க்கும் வேலையில் ஈடு பட்டிருந்தாள். இதைக் குமரேசும் ஜாடையாகப் புரிந்து கொண்டான். வண்டி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. சந்திரா தன் கணவனோடு ஏதாவது பேசுவதும், குழந்தைக்கு விளையாட்டுக் காட்டுவதும் அதே நேரத்தில் எதிரே உள்ளவனைக் காணுவதுமாயிருந்தாள். குமரேசுக்கு ஏதாவது சொல்லிவிட வேண்டுமென்று மனங் குமுறியது. தன் மனைவி-தனக்கருகில் உட்கார்ந்து கொண்டே இன்னொருவனின் அழகை ரசிப்பதென்றால் ....இதை அவனால் நினைக்கவே முடியவில்லை.

அழகுக்காகத்தான் சந்திராவை அவன் மணம் புரிந் தான். அவள் வீட்டுக்கு வந்தபிறகு அறிவும் நிரம்பிய வள் என்பது கண்டு மகிழ்ச்சி கொண்டான். குதூகல மாக ஓடிக்கொண்டிருந்த அவர்களின் குடும்ப வாழ்க் கைக்கு அந்த ரயில் பிரயாணம் முட்டுக்கட்டையாகத் தான் வாய்த்தது. இவன் நெஞ்சிலே இந்தப் போராட்டம் -ஆனால் சந்திராவோ எதிர்ப்பலகைக்கு வீசும் கண்களை நிறுத்திய பாடில்லை. குமரேஸ் கொந்தளித்தான். முழுதும் கவனித்து ஒரு முடிவு கட்டிவிட வேண்டு மென்ற தீர்மானம்--அவனை அமைதிப் படுத்தியது.

குழந்தை நன்றாகத் தூங்கி விட்டது. வண்டியும் விழுப்புரத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்தப்

பெட்டியில் இருந்தவர்கள் தூக்க மயக்கத்தில் தள்ளாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மூர்த்திக்கு ரயிலில் கிடைத்த புதுப் பாட்டியின் வாயிலிருந்து 'புஸ் புஸ்' என்று மூச்சு வந்து கொண்டிருந்தது. சந்திரா, குழந்தையைக் கீழே போட்டுத் தூங்க வைப்பதற்காக முயன்ருள்! குமரேசின் தோளிலிருந்த துண்டை எடுத்துப் பலகைக்குக் கீழே விரித்து, தானும் கீழேயே படுத்துக்கொண்டாள். குழந்தையையும் பக்கத்தில் படுக்க வைத்துக் கொண்டாள். அவள் படுக்கும்போதே -- குமரேசைப் பார்த்து வழக்கமான புன்சிரிப்பைக் கொட்டிவிட்டுச் சாய்ந்தாள். ஆனல் குமரேஸ் பதிலுக்குச் சிரிக்கவில்லை. அவன் நெஞ்சு குமுறுவது அவளுக்கு எப்படித் தெரியும்? எதிரேயிருந்தவனுக்கு இப்போது தலையைக் குனியவேண்டிய வேலை ஏற்பட்டது. கண்களை மூடிக்கொண்டு தூங்க முயலும் சந்திராவின் முகத்தில் அவன் எந்தத் தனியழகைக் கண்டானே தெரியவில்லை. ஒரே ரசனைதான்... அவனுக்கு இருப்புக் கொடுக்கவில்லை. வயிறு காய்ந்து வாடுபவனுக்கு எதிரே வட்டில் நிறையப் பொங்கலை வைத்தால்! அந்த நிலைபெற்ருன். அவன் உணர்வு, ஒரு நிலையில் இல்லை யென்பது அவன் அசைவுகளிலேயே பளிச் பளிச்செ்ன மின்னிக் கொண்டிருந்தது. சந்திராவின் தனிப்பார்வை வேறு அவனைப் பம்பரமாக ஆட்டி வைத்திருந்தது. அவனுக்கு அன்று ஒரு நல்ல வாய்ப்புதான். எத்தனையோ பெட்டிகளைத் துருவிப் பார்த்து இதுபோன்ற ஒரு நல்ல இடம் கிடைக்காமல் கடைசியில்---நட்சத்திரத்துக்குக் குறி வைத்தபோது சந்திரனே விழுந்து விட்டதுபோல---கிடைத்த இடமல்லவா இந்த இடம்? தூங்கும் சந்திராவை இவன், ரசித்தான் --- ரசித்தான் --- அப்படி ரசித்தான். இந்த

ரசமான கட்டத்தில்தான், குமரேஸ் முக்கால் கண்ணை மூடிக்கொண்டு நடப்பவைகளை பார்த்துக்கொண் டிருந்தான். சந்திரா, எப்படியும் கையுங் களவுமாகப் பிடிபட்டுவிடுவாள் என்று துடித்துக்கொண்டிருந்தான். எதிரே இருந்தவன் குமரேசை அடிக்கடி பார்ப்பதும் தன் கால்களால் அவள் கையை மெதுவாகத் தீண்டு வதும் மீண்டும் சுற்று முற்றும் பார்த்துச் சும்மாயிருப் பதுமே வேலையாயிருந்தான்.

வண்டி நெல்லிக்குப்பத்தைத் தாண்டி விட்டது. சந்திரா அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் பொற்கரம்குழந்தைமூர்த்தியை அணைத்தபடியிருந்தது. அந்த வாலிபன் ஏதோ ஒருபுது துணிவுடன் பெருமூச்சு விட்டான். குமரேசையும் கூர்ந்து நோக்கிக் கொண் டான். குமரேஸ் தன் துப்பறியும் வேலைக்குத் தயா ராக--தூக்கத்தால் துவண்டிருப்பவனைப் போல இருந் தான். வாலிபனின் கைகள் சந்திராவின் கன்னத்தை வருடின. சந்திரா விழித்துக் கொண்டாள். வாலிபன், நடுங்கியபடி கைகளை எடுத்துக் கொண்டான். சந்திரா விழித்த வேகத்தில் குழந்தையும் சிணுங்கியது. சந்திரா மேலே நிமிர்ந்து தன் கணவனைப் பார்த்தாள். அவன் தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தான். அவளை ஒரு முடிவு கட்டுவதற்காக இமைகளின் இடுக்கில் ஒளிந்து கொண் டிருந்த அந்தப் பயங்கர விழிகளை அவள் பார்க்கவில்லை. கணவனைப் பார்த்த கண்களோடு அந்த வாலிபனையும் பார்த்தாள். அவன் உமிழ்நீர் விழுங்கினான். சிணுங்கி டும் குழந்தைக்கு ஒரு முத்தம் கொடுத்துவிட்டு அதைத் தட்டிக்கொடுத்தபடி தூங்கி விட்டாள்.

எத்தனையோ முறை, அழுதிடுங் குழந்தைக்கு அவள் முத்தமிட்டுப் பிறகு தூங்கவைப்பதை குமரேஸ் பார்த்திருந்தாலுங்கூட, இந்த முத்தம் அவனை நெருப் பில் தள்ளி எண்ணெயை ஊற்றுவதாயிருந்தது.

சிறிது நேரம் கழிந்தது. வாலிபனின் கரங்கள் மீண்டும் சந்திராவின் கன்னத்தைத் தொட்டன. சந்திரா விழித்தாள். விழித்தவள் குழந்தையைத் தட்டியபடி மறுபடியும் கண்களை மூடிக்கொண்டாள். குமரேசால் அங்கு உட்கார முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது. எரிமலையாகிவிட்டான். பூகம்பமானது அவன் உள்ளம். பயங்கரமான ஒரு முடிவுடன் எழுந்தான். குழந்தையைக் கையில் தூக்கினுன்; குழந்தை அழுதது. சந்திரா விழித்துப் பார்த்து தன் கணவன் கையில் குழந்தையைக் கண்டு--தூங்கத் துவங்கினுள். குழந்தையுடன் குமரேஸ் ஐந்தாறு பலகைகளைத் தாண்டி அப்பாற் போனுன். வாலிபனுக்கு மகிழ்ச்சி பெருக்கெடுத்தது.

ரயில் வண்டி புயல் வேகத்தில் பெருமூச்சு விட்டு ஓடிக் கொண்டிருந்தது. குமரேஸ் சுற்று முற்றும் பார்த்தான்; கையிலிருந்த குழந்தையை அந்த அகோரமான இருளில் ஜன்னல் வழியே வீசி யெறிந்தான். அந்தப் பசலை எந்தக் காட்டில் விழுந்ததோ? எந்தப் பாறையில் விழுந்து சுக்கு நூருனதோ? குமரேசின் மனம் சிறிது சாந்திபெற்றது. "ஒரு விபசாரியின் தொடர்பு இன்ருேடு ஒழிந்தது. தன் பெயரைச் சொல்லி வருங்காலத்தை விணுக்காமலிருக்க, குழந்தையும் ஒழிந்தது. இனிமேல் தான் தனி ஆள். இந்தத் தாசி அவனுேடு போகட்டும்" என்று அவன் மனம் பேசிற்று. வண்டி நிற்கும் ஸ்டேஷனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அதற்குள் அவன் பார்வை, முன் உட்கார்ந்திருந்த இடத்தில் பாய்ந்தது. வாலிபனின் கரங்கள் இப்போது நடுக்கமின்றி சந்திராவின் கன்னத்திடம் சென்றன. அடக்கமுடியாத ஆவலுடன் அவள் கன்னக் கதுப்பை விரல்களால் அழுத்தினுன். சந்திரா திடுக்கிட்டு விழித்தாள். அவன் இப்போது சிரித்தான். 'சீ' என்ற பெரிய

சப்தத்துடன் சந்திரா துள்ளிக் கிளம்பினாள். வாலிபனின் கன்னத்தில் அவள் கரங்கள் மாறி மாறி விளையாடின. எல்லோரும் விழித்துக் கொண்டார்கள். குமரேசும் அருகே வந்து விட்டான். அவனுக்கு மயக்கம் வருவது போலிருந்தது. 'அத்தான்!' என்று அவனைக் கட்டிக் கொண்டாள் சந்திரா.

"ஆரம்பத்திலிருந்து நீ பார்த்த பார்வை......" என்னமோ ஆத்திரமாகச் சொல்லப்போனான் குமரேஸ்.

"என் சிறு வயதில் இறந்துபோன அண்ணன் மாதிரி இருந்தது.....பார்த்தேன்...இந்தப்பாவி........" என்று விம்மி விம்மியழுதாள். பெட்டியிலிருந்தவர்கள் அவனைத் திட்டித் தீர்த்தார்கள். கடலூர் ஸ்டேஷன் வந்தது. அந்த சபலம் பிடித்த மைனர் இறங்கிப் போய்விட்டான். "இதற்காகவே இந்தப் பயல்கள் ரயிலில் ஏறுவது" என்று ஒரு குரல் கிளம்பிற்று. திடீரென ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியில் குழந்தையைக்கூட மறந்திருந்த சந்திரா, "குழந்தை எங்கே அத்தான்?" என்று ஆவலோடு கேட்டாள்.

"பக்கத்தில்தான் இருக்கிறது; இங்கேயே இறங்கு" என்றான் குமரேஸ். அவன் முகம் கருத்து விட்டது.

"ஏன்?" என்றாள் அவள்.

"இறங்கேன்--சொல்லுகிறேன்" என்று மூட்டை முடிச்சுகளைத் தூக்கிக்கொண்டு புறப்பட்டான் குமரேஸ். அவளும் இறங்கினாள். இறங்கியவுடன் கேட்டாள்---"எங்கே குழந்தை?" என்று.

கண்ணீர் வழிந்தோட அவன் சொன்ன பதில்: "இரண்டு மைல்களுக்கப்பால் இருக்கிறது" என்பது தான்!

"ஏ! அவசரக்கார குமரேசா!"

"ஆத்திரக்கார முட்டாளே!"

என்ற ஒலி, நாலா புறமிருந்தும் அவன் காதில் சாட்டை ஒலியாய் ஒலித்தது.

'இந்தோ சிலோன் எக்ஸ்பிரஸ்' கடலூரிலிருந்து புறப்பட்டது.

சங்கிலிச்சாமி

****

"சங்கிலியானந்த சாமிக்கு ஜே!"

"சங்கிலியானந்த சாமிக்கு ஜே! ஜே! ஜே!"

பக்தர்கள் குதித்தார்கள்; பரவசத்தால் நர்த்தன மாடினார்கள்; பரமானந்த கீதம் பாடினார்கள்.

அஷ்டமா சித்துபுரி ஐயனே போற்றி! துஷ்டர் தம் துடுக்கடக்கும் தூயனே போற்றி! கஷ்டங்கள் தீர்த் திடும் எங்கள் கண்கண்ட தெய்வமே போற்றி! போற்றி!!

இந்தப் பாடலை, சாமியாரின் சிஷ்யன், சம்பந்தம் உரக்கப் பாடினான். சம்பந்தத்தின் முக விகாரங்கள்.... தானே வரவழைத்துக் கொண்ட அங்க சேஷ்டைகள்... போற்றிப் பாடலுக்குப் புது மெருகு கொடுத்து பக்தர் கூட்டத்தைப் புளகாங்கிதத்தில் ஆழ்த்தின.

'நமப்பார்வதி பதே' ஒரே பேரொலி; திடீரென அமைதி. சின்னப்பண்ணை முதலியார் சாமியாரின் பாதங்களைத் தொட்டுக் கும்பிட்டு மலர்களைத் தூவினார். பக்தர்களும்...பண்ணையாரைப் பின்பற்றிப் பாதபூசை செய்து...மலர்...காசு....பணம்....இவைகளால் அர்ச் சித்து நின்றனர். 'ஓம் சங்கரா சிவ' இந்த முணு முணுப்போடு சங்கிலிச்சாமி தம்மை வணங்கி எழுந்த வர்களுக்கு ஆசீர்வாதம் வழங்கினார்.

பக்தர்கள் பலப்பல வகைகள்; கோரிய வரங்கள் பலப்பல ரகங்கள்.

"வழக்கில் வெற்றி பெறவேண்டும்"

"வாத நோய் தீரவேண்டும்"

"பிள்ளையில்லை....அருள் தேவை"

"கொள்ளை போய்விட்டது; கள்ளனைக் காட்டுக!"

எல்லாவற்றுக்கும் ஒரே மருந்து....விபூதி; அதைச் சாமியார் தர பக்த கோடிகள் வாங்கிக்கொண்ட காட்சியில் ஒரே பக்தி வெள்ளம்.

'சம்பந்தம்!' என்றார் சாமியார்.

'ஸ்வாமி' என்று அலறி விழுந்தான் சிஷ்யன். அதற்குள் சின்னப்பண்ணை முதலியார் கைகட்டி வாய் புதைத்துக் காதுகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டார்.

"சங்கரன் உத்தரவிடுகிறான்; இன்றைய அருள் போதுமாம்"

சங்கிலிச்சாமியாரின் இனிப்பான பேச்சு இது!....

"அப்படியே சரி ஐயனே!" இது சம்பந்தம்.

"சாமி சயனிக்கப் போகிறது...ஜனங்களெல்லாம் செல்லலாம்" இது முதலியார்.

"அவரைப் பாரு!.....அப்படியே தேவலோகத்தி லிருந்து குதிச்சு வந்தவரு மாதிரி இருக்கார்"

"செக்கச் செவேர்னு....சிவபெருமான் மாதிரி! அடடா! என்ன அருள்! என்ன அருள்! அந்தக் காவி ஆடைக்கும்...கருணை வழியும் முகத்திற்கும் கைலாச பதி வந்ததுபோல் இருக்கிறதப்பா!"

"பொம்பளைப் பக்கம் அவரு பார்த்துப் பேசும் போது அவரு வாயெல்லாம் புன்சிரிப்படி! ஆனா.... எழுமிச்சம் பழம் மாதிரி, கொழு கொழுன்னு இருக்கார்.

எல்லாம் தெய்வப் பொறப்புடீ, தெய்வப் பொறப்பு!''

"நம்மாத்துக் காரருந்தான் இருக்கார். நாலு வார்த்தை இப்படி அழகாப் பேசுவாரா?''

"டேய்....தீராத வினையெல்லாம் இவரு விபூதியினாலே தீருமடா.''

"ஆள் சாமான்யமா? ஆயிரம் ஜனங்களை ஆபத்திலே யிருந்து காப்பாற்றினாரப்பா!''

"அதென்ன ஆபத்து?''

"இது தெரியாதா?...இவருக்கு ஏன் சங்கிலிச் சாமின்னு பேரு தெரியுமா?''

"சங்கிலிக் கருப்பன் பூஜை செய்வார்.''

"அட மூடம், அதில்லே. ஒருநாளு மெட்ராஸ் மெயிலு....வெகுவேகமாக மெயில்மாதிரி போச்சாம்.''

"எந்த ஊருக்கு?''

"மெட்ராசுக்கப்பா.''

"உம்; சொல்லு''

"நம்ப சாமியும் அதிலே இருந்திருக்கு. சாமி.... இருந்தாப்போல இருந்தது....''

"மறைஞ்சுட்டுதா?''

"இல்லப்பா...ரயிலில் இருக்கிற அபாய அறிவிப்புச் சங்கிலியைப் பிடிச்சு இழுத்திருக்கு.''

"உடனே ரயில் நின்று இருக்குமே!''

"ஆமாம்; ரயில் நின்றதும்...கார்டு வந்து 'யாரப்பா ரயிலை நிறுத்தியது?' அப்படின்னு கேட்டிருக்காரு.''

"சாது என்ன சொன்னது?''

"நான் தானப்பா! தண்டவாளத்தில் ஆபத்தப்பா! உடனே போய்ப்பாரப்பா--என்று சொல்லியிருக்கு சாமி"

"ஆஹாஹா...என்ன சக்தி! என்ன சக்தி!"

"எல்லோரும் போய்த் தண்டவாளத்தை கவனித்துப் பார்த்தா...தண்டவாளத்தை வெட்டி...ரயிலைக் கவுக்கச் சூழ்ச்சி பண்ணியிருக்கு."

"அடடா!"

உடனே ஜனங்களெல்லாம்....சாமி காலில் சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்காரம்பண்ணி எங்களைக் காப்பாத்தின கடவுளேன்னு கட்டிப்பிடிச்சு கிட்டாங்களாம்.

"த்சு! த்சு!...சாக்ஷாத் கடவுளே அவதாரம்! என்னமோ! இந்தக் கலிகாலத்திலே நமக்கெல்லாம் காணக் கொடுத்து வச்சிருக்கு."

அதிலேருந்துதான் சங்கிலிச்சாமின்னு பேரு! நம்ப சின்னப்பண்ணை முதலியாரும்....அதே ரயிலில் இருந்திருக்காரு. அவருக்குச் சாமிமேலே......ஒரு மோகம் விழுந்துட்டுது.

"ஓ.......அதான்...முதலியார் இவ்வளவு தடபுடல் பண்ரூர்!....இல்லேன்ணு....இந்தக் கருமி.......இப்படிக் காசு செலவுபண்ணமாட்டாரே!"

சின்னப்பண்ணையின் மேல்மாடியில் பட்டு மெத்தை ஒன்றில் சங்கிலியானந்தசாமி சயனித்திருக்க.......சம்பந்தம் அடிவருட...பண்ணைக்காரர்...'பங்கா' போட்டுக் கொண்டிருந்தார். இன்னொரு மெத்தையில் பண்ணைக்காரரின் குச்சுநாய் படுத்துக் கிடந்தது.

'ஓம்.....சங்கராசிவ'--சாமியாரின் வாயிலிருந்து கால் மணி நேரத்துக் கொருமுறை வெளிக் கிளம்பும் வார்த்தைகள் இவை!......

"என்ன முதலியார்!...நமது பயணம் விரைவில் நடைபெறவேண்டுமென்று பரமன் ஆணையிடுகிறானே"

"ஆண்டவன் ஆணையா?......அவசியம் புறப்பட வேண்டும்"--சம்பந்தம் துடித்தான்.

முதலியார் எழுந்துநின்று "ஸ்வாமி நாளைக் காலையில் முழுவதும் வந்துவிடும். பிறகு அவ்விடத்துப் பிரயாணத்தை ஆரம்பித்தால்...." என்று முடிப்பதற்குள்,

"ஆகாது......ஆகாது; எம்பெருமான் சாமிகளைக் கோபிப்பார். அற்ப விஷயத்துக்காகச் சாமிக்கும், சாக்ஷாத் பரமேஸ்வரனுக்கும் மனத்தாங்கல் ஏற்படக் கூடாது."

சம்பந்தம் தத்தோமென ஆடினான்; அவனைச் சாமியார் கையமர்த்தி.

"சம்பந்தம்!...பொறு! முதலியார் நம்பால் காட்டும் அன்புக்கு நாம் அவரை ஏமாற்றக்கூடாது. சரி...... சங்கரனிடம் ஒரு நாள் தவணை கேட்கிறேன். முதலியாரே! இன்றுவரை எவ்வளவு கிடைத்திருக்கிறது?"

முதலியாரின் முகத்தில் களை உதயமாகிறது.

"ஸ்வாமி......ஆயிர ரூபாய் எடைதான் வெள்ளி கிடைத்திருக்கிறது. காலையில் ஆயிர ரூபாய் எடை வரும்."

"சந்தோஷம். மொத்தம் இரண்டாயிர ரூபாய் எடை. எல்லாவற்றையும் தங்கமாக்கி விட்டால்...... போதுமல்லவா?"

முதலியார் தோளைச் சொரிந்து கொண்டே தலையசைத்துப் பல் இளித்தார்.

சாமியாரின் நெற்றியில் சில சுருக்கங்கள் மின்னி மறைந்தன.

"சம்பந்தம்!"

"ஸ்வாமி!"

"நாளைக் காலை பூசை முடிந்ததும் யாரும் மேல் மாடிக்கு வரக்கூடாது."

"உத்தரவு."

"நீயுந்தான்."

"ஆகட்டும்."

"இரவு முழுவதும் நான் தனித்திருந்து சிவபூசை செய்ய வேண்டும்."

"ஆக்ஞை ஸ்வாமி"

"முதலியார்......"

"ஸ்வாமி......"

"தெரிந்ததா?"

"ஆஹா..."

"இரவு பூசை முடிந்து...மறுநாள் உதயமானதும் ......நீர் மாடிக்கு வரவேண்டும்......உமது விருப்பம் நிறைவேறியிருக்கும்......நீர் கேட்பது தங்கந்தானே?"

"ஆமாம்......அதைவிட உயர்ந்ததாய் ஆக்கமுடிந் தாலும்....."

"கவனிப்போம்......வைரப் பாளமாகக்கூட ஆக்க முடியும், சிவனருள் எப்படி இருக்கிறதோ...!"

முதலியார் ஒரு கிண்ணம் பாலைச் சாமியிடம் நீட்டி ஞர். அதைச் சிஷ்யன் சம்பந்தம் வாங்கிச் சாமியின் உதட்டில் வைத்தான்......

மறுநாட் காலையில் வழக்கம்போல் பூசையெல் லாம் முடிந்து...வெள்ளிக் கட்டிகளும் வந்து சேர்ந்தன. சாமியார் அந்த வெள்ளிப் பாளங்களைக் கண் குளிரப் பார்த்து மூடாத்மா ஞானத்மாவாக மாறுவது போல்--

நாஸ்திகன் ஆஸ்திகனாய் மாறுவதுபோல் "ஏ" வெள்ளியே! நீ தங்கமாகப் போகிறாய்!"

இதைச் சாமியார் சொல்லும் பொழுது சம்பந்தம் தலையாட...முதலியார் முகமும் அகமும் மலர்ந்த காட்சி வெகு ரம்மியமாயிருந்தது.

சாமியார் பூசை செய்ய உட்கார்ந்தார். சாம்பிராணிப் புகைச்சல், ஊதுவத்திகளின் மணம்........... அரைத்த சந்தனத்தின் வாடை.......மல்லிகை மாலைகள் தந்த குளிர்ந்த வாசனை.........

"மாடியில் ஒரு சொர்க்க லோகத்தையே சாமி உண்டாக்கி விட்டது" என்றார் முதலியார்.

"சொர்க்கலோகம் இருந்தால்தானே சொக்கநாதன் வருவான்" என்றான் சம்பந்தம்.

முதலியாருக்கு இரவெல்லாம் ஒரே கனவு. தங்கமாக மாறிய வெள்ளிக் கட்டிகளின் பிரகாசம் அந்தத் தங்கக் கட்டிகளை உடைத்து வெளியூர் சென்று வியாபாரம் செய்வது, நல்ல விலைக்கு விற்ற பிறகு....... பெரிய குபேரனாவது, குபேரன் ஆனதும் உள்ளூரப் பெரிய பண்ணையை ஏலம் செய்வது, இந்தக்கனவுகளில் புரண்டுகொண்டிருந்தார். தங்கத்தை வியாபாரம் செய்யப்போன இடத்தில்....போலீஸ்காரர் கையில் சிக்கி விட்டதாக ஒரு பயங்கரக்கனவால்...பண்ணையார் பதறியடித்து எழுந்தார். கண்களை நம்ப முடியாமல் கசக்கிக் கொண்டார். பொழுது விடிந்தது. தங்கத்தைப் பார்ப்பதற்காக சம்பந்தத்தையும் அழைத்துக்கொண்டு மேல் மாடிக்கு ஓடினார்.

சாம்பிராணி வாடை....நிரந்தரமாகப் பரவி...முதலியாருக்கு உற்சாகமான வரவேற்புக் கொடுத்தபடி இருந்தது. மாடியில் நுழைந்த முதலியார் 'சாமி....சாமி....

என்று கத்திஞர். அவ்வளவுதான்; மூர்ச்சையாகி விட்டார்.

சம்பந்தம் முதலியாரைத் தூக்கிதேற்ற ஆரம்பித்தான். மாடியிலிருந்து தோட்டத்துப் பக்கம் தொங்கிக்கொண்டிருந்த அழுத்தமான கயிறு காற்றில் அசைந்தது. முதலியார் மூர்ச்சை தெளிந்து—சம்பந்தத்தை உற்றுப் பார்த்தார். அந்தப் பார்வையில் "ஹே சம்பந்தம்! இரண்டாயிர ரூபாய் எடை வெள்ளி போச்சே!" என்ற சோகம் பிரதிபலித்தது.

"பேராசை பெரு நஷ்டம்" என்பது போலிருந்தது சம்பந்தத்தின் பதில் பார்வை.

"சம்பந்தம்! கருவாடு களவு கொடுத்த பாப்பாத்தி கதையாக அல்லவா என் கதை முடிந்துவிட்டது."

"ஆமாம்...வெளியில் சொன்னுல் வெட்கக்கேடு"

"ஜெயிலுக்குப் போகவேண்டுமப்பா."

"உம்......இந்தச் சண்டாளன் இப்படிப் பண்ணி விட்டானே!"

"சம்பந்தம்....நீயும் இந்தச் சதிகாரனுக்கு உடந்தையா?"

"முதலியார்!...என்னை மன்னித்து விடுங்கள். நானும் உடந்தையாகத் தானிருந்தேன். அந்தப் படுபாவி என்னையும் ஏமாற்றிவிட்டான்."

"பரம பக்தர்கள் போல் நடித்தீர்களே!"

"நடிக்காவிட்டால் நீங்கள் நம்புவீர்களா?"

"அட பாவி...ரயிலில் அவனைப் பார்த்தது முதல் என்னை சனியன் பிடித்துக்கொண்டதே."

"சனியனல்ல! சரியான ஆசை பிடித்துக் கொண்டது. முதலியாரே! ஆசையால் விளைவதுதானே ஆபத்துக்கள்."

"போதுமப்பா வேதாந்தம். உங்கள் வேதாந்தத்தைக் கேட்டுத்தான் இவ்வளவு விபரீதம்."

"இனி நான் வேதாந்தம் பேசமாட்டேன். அந்தச் சூதனைத் தொலைக்க வழி தேடுவேன்."

"கடலில் போன என் சொத்து—இனிக் கரை யேறுமா?"

"சம்பந்தத்தின் கப்பல்—ஒரு துரும்பு விடாமல் அரித்துக்கொண்டு வந்துவிடும். கலங்காதீர் முதலியாரே!"

"வெள்ளிக் கட்டிகளப்பா...வெள்ளிக் கட்டிகள்!"

"வைரக் கட்டிகளாகத் தருகிறேன். வியாகூலப் படாதீர்."

"ஏன்...உனக்கு ஏதாவது தங்கக் கட்டி வேண்டுமோ?"

"தவருக என்னை மதிக்காதீர்... முதலியாரே!... என் கதையைக் கேட்டால் என் மீது பரிதாபப்படுவீர்."

"எந்த இழவையாவது சொல்லித் தொலை."

"நான் ஒரு சாதாரண மனிதன்"

"அதுதான் தெரியுமே..."

"சங்கிலிச்சாமியும் ஒரு சாதாரண மனிதன்..."

"யார் இல்லை யென்றது?"

"ரயில் விபத்திலிருந்து மக்களைக் காப்பாற்றினரே..."

"அதில்தானே நானும் மயங்கி விட்டேன்"

"நீங்கள் மட்டுமென்ன உலகமே மயங்கி விட்டது"

"ஜால வித்தைக்காரன், என்னமோ மந்திரம் பண்ணி மயக்கி விட்டான்."

"மந்திரமல்ல...மகா பெரிய தந்திரம்"

" தந்திரமா ?"

" ஆமாம் தண்டவாளத்தைப் பெயர்த்து வைத்தது யார் தெரியுமா ?"

" அந்தத் தடியன் தானு ?"

" இல்லே...நான் தான் முதலியாரே! இரவெல்லாம் கஷ்டப்பட்டுத் தண்டவாளத்தை உடைத்தேன். அவன் சங்கிலியைப் பிடித்து இழுத்து சாமியாராகிவிட்டான்."

" பிழைப்பதற்கு வழி...பிரமாதமாகத்தான் கண்டு பிடித்திருக்கிறீர்கள்."

" வழி பிரமாதந்தான்! அந்த வஞ்சகப் பயல் என் வாயிலும் மண்ணைப் போட்டுவிட்டானே!"

" சம்பந்தம்....பேச நேரமில்லே. அவனைப் பழி வாங்கவேண்டும். என்ன யோசனை ?"

" முதலியார்....அருமையான யோசனை. இப் பொழுதே மேல் மாடிக் கதவை மூடிவிடுங்கள்."

" ஏன் ?"

"ஜனங்கள் வந்து...சாமியார் எங்கே ? என்பார்கள். சாமி மேல் மாடியில் யோகானந்தம் புரிகிறது. கடவுளோடு பேசுகிறது. கதவை திறக்க முடியாது என்று கூறிவிடுவோம்."

" இதைச் செய்தால் என் வெள்ளி வந்துவிடுமா ?"

" வெள்ளியாலேயே நீர் வீடு கட்ட நான் வழி செய்கிறேன். நான் சொல்வதை முதலில் கேட்க வேண்டும்."

" சரி...கேட்கிறேன்."

"சந்தோஷம்! நான் இப்பொழுதே புறப்படுகிறேன்."

" நீ எங்கே போகிருய் சம்பந்தம் ?"

"நான் போகுமிடம் எனக்கே தெரியாது. ஒரு வாரத்தில் உமக்கு ஒரு பார்சல் வரும். அதை யாருக்கும் தெரியாமல் மேல் மாடியில் கொண்டுபோய் உடைத்துப் பாரும்."

"நான் இழந்த வெள்ளிக் கட்டிகளின் பார்சலா?"

"ஆமாம். நான் வருகிறேன். பார்சல் வரும் வரையில் மேல் மாடி திறக்கப்படக்கூடாது."

சம்பந்தம் மறைந்து விடுகிறான். முதலியார் முகத்தில் சிந்தனைக் கீறல்கள். சங்கிலிச்சாமியார் நிஷ்டையில் இருப்பது ஊரெங்கும் பரவி விட்டது.

"சாமி கடவுளோடு பேசுகிறது."

"ஒரு வேளை சொர்க்கத்துக்குப் போனாலும் போய் விடும்"

"சிவனோடு பேசுகிறாரோ? விஷ்ணுவோடு பேசுகிறாரோ? யார் கண்டது?"

"சக்தி பூஜைக்காரரப்பா! தேவியோடுதான் பேசுவார்."

சின்னப்பண்ணை முதலியாருக்கு ஒரு நாள் ரயில்வே பார்சலில் ஒரு பெட்டி வந்துவிட்டது.

முதலியார் ஆவலோடு பெட்டியை வீட்டில் இறக்கச் சொன்னார்.

பெட்டியின் மேல் 'வாசனைப் பொருள்' என்ற எழுத்துக்கள் தீட்டப்பட்டிருந்தன.

இரவு...எப்பொழுது வரும் என்று முதலியார் ஏங்கிக் கிடந்தார்.

சில மணி நேரங்களில் இரவும் வந்து விட்டது.

வேலைக்காரர்கள் எல்லாம் அன்று சீக்கிரம் வீட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள்.

பார்சலில் இருந்து 'கமகம' வென்று வாசனை வந்துகொண்டிருந்தது.

திடீரென்று சம்பந்தமும் வந்து சேர்ந்தான்.

"சம்பந்தம்! எல்லாம் வெள்ளிக்கட்டி தானே!" என்றார் ஆவலாக முதலியார்.

சம்பந்தம் தலையாட்டிக் கொண்டே 'ஆமாம் தூக்குங்கள்" என்று கூறினான் ஆணையிடும் தோரணையில்

இருவரும் பார்சலைத் தூக்கினார்கள். உழைப்பு என்பது என்னவென்று தெரியாத முதலியார்... பெட்டியின் கனத்திலிருந்து ஒருவாறு தெரிந்து கொண்டிருப்பார். வியர்வைத் துளிகள் சொட்டச் சொட்ட...மேல் மூச்சு வாங்க...'அப்பாடா' என்று பார்சலை மாடியில் இறக்கினார். "வேலையின் கஷ்டம் தெரிகிறது" என்றான் சம்பந்தம் கிண்டலாக.

"வெள்ளியின் கஷ்டமப்பா!" என்று முதலியார் முணுமுணுத்துக் கொண்டார்.

சம்பந்தம் பார்சலை உடைக்க ஆரம்பித்தான். அவசரந் தாங்காத முதலியார், "அப்பா சம்பந்தம்! அது வெள்ளிதானே?" என்று துடித்தார்.

"ஆமாம்"—சம்பந்தம் பெட்டியை உடைத்து விட்டான்.

முதலியார் மூர்ச்சை போட்டு விழுந்து விட்டார். பிறகு எழுந்தார். அவர் அலறிவிடாமல் வாயைப் பொத்தி விட்டான் சம்பந்தம்.

பெட்டிக்குள் புழுப்போலச் சுருண்டு கிடந்தது ஒரு மனித உருவம்.

ஆமாம்—சங்கிலிச்சாமியாரின் சடலந்தான் அது!

"என்னடா சம்பந்தம்?" முதலியார் பதை பதைத்துத் துடித்தார். "என் வெள்ளியும் போனது மல்லாமல் என்னையும் கொலைகாரனாக்கிவிட்டாயே... அய்யய்யோ!"

"இல்லை...நாம் கொலைக்காரரல்ல, ஆண்டவன் அடிமைகள்; பக்தாதி பக்தர்கள்."

சம்பந்தம் இதைச் சொல்லிக் கொண்டே சங்கிலிச் சாமியின் பிணத்தை எடுத்து நிஷ்டையில் இருப்பது போல் நீட்டி மடக்கிப் படுக்க வைத்தான். பக்கத்தி லிருந்த விளக்கை ஏற்றி வைத்தான். முதலியாரை இழுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்து மாடிக் கதவையும் மூடினான். முதலியார் மிரள மிரள விழித்தார்.

சம்பந்தம் மெதுவாகச் சொன்னான் :–"முதலியாரே! அஞ்சாதீர்! இரண்டாயிர ரூபாய் எடை வெள்ளியை நீர் இழந்தீர். இருபதாயிர ரூபாய் எடை நான் தரு கிறேன்."

காலை மலர்ந்தது. சாமியார் நிஷ்டை கலையப் போகிறதாம்: கதவைத் திறக்கப் போகிறார்களாம். கனவில் பண்ணை முதலியாரிடம் கதவு திறக்க உத்தரவாகிவிட்டதாம். இந்த விளம்பரத்தை யொட்டி முதலியார் வீட்டின் முன் ஒரே ஜனத்திரள்! கதவு திறக்கப்பட்டது. எல்லோரும் மேல் மாடிக்குச் சென்றார்கள். சம்பந்தம் கோவெனக் கதறினான். முதலியாரும் அழுதார்...இருவரும் நாடகத்தைத் திறம்பட நடித்தார்கள்.

அங்கே ஒரு கடிதம் கிடந்தது. அதில்,

நாம் இனி இந்த நாற்ற உடலுடன் வாழ விரும்பவில்லை. ஆவியாக இருந்து அருள் புரிவோம். மக்கள் என் சமாதியை வழிபட்டுச் சகல சம்பத்தும் பெறுவார்களாக!

இங்ஙனம்,

சங்கிலிச்சாமி

என்று எழுதியிருந்தது. சம்பந்தம் அதைப் படித்துக் காட்டினுன்.

ஏக ஆடம்பரமாகச் சங்கிலிச்சாமியின் சமாதி விழா நடைபெற்றது. சமாதியில் மக்கள் இறைத்த பணம் அன்றைக்கே ஆயிரம் ரூபாய்! அடுத்த ஆண்டு சங்கிலியானந்த சாமி குருபூசை!

சாமிகளுக்கு மாபெரும் மடம், சம்பந்தம் மடத்தின் சாமி! முதலியார் மடத்தின் சொந்தக்காரர்! இரண்டாயிர ரூபாய் எடை வெள்ளிக் கட்டி நஷ்டம்!

ஆனுல்...இருபதாயிரம் ரூபாய் எடை வெள்ளிக் கட்டி லாபம்! அதுவும் வளர்கிற லாபம்!...மக்களிடம் மடமை இருக்கும் வரை அந்த லாபம் குறையாது.

ஆட்டக்காவடி

ஆட்டக் காவடி என்றால் பக்திக் காவடி அல்ல! பக்திக் காவடி எடுத்து பிரார்த்தனை செலுத்துகிறார்களே; அவர்களுக்கு முன்னே நடைபெறுகின்ற **காவடி ஆட்டக் கச்சேரி**—அவ்வளவுதான்! ஆட்டக் காவடி எடுத்து ஆடுகிறவர்கள் பல பேர் ஏழெட்டு குடுக்கை மதுவை உள்ளே செலுத்தியபடி ஆடிக்கொண்டே இருப்பார்கள். பக்திக் காவடி எடுப்பவர்கள் மட்டும் ஒழுங்கோ என்று கேட்கிறாயா? அவர்கள்தான் மதுவைவிட பயங்கரமான பக்திப் போதையில் இருக்கிறார்களே; அதனால் நான் சொல்வதைக் கேள் கனிமொழி! நான் நடத்தப்போகும் ஆட்டக் காவடி கச்சேரி, பக்தியின்பாற்பட்டதல்ல என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்! கழுத்திலே காவடியிருக்கும்; அவ்வளவுதான்—கருத்திலேயும் ஆண்டவனின் சேவடியிருக்கும் என்று நினைத்துவிடாதே! அந்த மூட நம்பிக்கை போதை—என் எதிரே அலகு குத்திக் கொண்டு பால் சொம்பு கட்டிய காவடியை சுமந்து வருவார்களே; அந்தப் பக்தர்களிடத்திலேதான் இருக்கும். என் காவடியில் 'பாவலா' இருக்குமே தவிர பால் இருக்காது. ஆட்டக்கலை இருக்கும்—அறிவுக் கொலை இருக்காது! மயில் தோகை, காவடியின் முன்னே

இருக்கும்—மங்கை உன் நினைவுதான் மனதில் இருக்குமே தவிர மயிலேறும் முருகனைப் பற்றிய மடமைக் கனவு இருக்காது!—உத்தரவு கொடு என் தங்கமே! நூறு ரூபாய் தருவதாகச் சொல்லுகிறார்கள் — நாளெல்லாம் பாடுபட்டாலும் நாலைந்து மாதம் சேர்ந்தாற்போல் உழைத்தாலும் முழுசாகக் காண முடியாத பணம்! நூறு ரூபாய்! பழனிக்குப் போய் அங்கே ஆடினால், புதிய கிராக்கிகள் கிடைத்தாலும் கிடைக்கலாம். உத்தேசமாக இரண்டு மூன்று கிராக்கி கிடைத்தால் போதும்—முன்னூறு ரூபாயாவது மிச்சப்படுத்திக் கொண்டு வருவேன். அனுமதி கொடு கனிமொழி! நாளைக் காலையிலே புறப்பட வேண்டும்—பிரார்த்தனைக் காரர்கள் பெரிய பணக்காரர்கள். அவர்களிடத்திலே வாக்களித்து விட்டு வந்துவிட்டேன், நிச்சயம் வருவதாக; தடை சொல்லாதே தங்கம்—அவர்களை ஏமாற்றி விட்டால், அவர்களுக்கு வேறு ஆட்டக் காவடிக்காரன் கிடைக்க மாட்டான். சாகிறவரையில் என்னைச் சபித்துக் கொண்டேயிருப்பார்கள்!—சரி என்று சொல்லு!—எங்கே?... என்னைப் பார்! சரியென்று சொல்ல மாட்டாய்?..."

கனிமொழியின் முகத்தை ஆவலோடு நோக்கியவாறு கொஞ்சுந் தோரணையில் கந்தன் பேசிக்கொண்டே இருந்தான். கனிமொழியின் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. அவள் அவனைப் பார்த்தாள் அனுதாபத்தோடு!

"பண ஆசைதானே உங்களை இப்படியெல்லாம் பேசச் செய்கிறது! உடலிலே வலுவிருக்கிறது—உழைக்கக் கை கால்கள் இருக்கின்றன. கடவுள் சன்னிதானத்திற்குக் காவடி எடுப்பவர்களுக்குக் காவடி ஆடி, நூறு ரூபாய் சம்பாதிப்பதைவிட, கைத்தறி வேலையிலே கிடைக்கிற பத்து ரூபாய், இருபது ரூபாய் எவ்வளவோ

உயர்ந்தது அத்தான்! வேண்டாம்; நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்—பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் பரிகாசம் செய்வார்கள்! "சாமி இல்லை, பூதம் இல்லை என்று சொல்லி திருக்குறள் திருமணம் செய்து கொண்டான். அவன் இப்போது ஆட்டக் காவடி எடுத்து ஆடப் போகிறானாம்" என்று ஊரார் கை கொட்டிச் சிரிப்பார்கள் அத்தான்!" என அழுதாள் கனிமொழி.

"ஆட்டக்காவடி என்றால் அர்த்தம் தெரியாதவர்கள்தான் சிரிப்பார்கள்!—இது ஒரு நடனம் போலத்தான்"

"நடனம் என்றால் அந்த ஆட்டக் காவடி நடனத்தை ஒரு மேடையில் ஆடிக் காட்டுங்கள்! பழனிக்கு காவடி தூக்கும் பக்தர்களுக்கு முன்னால்தானா ஆட வேண்டும்?"

"பணம் வருகிறதே—பணம்!"

"மானம் போகிறதே—மானம்!"

"கனிமொழி! உனக்கு எத்தனை தடவை சொல்லி விட்டேன்; நான் ஆடுவது ஆட்டக் காவடி—அவர்கள் தூக்குவது பக்திக் காவடியென்று!"

"அவர்கள் தனியாக ஆடட்டும் பக்திக் காவடி! நீங்கள் வேறொரு நாளைக்கு ஆட்டக் காவடி ஆடுங்கள்! உங்கள் கலைத்திறமையைக் காட்டுங்கள்! யார் வேண்டாமென்றது? இரண்டும் ஒரே நேரத்தில் வேண்டாம்—இழிவும் பழியும் வந்து சேரும்! உங்கள் ஆட்டக் காவடித் திறமையைக்காட்ட நானே ஏற்பாடு செய்கிறேன் ஒரு நாள்—ஊர் மக்களைக் கூட்டுவோம்—அவர்கள் எதிரே உங்கள் கலைத்திறமையைப் பொழியுங்கள்—அதைக் கண்டு களிக்கிறேன் நான்—அதை விட்டு காசுக்காக, மாசு ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டாம்."

“பைத்தியக்காரி! நூறு ரூபாய் சாமான்யமா?”

“எதற்கு நூறு ரூபாய் இப்போது?—நானென்ன உங்களை ஜரிகைப் புடவையும், தங்க நகையும் கேட்டுத் துன்புறுத்திக் கொண்டாயிருக்கிறேன்—குடிக்கக் கஞ்சி போதும்—குடியிருக்க உங்கள் நெஞ்சு போதும் எனக்கு!”

“கனிமொழி!...நீ என்ன சொன்னாலும் சரி, நாளைக்கு நான் பழனிக்குப் போய்த்தான் தீருவேன்—முடிவை மாற்றவே முடியாது!”

என்று வேகமாக எழுந்தான் கந்தன். அவன் கையைப் பிடித்துக் கனிமொழி நிறுத்தியபடி,

“நன்றாக யோசித்துப் பாருங்கள். ஊர் கேலி செய்யும்—உங்களையே வட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கும் உயிர்த் தோழர்கள் எல்லாம் ஊரார் முகத்தில் விழிக்க முடியாதபடி அவமானத்தால் தலையைக் குனிந்து நடக்க நேரிடும்—நண்பர்களை உத்தேசித்தாவது இந்த முடிவை மாற்றிக் கொள்ளுங்கள்!”

“சரி! ஒரே முறை! அனுமதி கொடுத்துவிடு! இனிமேல் போகவில்லை!”

“ஒரே முறை விஷம் சாப்பிட அனுமதி கொடுக்க முடியுமா?”

“கனிமொழி, குற்றம் செய்கிறோம் என்பது தெரிகிறது—தெரிந்தாலும் சில நேரங்களில் செய்துதான் தீரவேண்டியிருக்கிறது!”

“முன்னொரு காலத்தில் ஆட்டக்காவடி நிபுணராயிருந்தீர்கள்; அதையே தொடர்ந்து நடத்திக் கொண்டிருந்தால்—பழனிக்குமட்டுமல்ல; திருச்செந்தூர், திருத்தணி, எட்டுக்குடி, கதிர்காமம் வரையிலேகூட

செல்லலாம் இடையிலே பகுத்தறிவுபுரியிலே நுழைந்து விட்டோம். அத்தான்—அதைச் சற்று எண்ணிப் பாருங்கள்! தெரிந்த குற்றத்தைப் பிறகு செய்ய மாட்டீர்கள்.

கந்தன் அசைவற்று நின்றுகொண்டே யிருந்தான். கனிமொழியின் கண்கள் அவனையே நோக்கியபடி யிருந்தன. அவளது எண்ணங்களோ கடந்த கால ஏடுகளைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

* * *

கனிமொழி, நெசவாளி வீட்டிலே உதயமான நில நிலவு; அவள் தந்தை நெல்லையப்பர் பழுத்த பகுத்தறிவுவாதி. ஒரே மகளை செல்லமாக மட்டுமின்றி, சிந்தனைத் தோட்டமாகவும் வளர்த்து வந்தார். பட்டிக் காட்டு நடையுடை பாவனைகளோடு பகுத்தறிவுப் பெட்டகமாகவும் விளங்கிடும் முதல் பெண்மணி கனிமொழியாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்று நெல்லையப்பர் பெருமையோடு கூறிக்கொள்வார். கனிமொழி குழந்தை முதலே பகுத்தறிவுப் பாடசாலையின் மாணவியாக மாறிவிட்டாள். தீபாவளி! தெருவெல்லாம் ரகளைப்படும்—வர்ண மத்தாப்புக்கள்—வானவில்லை ஒத்த நிறங்காட்டும் வாண வகைகள் — அவைகளை எல்லாம் திரும்பிக் கூடப் பார்க்க மாட்டாள். அப்பா வாங்கித் தந்த “தீபாவளி கொண்டாடாதே!” என்ற புத்தகத்தை வாசலில் உட்கார்ந்து கொண்டு உரக்கப் படிப்பாள். தெருப் பிள்ளைகள் கொளுத்தும், சீன வெடிகளோடு போட்டிப் போடும் இந்த சிங்கார சிட்டெழுப்பும் சிந்தனை முழக்கம்!

சோமவார விரதம்—மாரி காளி பண்டிகை—திரௌபதியம்மன் தீமிதி உற்சவம்-இப்படியெல்லாம் மனதைக்

கவரும் திருவிழாக்கள் வரும்-போகும்-கனிமொழியோ, அந்தக் குக்கிராமத்தில் இருந்தபடியே—குவலயத்துப் புதுமைகளைப் பற்றி எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருப்பாள். கனிமொழி — கனி மரமானுள். அந்தக் கன்னியைத் தனியே விட்டுவிட்டு தந்தை காலமானுர். தாயற்ற அவள் இப்போது அனுதைப் பட்டத்துக்குரியவளானுள். அவளது வாழ்க்கை எப்படி யெப்படித் திரும்பப் போகிறதோ என்பது பற்றி ஊரார் ஆருடம் கணித்துக் கொண்டிருந்தனர். அந்தச் சமயத்தில் தான் அவள் வீட்டு வாசலிலே பம்பை, மேள வாத்திய ஒலி கேட்டது.

எப்போதும் இதுபோன்ற நிகழ்ச்சிகளை அலட்சியம் செய்துவிடும் அவள் அன்றைக்கு ஏனே தெருப் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தாள். பார்த்தவள் கண்களைத் திரும்ப எடுக்க முடியாமல் திணறிப் போனுள். ஆட்டக் காவடி ஆட்டம்! அதிரூப சுந்தரன் ஒருவன்—அழகும் இளமையும் தேங்கிய உருவினன்—குன்றனைய தனது நெடுந்தோளில் ஆட்டக் காவடியை சுமந்திருந்தான்.

எழுச்சியூட்டும் பம்பை முழக்கம்-அதற்கேற்ருற் போல அவன் ஆடும் துடிப்பு நிறைந்த ஆட்டம்-“ஆகா —அழகான வாலிபன்—அற்புதமான கலை!” என்று தனக்குள்ளேயே யாரோ பேசியது போலிருந்தது அவளுக்கு! கண்களை சிறிது திருப்பினுள்-திடுக்கிட்டாள்-அந்த ஊர் மிராசுதார் மிருகண்டு முதலியார் அவரது தர்ம பத்தினி, பட்டணத்துக் கல்லூரியில் படிக்கும் அவரது மகன் — மூவரும் நெற்றியிலே அலகுகளைக் குத்திக்கொண்டு பக்திபூர்வமான பால் காவடிகளை சுமந்தபடி நின்ருர்கள். இப்போது கனி மொழிக்கு ஆட்டக் காவடிக் கலையும் வெறுத்து விட்டது.

அடப் பாவிகளே — அருமையான கலை — இதை விழலுக்கிரைக்கும் நீராக்குகிறீர்களே — சந்தனத்தை சாக்கடை நீரில் குழைத்துத் தருகிறீர்களே—பாலோடு விஷம் கலந்தாலும்—விஷத்தோடு பால் கலந்தாலும் இரண்டும் ஒன்றுதானே—என்றெல்லாம் எண்ணியபடி வாயிற்படியில் வியப்பும் விசாரத்தோடும் நின்று கொண்டிருந்தாள். மிராசுதார் மிருகண்டுவின் பார்வை மட்டும் கனிமொழியின் பக்கம் திரும்ப ஆரம்பித்தது. தோளிலே காவடி! மனதிலே கனிமொழி மந்திரம்; அத்துணை பக்திபூர்வமாக நின்று கொண்டிருந்தார் பண்ணையார்!

"ஊரதிர ஆடுகிறானே; காவடி ஆட்டம்—அவன் தான் கந்தன்" என்று அடுத்த வீட்டுக்காரி கனிமொழியிடம் கூறினாள். குழப்பம் உந்தித் தள்ள கனிமொழி வீட்டுக்குள்ளே போய்விட்டாள்.

மிருகண்டு முதலியாரும் காவடியுடன் நகர்ந்தார்; கனிமொழியின் வீட்டுக் கதவைப் பார்த்தபடி!

பம்பை ஒலிகள் சிறிது சிறிதாகத் தேய்ந்து மறைந்தன. கனிமொழியின் இருதயத்திலே மட்டும் எங்கேயோ ஒரு மூலையில் ஏதோ ஒரு ஒலி ஈனஸ்தாயில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு நாள் இரவு கதவு தட்டும் சப்தம் கேட்டு, கனிமொழி திறந்தாள். மிராசுதார் மிருகண்டு முதலியார் மளமள வென்று வீட்டுக்குள்ளே நுழைந்தார். கதவை அவரே தாளிட்டார்.

காரணத்தை விளக்கவா வேண்டும்? கனியிருக்கிறது—வௌவால் பறந்து வந்துவிட்டது!

"யாரடா நீ—அன்று நெற்றியிலே அலகு குத்திக் கொண்டு பக்தி ததும்ப காவடி எடுத்த கண்யவானா நீ?" கனிமொழி நெருப்பானாள்!

“ஆமாம் கிளியே! அந்த அலகு வெள்ளி அலகு! கிள்ளை நீ உன் அலகால் என் கன்னத்தை வருடு!” என்று கை தொட்டார் மிராசுதார்.

கனிமொழி—பகுத்தறிவுப் பெண்ணன்ரே! கண்ணகி சரிதம் படித்தவளன்ரே—அவள் கை விளையாடிற்று, பண்ணையாரின் கன்னங்களிலே; இருந்தாலும்! வெறிபிடித்த வேங்கை—நெறி பிறழா மான்குட்டி—ஆபத்து நெருங்கிவிட்டது—கூக்குரல்—கூச்சல்—அபயங்கேட்கும் அபாய அறிவிப்பு — அந்தக் குடிசையிலேயிருந்து கிளம்பிற்று. அப்போது அங்கே வந்து குதித்தான் ஆட்டக் காவடி கந்தன். மிருகண்டு மிரண்டார். கந்தனின் கால்களில் மிதியுண்டார். கனிமொழி தப்பிஞள். கதைகளிலே கதாநாயகிக்கு ஆபத்து வருவதும் கதாநாயகன் காப்பாற்ற வருவதும்—பின் காதல் உதயமாவதும் வழக்கமாகி விட்டதைப் போலவே, கனிமொழியின் வாழ்க்கையிலும் அப்படி ஒரு உண்மைச் சம்பவம் எதிர்பாராமல் நடந்து விட்டது. கந்தனும், கனிமொழியும் வாழ்க்கைப் பயணத்தைத் தொடங்குவதற்கு, அவள் விதித்த நிபந்தனைகள் ஏராளம்.

அவைகளிலே ஒன்றுதான், அவன் ஆலயங்களுக்கு ஆட்டக்காவடி ஆடுவதை நிறுத்த வேண்டுமென்பது! ஒத்துக் கொள்ளாமல் இருப்பாஞ?—ஆட்டக் காவடி நிறுத்தப்பட்டது—அவனுக்கு அவள் அறிவு ஆசாஞக ஆஞள். கந்தனும் கனிமொழியாஞன். அதன் பிறகே இருவருக்கும் திருமணம். ஊரே ஆச்சரியத்தில் மூழ்கியது. கந்தனின் வழியிலே பல காளையர் நடைபோடத் தொடங்கினர். கந்தன் அந்த ஊர் வாலிபர்களுக்கு இளந்தலைவஞஞன். கனிமொழியோ ஆனந்தக் கடலில் ஒளி விட்டுப் புறப்படும் பூரண மதியம்போல் முகங்காட்டிப் பூரித்தாள். காவடிக்

கந்தன் கைத்தறிக் கந்தனானான். கைத்தறியிலே வந்த பணம் அவன் தாராள செலவுக்குப் போதவில்லைதான்! கஷ்டப்பட்டான். ஆனாலும் கனிமொழியின் மனத்திற்கு விரோதமாக நடப்பதற்குப் பயப்பட்டான். மிராசுதார் மிருகண்டுவின் மகன்—பீதாம்பரத்தின் மூளை வேலை செய்தது. ஊரிலே எழுந்துள்ள கொள்கைக் கோட்டையைத் தவிடு பொடியாக்கக் கருதினான். கந்தனின் நண்பனானான். காசின் அருமை பெருமைகளைப் பற்றி அடிக்கடி உபதேசித்தான் கந்தனுக்கு! கந்தனின் கொள்கைகளை ஏற்றுக்கொண்டு, அவைகளுக்குத் திருத்தங்கள் சில தருவதுபோல நடித்தான். அப்படி அவன் தந்த திருத்தங்களிலே ஒன்று தான் பழனிக்கு ஆட்டக் காவடி எடுக்கலாம் என்பது!

கந்தன், அந்தத் திருத்தத்திற்கு விளக்கம் கொடுக்க, கனிமொழி கற்சிலையாக நின்று கொண்டிருந்தாள் அன்றிரவு.

நின்று கொண்டிருந்த கந்தன், திடீரென அதை விட்டு வேகமாக அகன்றான்.

மறுநாள் அவனது பழனிப்பயணம் ஆரம்பமாயிற்று. ஆட்டக் காவடி ஆட்டமும் பழனித் தெருக்களிலே பிரமாதமாக நடைபெற்றது. அவன் எதிர்பார்த்தபடியே அங்கேயே அவனுக்கு மூன்று நான்கு கிராக்கிகள் மோதின. முன்னூறு ரூபாய் கிடைத்தது. எடுத்துக்கொண்டு ஊருக்குத் திரும்பினான். பணத்தைக் காட்டி, கனிமொழியின் கோபத்தைப் போக்கி விடலாம் என்ற பூரண நம்பிக்கையோடு வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். அங்கே கனிமொழி இல்லை. அந்த பகுத்தறிவுச் சிட்டு எங்கேயோ பறந்து விட்டது. கட்டில் மேலே ஒரு காகிதச் சுருள் கிடந்தது.

அதை எடுத்துப் பிரித்துப் பார்த்தான்.

“பொது வாழ்க்கை என்பது கரும்பைச் சுவைப்பது போல அல்ல; கரும்பைக் கைகளால் தடவுவதுபோல!

தடவிப் பார்த்தால்தான் தெரியும்; கை முழுதும் ‘சுணை’கள் குத்திக் கொள்ளும்.

உங்களுடைய முடிவுக்குப் பிறகு, நான் மேற்கொள்ள வேண்டிய முடிவுகள் இரண்டேதான்!

ஒன்று விஷம்—

மற்றொன்று விவாக ரத்து!

இதில் எதைத் தேர்ந்தெடுப்பதென்று புரியாமல் உலகத்தில் எங்கேயோ ஒரு மூலையில் திரிந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

இப்படிக்கு,
கனிமொழி
பகுத்தறிவுப் பெண்.

கடிதத்தைப் படித்து முடித்தான் கந்தன். கண்களிலே ‘அலகு’ சொருகப் பட்டதுபோல் துடித்துக் கீழே விழுந்து மூர்ச்சையானான்.

செத்தவள் கதை

"முன்னையிட்ட தீ முப்புரத்திலே!
பின்னையிட்ட தீ தென்னிலங்கையிலே!
அன்னையிட்ட தீ அணைந்த அடுப்பிலே!
யானுமிட்ட தீ யானைமார்க் சிகரெட்டிலே!
மூள்க மூள்கவே!'

யாரப்பா 'நவீன பட்டினத்தார்' என்று கேட்கத் தூண்டும்.

பட்டினத்தாருமல்ல......கிட்டினத்தாருமல்ல...... . எல்லப்பன் தயாரித்த வேடிக்கை விருத்தம்.

சிகரெட்டில் புகை கிளம்புவதற்குள் செல்லாயி கலகலவெனச் சிரித்துவிட்டாள். முதல் நாள் இரவு தான் அவள் பட்டினத்தார் படம் பார்த்து விட்டு வந்தாள்.

"என்னங்க! என்னவோ பேசுறீங்களே. ஒட்டப்பம் வூட்டைச் சுடும் அப்படின்னு ஆப்பத்தை வீசி எறிந்தாரு...உடனே வீடு எரிய ஆரம்பிச்சுட்டுது."

"எரியும்...எரியும்..நாடகத்தை விடச் சினிமாவிலே நல்லா எரியும்."

"பட்டினத்தாரு அப்படி எரிக்காமலா...படம் எடுத்துக் காட்டுறாங்க?"

"பாஸ்பரசு'ன்னு ஒரு சாமான் இருக்கு. அதை ஆப்பத்திலே வச்சு விசியிருப்பாரு. வீடு பஸ்பமாகி இருக்கும்."

"சரி! அதுதான் ஆப்பத்திலே வச்சு எரிச்சாரு. சுடு காட்டிலே தாயார்மேலே வாழை மட்டையை அடுக்கி... ஒரு பாட்டுப் பாடி எரிச்சாரே...அது எப்படி?"

"எல்லாம் அப்படித்தான்! பேசாமல் கிட. நீ படம் பார்க்கப்போறதும், நான் உன்கிட்டே அடிபட்டு முழிக் கிறதும்...இதுவே பெருந் தொல்லையாப் போச்சு"

"நான் இனிமேல் படம் பார்க்கப்போறது இல் லேன்னு வைராக்கியம் வச்சுட்டேனே."

"அதென்ன கூத்து? அப்பன்ணு மானம் கவிழ்ந்து மழையா ஊத்துமே!"

"இந்த ஆம்பளேகள் இருக்கிறவரையிலும்...பொம் பளேங்க வெளியே கிளம்ப லாயக்கு இருக்கா?"

"சரி சரி!......ஆம்பளேயெல்லாம் சாகச் சொல்றீ யாக்கும்."

"பொம்பளேங்க வெளியிலே கிளம்புவதாயிருந்தால் பெட்டியிலே வச்சிப் பூட்டிக்கொண்டு போகனும். இல்லேன்ணு...ஆம்பளேங்க அத்தனே பேரும் கண்ணே இறுக்கக் கட்டிக்கிட்டு வெளியிலே புறப்படனும்."

"செல்லாயி!...செல்லாயி!...என்னமோ செல்லாத சட்டமெல்லாம் போடுறியே!......என்ன நடந்துச்சு? விபரமாகச் சொல்லு."

"என்னுத்தீ நடக்க! தெருவிலே நடக்கமுடியலே! வாசலில் வந்து நிற்க வகையில்லே! சினிமாவுக்குப் போனுல் அங்கே சிங்காரிச்சுட்டு நடை போடருன்'

"யாரு?.....யாரு?"

"அவன்தான் கோடி வீட்டுக் கோவிந்தன். கொட்டாப்புளித் தடியன் மாதிரி...ஒரு மீசை முளேச்சவன் பெஞ்சாதிங்கிறதையும் மறந்துட்டு என்னைப் பார்த்து கொட்டாவி விடுகிருன்."

"உம்!...அப்புறம்."

"நீங்க—இப்ப மீசையிலே கை போடுறீங்க பாருங்க—அதுமாதிரி—அவனும் மீசையை முறுக்கிக் காட்டுகிருன். புன்சிரிப்பு வழங்குகிருன். சிகரெட்டும் பத்தவைக்கிருன்." நான் போற இடமெல்லாம் வருகிருன்."

"செல்லாயி! இது சகஜம். கல்யாணமாகாத பயல் அதிலும் நீ கறுப்பாயிருந்தாலும் கண்ணைப் பறிக்கிருப்பலே இருக்குறே! சதா உன்னைப் பார்த்துக்கிட்டே இருக்கிற எனக்கே...உன்னைப் பார்க்கும்போது ஒரு புது உயிரு வாராப்புலே இருக்குது!"

"சரி...சரி...நெறுத்துங்க!...இதான் வேலே."

செல்லாயி சடக்கென எழுந்து அடுக்களைக்குள் நுழைந்தாள். பேச்சுச் சுவையில் அணைந்துபோயிருந்த 'சிகரெட்'டை மீண்டும் கொளுத்திக்கொண்டு எல்லப்பனும் வெளியே கிளம்பினுன்.

* * *

"என்ன உடம்புடா? என்ன உடம்புடா!..."

"அவ...சிரிக்கும்போது பாத்தியா...பால் வழியிற மாதிரி!"

"யாரையாவது மதிச்சுப் பேசுருளா?...அச்சம், நாச்சம், கூச்சம் ஏதாவது இருக்கா?"

"பட்டாளத்துக்காரன் மாதிரியல்லவா டக்கிருள்ரு"

"நம்ப...வீரையா செட்டியார், இந்தப் பக்கம் குடி வந்திருக்கிற விஷயம் இப்பத்தான் புரியுது."

"அது என்னடா?"

"அவளை எப்படியாவது மயக்கி..."

"நடக்காது தம்பி நடக்காது"

"செட்டியார் பணக்காரன் பாரு; பணத்தாசை காட்டி..."

"பணமாவது கிணமாவது, பொம்பளைக்குப் புருஷன் பிடிக்கலேன்னுத்தான்... அந்த வலையெல்லாம் நடக்கும். குபேரனாயிருந்தாலும் மனசுக்குப் பிடிக்காதவனா யிருந்தால்...பொம்பளைங்க மனசும் மாறிடும்."

"செல்லாயி புருஷன் அசல் அர்ஜுனராஜன் மாதிரி இருக்கான். அவனைப் பிடிக்காமல் இந்தக் கோணங்கிச் செட்டியின் பணத்துக்கா...?"

"எல்லப்பன் மாத்திரம் அதிர்ஷ்டக்காரன்டா! ஆயிரம் பத்தாயிரம் செலவழிச்சு கல்யாணம் பண்றவனுக்கெல்லாம் கண்ணு சொத்தையும், காது ஓட்டையுமாகப் பெண்டாட்டி வாய்க்குது. இவனுக்குப் பாரு கடைஞ்சு எடுத்த பம்பரம்போலப் பெண்ணு அமைஞ்சுருக்கு."

"ஜோடி சரியான பொருத்தம். நீலப்புரு மாதிரி அவளும்...அவளுக்கேற்ற அவனும்."

எல்லப்பன் — செல்லாயி தம்பதிகளைப் பற்றி "வாலிபர் மாநாட்டு விமர்சனங்கள்" மேலே திட்டியவை.

* * *

இரவு உணவு முடிந்தது. செல்லாயிக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. அன்று மாலை கட்டாயம் திரும்புவதாகச் சொல்லிவிட்டு வெளியூர் சென்ற எல்லப்பன் ஏனோ வரவில்லை. நாலைந்து தடவை கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்து வழி பார்த்தாள். தெருவில் நடமாடுகிற

கிழவர்களின் உருவங்கள்கூடச் செல்லாயிக்குத் தெளிவு பிறக்கும்வரையில்...எல்லப்பனாகத் தோன்றி ஏமாற்றிக்கொண்டிருந்தன. கோபுரத்துச் சிலைபோல் கூரை வீட்டின் முகப்பைப் பிடித்துக்கொண்டு நிலாவின் வெள்ளிச் சிரிப்பில் கண்களை நீட்டுவதும்...பிறகு அவைகளை வாங்கி வழியில் வைப்பதுமாக நின்றாள்! நின்றாள்...நின்றாள்...காலொடிய நின்றாள்! நிலவொளி பட்டு ஒரு நிழலாடிற்று. அது எல்லப்பனேதான் என்ற மகிழ்ச்சி போலும்...தன் வைரச் சிரிப்பால் நிலாவைக் கொன்று விட்டுத் துள்ளியோடி வீட்டிற் புகுந்தாள்.

ஆனால் தெருவழியாக, அவள் வீட்டில் போட்ட விழிகளை எடுக்காமல் கோவிந்தன் போய்க்கொண்டிருந்தான்.

"கோடி வீட்டுக் கோவிந்தன்" செல்லாயினுடைய இதயத்தில் இந்த ஒலி சிதறி...ஓய்ந்தது. ஏமாற்றத்தின் பிரதிபலிப்பாகச் செல்லாயி வீட்டுக் கதவு சப்தத்தோடு சாத்திக் கொண்டது.

கல் பட்டு விழும் கனிபோல—அவள் தரையில் படுத்துக் கொண்டாள். அவள் படுத்த வேகத்தில்—விரிக்காதிருந்த படுக்கைப் பாயைச் சுரண்டி விளையாடிய பூனைக்குட்டி பாய்ந்து பறந்தது.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் செல்லாயியின் மூச்சில் கனம் ஏற்பட்டது; அவள் அயர்ந்து தூங்கி விட்டாள்.

கீற்று இடுக்குகளின் வழியாக உள்ளே எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த நிலவு சாயச் சாய...கூரையின் ஓட்டையால் வார்க்கப்பட்ட ஒரு ஒளிக்கம்பி தெருக்கதவின் தாழ்ப்பாளுக்கு வெளிச்ச வட்டம் போட்டது. தாழ்ப்பாளின் அடிப்புறமாகத் திடீரென்று முளைத்ததுபோல, ஒரு சிறு இரும்புக் கம்பி ஆடிக்

கொண்டிருந்தது. பல கோணங்களிலும் அந்தக் கம்பி ஆடிய பிறகு தாழ்ப்பாளை மேலே தூக்கி எதிர்ப் புறமாகச் சுற்றித் தள்ளிவிட்டு—தானிருந்த துவாரத்தின் வழியாகவே பின்வாங்கி மறைந்தது.

கதவு சந்தடியின்றி மெதுவாகத் திறக்கப்பட்டது. அவன் உள்ளே வந்தான். ஆம்...கோடி வீட்டுக் கோவிந்தன்.

அவன் கையிலே ஆரஞ்சுப்பழத் தோல்கள், அரை குறையாகச் சாப்பிட்டிருந்த அல்வா, ஒரு தாளில் சில காராபூந்தித் துண்டுகள்! அவைகளை ஒருமுறை பார்த்துக் கொண்டான்.

"செல்லாயி......தன்னைக் கண்டு அலறிவிட்டால் ஊரார் ஓடி வருவார்கள். உயிரை எடுத்து விடுவார்கள். அந்தப் பயங்கரத்திலிருந்து தப்ப, தான்கொண்டு வந்த சாமான்கள் தக்க அரண்கள்! வருகிறவர்களைப் பார்த்து " வாருமையா வாரும்! இவள் பத்தினிபோல் பாசாங்கு ஆடுகிறுள். இந்தப் பழங்களை நாங்களிருவருமே தின்றோம். அல்வாவை நான்தான் அவளுக்கு ஊட்டினேன். இந்தக் காராபூந்தியில் பாதியை அவள் என் வாயில் கொட்டினுள். யார்மேல் குற்றம்? ஏதோ... வேறு விஷயத்திற்காக ஏற்பட்ட சச்சரவால் அவள் கத்தினுள் என்பதற்காக நீங்கள் அலறி அடித்து ஓடி வருகிறீர்களே! பேசாமல் போய்த் தூங்குங்கள்" என்று துரத்தி அடித்துவிடலாம். அல்லது...இவ்வளவு பெரிய முன்னேற்பாடோடு வந்திருக்கிறேன் என்று செல்லாயியிடம் கூறி — பழத்தோலையும், பாதாம் அல்வாவில் பாதியையும் காட்டினுல் அவளும் பயப்படுவாள். நம் காரியமும் பழுதில்லாமலே முடியும்."

கோவிந்தனது உதடுகளின் துடிப்பிலே இத்தனை கொடுமையான எண்ணங்களும் கோரத் தாண்டவ மாடின.

செல்லாயி தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய முகத்தைப் பார்த்தபடியே கோவிந்தன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தான். கைகளை மெதுவாக எடுத்து அவள் கன்னங்களைக் கிள்ளினான். அயர்ந்த உறக்கம் அவளுக்கு. கன்னங்களைத் தடவிக்கொண்டு வேறு பக்கம் திரும்பிப் படுத்தாள். கோவிந்தன் துடித்தான். உதடுகளைக் கடித்துக் கொண்டான்.

"செல்லாயி! செல்லாயி!" வறண்ட நாக்கிலிருந்து கிளம்பிய உளறல் மொழிகள்! வார்த்தையின் ஒவ்வொரு எழுத்தும் நடுங்கின. அவளுடைய நீண்ட கூந்தல்; அதைக் கோதினான்! மீண்டும் கன்னத்தில் கிள்ளினான். செல்லாயி திடுக்கிட்டெழுந்தாள்.

"ஆம்!" இந்தக் கூச்சலில் எவ்வளவு ஆவேசமிருந்தது என்பதைக் கோவிந்தனின் கன்னத்தில் விழுந்த அடி சொல்லிற்று. செல்லாயியின் வாய் மூடப்பட்டது.

ஒரு ஊமைப் போர்க்களம் செல்லாயியின் குடிசையில்! கடைசியில் செல்லாயி வெற்றி பெறவில்லை. தோற்றுவிட்டாள். கோவிந்தனின் கன்னங்களில்—கண் இமைகளில்—கழுத்தின் ஓரத்தில்—கைகளில் இரத்தம் கசிந்துகொண்டிருந்தது.

செல்லாயியின் வாய் இப்போது கட்டுப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆனாலும் ஊமையாக இருந்தாள்.

"இந்தாப் பாரு!...நடந்தது நடந்துட்டுது — உன் புருஷன் வந்தா விளம்பரம் பண்ணி...உன் பேரைக் கெடுத்துக்காதே! அவ்வளவுதான் நான் சொல்லுவேன்."

செல்லாயியின் கண்களில் அரும்பிக் கொண்டிருந்த கண்ணீர்த்துளிகளைக் கூடக் கவனிக்காமல் கோவிந்தன் கிளம்பி விட்டான்.

"முன்னை யிட்ட தீ முப்புரத்திலே!
பின்னையிட்ட தீ தென்னிலங்கையிலே!!
என்னுடைய மனைவியிட்ட தீ மங்காத மானத்தி
[லே!!!"

என்று எல்லப்பன் பாடுவதுபோல்...அந்த வீட்டுக் கூரையின் ஓலைகள் ஓலமிட்டசைந்தன.

காலையில் எல்லப்பன் வந்தான். அதற்கு முன்பாகவே அவள், வீட்டில் இறைந்து கிடந்த பழத்தோல்களைப் பொறுக்கி எறிந்து விட்டாள்.

"ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்?"

"ஒன்றுமில்லை; தலை வலிக்கிறது."

"இந்தா...இந்தத் தைலத்தைப் போட்டுக்கோ"

செல்லாயி விஷயத்தை மறைத்தே விட்டாள் கணவனுக்கு! "அந்த இரவு" பற்றித் தெரிந்தால் களங்கமடைந்த தன்னோடு குடும்பம் நடத்துவானோ என்ற சந்தேகம்! நாட்கள் ஓடின.

கோவிந்தன் செல்லாயி வீட்டுப் பக்கம் ஒரு நாளைக்கு ஆயிரம் தடவை நடந்தான், பலப்பல அலங்காரங்களில்! பலப்பல உடைகளில்! —ஒரு நாள் செல்லாயி வாயிற்படியருகே நின்று கொண்டிருந்தாள். கோவிந்தன் தெருவழியே நடந்து கொண்டிருந்தான். செல்லாயியின் காலடியில் ஒரு 'தாள் முடிச்சு' வந்து விழுந்தது. எல்லப்பன் வருவதற்குள் அதிலிருந்த 'ஜிலேபி'யைத் தின்றுவிட்டு இலையையும் தாளையும் கொல்லையில் எறிந்து விட்டாள். பின் ஒருநாள் தெருவில் சென்ற கோவிந்தன் சிரித்தான். செல்லாயியும் சிரித்தாள். மற்றொரு நாள் ஒரு பொட்

டணம் அவள் முன் விழுந்தது. அதை எடுத்தாள். அதில் பத்து வெள்ளி ரூபாய்கள். பத்திரமாகப் பெட்டியில் வைத்துக் கொண்டாள்.

அன்று எல்லப்பன் வெளியூர் போயிருந்தான். அன்று நிலா இல்லை; அமாவாசை.

நள்ளிரவு முடிந்து விட்டது. உதய சூரியனை எதிர் நோக்கி உலகம் உருண்டபடி இருந்தது. எல்லப்பன் வீடு நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான். செல்லாயியைச் சந்திக்க வேண்டுமென்ற ஆவல், அவன் ஒவ்வொரு அசைவிலும் நர்த்தனமாடிற்று.

கதவு தட்டப்பட்டது. முதலில் மெதுவாக—பிறகு வேகமாக—பிறகு உரத்த சப்தத்தில்! கதவு திறக்கப்பட வில்லை.

"பாவம் — அசந்து தூங்குகிருள் — பகலெல்லாம் வேலை!...என்ன செய்வாள்? இந்த நேரந்தவிர அவள் வர்க்கத்திற்கு வேறு ஓய்வேது?" இதை எண்ணிக் கொண்டே வீட்டுக் கூறையைச் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு கடைசியில் ஒரு கம்பியை எடுத்தான். கதவின் சிறு துவாரத்தில் கம்பி நுழைந்தது; உள் தாழ்ப்பாள் சுற்றிச் சுழன்று திறந்து கொண்டது — முன்பு கோவிந்தன் திறந்தது போல!

கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு எல்லப்பன் உள்ளே சென்ருன். விளக்கு மங்கலாக எரிந்து கொண்டிருந்தது. "செல்லாயி" என்று அன்பொழுக அழைத்துக்கொண்டு வந்து படுக்கையில் அவளைத் தொட்டான்.

"யார் அது?"

"ஆ! கோவிந்தா???"

வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு செல்லாயி எழுந்தாள். எல்லப்பன் பேசவே இல்லை; கோவிந்தன் கதவு வரையில் நடந்தான். பிறகு பறந்து விட்டான்.

"மன்னிச்சுடுங்க"—செல்லாயி அழுதாள்.

"அழாதே!—ஏன் அழுகிருய். உலகத்திலே அழுவதற்கு அர்த்தமே தெரியலியே. விபசாரியும் அழுகிருள். பத்தினியும் அழுகிருள். நல்லவனும் அழுகிருன். கெட்டவனும் அழுகிருன். பணக்காரனும் அழுகிருன். பாட்டாளியும் அழுகிருன்."

"நான் அழுது"—செல்லாயி முடிக்கவில்லை.

"தெரியும்; குற்றம் செய்து விட்டோமே என்று அழவில்லை நீ! செய்த குற்றம் தெரிஞ்சு விட்டதேன்னு அழுகிருய், செல்லாயி! உலகத்திலே விபசாரம் நடப்பதற்கு என்னென்னவோ காரணங்கள் சொல்ருங்களே! சமுதாயக் கோளாறுன்னு சங்கநாதம் செய்ருங்களே! இப்ப—உன் விஷயத்துக்கு என்ன சொல்லப்போருங்க! விதவைங்க — இளமையிலே அறுத்துப் போன பெண்ணுங்க—கிழவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட கன்னிங்க— இவுங்கள் எல்லாரோடு—உன்னைப்போன்ற பேராசைப் பேய்களையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேணும். நீ ஏன் இந்த விபசார வேலையில் ஈடுபட்டாய் சொல்லு! ஏன் இந்த துரோகம் செய்தாய்—? சொல்லு ஏதாச்சும் ஒரு காரணம்."

"என் தலைவிதி தான்"

"தலைவிதி! தப்பித்துக் கொள்ளுவதற்குச் சரியான தந்திரம்! யாராவது பக்தர் கிட்டே போய்ச் சொல்லு."

"என் புத்தி கெட்டத்தனம்"

"உம்! ஆசைப்பட்ட புருஷன் கிடைக்காவிட்டால்- பொம்பளைங்க வாழ்க்கை பொசுங்கிடும் என்பாங்க. வாலிபனு இல்லாட்டா வாழ்க்கை வதங்கிடும் என்பாங்க. எல்லாம் உன் மனசுப்படி இருந்தும் நீ கெட்டதற்கு

காரணம் என்ன சொல்வாங்களோ—தெரியலியே! மரத்துக்கு மரம் தாவுகிற குரங்கு என்பாங்களா?''

''செல்லாயி!...உன்னைப் பற்றி நான் எவ்வளவு மேன்மையா நினைச்சு இருந்தேன். வெளியூருக்குப் போனு...வீட்டைப் பத்தியே நினைப்பு. வேற பெண்களைக் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கமாட்டேன். என் நெஞ்சிலியே உன்னைப் 'போட்டா' படமாக்கி வச்சிருந்தேன்! எல்லாத்தையும் ஒரே அடியில் உடைச்சு எறிஞ்சுட்டாயே!''

''செல்லாயி! நீ சாக்கடையில் மிதக்கிற புழுவை விடக் கேவலமானவள். ஆடம்பரத்திலே மயங்கி, அறிவைக் கொலை செய்துகொண்ட அற்பமான விட்டில் பூச்சி நீ! ஒரு விஷயம் தெரிஞ்சுகிட்டேன். பொம்பளைகள்...குரங்கு மனசாலும் கெடுவதுண்டு. எல்லாத்துக்கும் சமுதாயம் பொறுப்பாக முடியவே முடியாது.''

''பேச்சால் என்னை குத்திக் குடைய வேண்டாம்; வேணும்னு என்னைக் கொன்னு போடுங்க.''

''கொல்லத்தான் போகிறேன். நாளைக்குக் கோவிந்தன் முகத்திலே ஒரு 'கோசா' வா முழிக்கமாட்டேன். ஒரு கொலைக்காரனுகத்தான் தரிசனம் கொடுப்பேன். செல்லாயி...நீ செத்தால் நானும் சாவேன் என்று எத்தனையோ தடவை, இந்தப் படுக்கையிலேயே சொல்லியிருக்கேன். இப்ப உன்னைச் சாக அடித்து விட்டு நான் வாழப் போகிறேன்.''

பேச்சு முடிவதற்குள் எல்லப்பன் பாய்ந்தான்.

''ஆ அய்யோ......ஹ்......ஹ்''

செல்லாயி சுருண்டு கீழே விழுந்தாள். அவள் தொண்டைக் குழியில் அழுத்தியிருந்த பெருவிரலை எல்லப்பன் எடுத்தான்.

செல்லாயியின் சவம் சுடலையில்! எல்லப்பன் கையால் தீ மூட்டப்பட்டது.

" தங்கமான பெண்... தணலாகப் போகிருள் " தெருவின் ஒப்பாரி.

" தங்கமல்ல...மெருகு பூசிய மட்டப் பித்தளை "
எல்லப்பனின் இதய இடிகள்!
செல்லாயி எரிந்தாள்.
" முன்னையிட்டதீ முப்புரத்திலே!
பின்னை யிட்டதீ தென்னிலங் கையிலே!
என்மனைவி யிட்ட தீ மங்காத மானத்திலே!
யானு மிட்ட தீ விபசார கோட்டையில்
மூள்க மூள்கவே!"
எல்லப்பன் பாடவில்லை.

'செத்தவள் கதை'க்கு அவன் மனதில் அலை மோதிய மங்களம் இது.

பிரேத விசாரணை

டாக்டர் பிச்சுமூர்த்தி நல்வழிப் புத்தகத்தைப் புரட்டிக்கொண்டே, 'வில்ஸ்' சிகரெட்டின் புகையை அறையெங்கும் பரப்பிக்கொண்டிருந்தார். கம்பவுண்டர் கந்தசாமி நாயுடு மருந்து பாட்டில்களை ஒழுங்காக அடுக்கி வைத்துப் பீரோவைப் பூட்டினார். தன் நீலக் கோட்டை ஒரு முறை சரி பார்த்துவிட்டு 'ஆப்ரேஷன் ரூம்' பக்கம் சென்று அங்கு எரிந்து கொண்டிருந்த 'ஐநூறு பவர்' மின்சார விளக்கை நிறுத்திவிட்டு ஒரு கனைப்புக் கனைத்தபடி பொடி டப்பாவைத் தட்டினார். கெடிகாரம் 'டாண் டாண்' என்று அடித்தது — மணி ஒன்பது. 'சீக்கிரம் பூட்டிவிட்டு கிளம்புங் காணும்' என்று சொல்லிக்கொண்டே சிகரெட்டை எறிந்து விட்டு—புத்தகத்தையும் மேஜை மேல் போட்டபடி டாக்டர் எழுந்தார்.

தெருப் பக்கமாக, தம்பட்ட ஒலியும் அதைத் தொடர்ந்து ஒரு ஆண் குரலும் கிளம்பிற்று. "நாளைக் காலை எட்டு மணிக்கு வினை தீர்த்த ஸ்வாமி கோயிலில் அரிஜன ஆலயப் பிரவேசம் அதி விமரிசையாக நடைபெறும். பக்தர்கள் வருக...வருக" ஆலயப் பிரவேச விளம்பரமது. என்ன கம்பவுண்டர்! ஊர் ரகளைப் படுதே — உமக்கெல்லாம் சம்மதந்தானே?" டாக்டர் இந்த கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டு நாயுடுவின் முகத்தை ஆவலோடு நோக்கினார்.

“நமக்கென்னுங்க...தினை விதைச்சவுங்க...தினை அறுப்பாங்க...உம்...உலகம் பெரளப் போகிறது போங்க” என்று ஆயாசமாக கூறியபடி சாவிக் கொத்தை எடுத்து விரலில் சுழற்றிக்கொண்டே நகர ஆரம்பித்தார் நாயுடுகாரு. ‘ஆபீஸ் லைட்’டையும் அணைத்து விட்டு டாக்டர் பிச்சுமூர்த்தி வெளியே வந்தார்.

இருவரும் வெளியே வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்த இருளில், வாயிற் பக்கத்து விளக்கின் ஒளிமட்டும் மங்கலாகத் தெரிந்தது. ஆஸ்பத்திரியின் வாசற்படி யண்டை ஒரு உருவம் ஆடியசைந்து வந்துகொண் டிருந்தது. “ஆ...அய்யோ...அப்பா சாமி...” அது இன்னும் கொஞ்சம் வேகமாக வந்து ஆஸ்பத்திரியின் படியில் ஏறிற்று.

டாக்டர் கையிலிருந்த ‘டார்ச்’ விளக்கை அடித் தார். முப்பது வயதுக்குட்பட்ட ஒரு பெண் கிழிந்து போன ஒரு சிவப்புச் சேலை, வறண்டு காற்றில் பறந்து கொண்டிருக்கும் அலங்கோலமான கூந்தல். வெளிச்சத் தில் கண்களை மூடிக்கொண்டாள். பூரண கர்ப்பவதி பிரசவ வேதனையில் எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறாள் என் பதை துடித்துக்கொண்டிருந்த அவளது கை கால்கள் காட்டின. நிற்க முடியவில்லை. வாயிற் கதவின் முகப்பைப் பிடித்துக்கொண்டு குனிந்து கொண்டாள். “ஆ...அய்யோ...கடவுளே...சாமி என்னை காப்பாத் துங்கோ...கோடி புண்யமுண்டு.” அவள் பேசவில்லை; கதறினாள்.

“ஏதடா சனியன்” டாக்டர் முணுமுணுத்துக் கொண்டார்.

"உன் ஆம்படையான் எங்கே? ஒருத்தருமில்லாமல் வந்து ஒபத்திரவம் பண்றே?..." கம்பவுண்டர் அலுத்துக் கொண்டே தெரு விளக்கையும் அணைத்தார். "எனக்கு ஒருத்தருமில்லிங்க...நீங்கதான் கடவுள் மாதிரி என்னைக் காப்பாத்தனும்...ஆ...அய்யோ... அப்பா" மீண்டும் கதற ஆரம்பித்தாள் கர்ப்பவதி.

"உம்...சீக்கிரம் கேட்டைப் பூட்டு" டாக்டர் கம்பவுண்டருக்கு உத்தரவிட்டுவிட்டு...அந்தப் பெண்ணின் முகத்தில் மீண்டும் ஒரு தடவை 'டார்ச்சை' அடித்து..."அனாதையாம் அ னா தை...அனாதைக்குப் பிள்ளை ஆசை!"...என்று கிண்டல் செய்தார். "எல்லாம் காசுக்குத்தான்" கம்பவுண்டர் சிரித்துக் கொண்டே இந்த வார்த்தைகளை டாக்டரின் முன்னே சமர்ப்பித்து ஏதோ மேதாவித்தனமாகப் பேசிவிட்டதாகப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டார்.

"ஏ...ங்...என்ன ஜாதி? டாக்டருக்கு கொடுக்கப் பணம் இருக்கா?" நாயுடுகாரு மீசையை முறுக்கிக் கொண்டே அவளைப் பார்த்தார்.

"நான்...பறைச்சி சாமி—ஏங்கிட்ட ஏதுங்க பணம்"

இதை அவள் முடிக்கவில்லை..."தூ...பற நாயே... தூரத்து கழுதையை...உம்...ஒத்தி நில்லு! டாக்டர் பிச்சுமூர்த்தி அவசரமாகக் கீழே இறங்கினார். கம்பவுண்டர்...கனல் தெறிக்கும்படியாக ஒரு கோரச் சிரிப்புச் சிரித்துவிட்டு..."அரிஜன மங்கையா?...... ஆஸ்பத்திரியில் பிரசவமாகும் அர்த்த ராத்திரியிலே! காலையிலே ஆலயப் பிரவேசம் பண்ணு போ!" என்று குட்டி உபதேசமும் செய்து முடித்து...போர்டு லைட்டையும் நிறுத்தினார்.

“வினைதீர்த்தவூர் கிராம தர்ம ஆஸ்பத்திரி எந்நேரமும் சிகிச்சை செய்யப்படும்.” என்ற விளம்பரப் போர்டு இருட்டில் மறைந்து கொண்டது.

டாக்டரும் கம்பவுண்டரும் வேகமாக நடக்கத் துவங்கினர். “அட கடவுளே... தயவில்லிங்களா?” பறைச்சி உறக்கக் கதறினாள்; ஏமாற்றத்தோடு கலந்த அந்த மொழிகள்—ஆஸ்பத்திரியின் அருகேயுள்ள வினைதீர்த்த ஆண்டவன் கோயில் சுவற்றில் மோதி எதிரொலித்தன.

‘கிர்’ ரென்று ஒரு மோட்டார் கார் வந்து நின்றது... “டாக்டர் சார்...பண்ணையிலே அய்யாவுக்குத் தலைவலியாம். அவசரமாகக் கூப்பிட்டு வரச் சொன்னார்”—டிரைவர் இதைச் சொல்லி முடித்தான்.

“கம்பவுண்டர்! கைப்பெட்டி இருக்கிறதா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே காரில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டார் டாக்டர். “இருக்கிறது” நாயுடுகாரு தலையசைத்துக் கொண்டே முன் சீட்டில் உட்கார்ந்தார். “ரொம்ப சீரியஸோ!” பிச்சுமூர்த்தி டிரைவரிடம் வெகு அவசரமாக பதிலை எதிர்பார்த்தார். மோட்டார் கார் பறந்து விட்டது.

இங்கே......வாயிற்படியைப் பிடித்துக் கொண்டு ...வேதனையால் வாடிய பறைச்சி, “ஆ ... அம்மாடி ... அய்யோ கடவுளே...” சப்தம் ஓயவில்லை. ஆனால் அந்த வார்த்தைகள் அவள் நெஞ்சத்தில் சவுக்கடிகளாக இன்னும் விழுந்து கொண்டிருந்தன. சம்மட்டியால் தாக்கப்பட்ட வைரத்தைப் போல அவள் நினைவு சிதறியது.

கம்பவுண்டர் கிண்டலாகக் கேட்ட கேள்வி...... “உன் ஆம்படையான் எங்கே?... ‘ஆம்படையான்’

அவதி தாங்கமாட்டாமல் அனலிடைப் புழுப்போல் துடித்த அவள் வாய்...இந்த வார்த்தையை முணு முணுத்தது ; ஆனல்...சற்று ஆத்திரமாக.''

'ஆம்படையான்'...அழவில்லை! அப்படியே மரமாக நின்ருள். அவள் இதயத்தின் முன்...... ஒரு ஏடு புரண்டது — மூன்று வருட வரலாறு.!......

கறுப்பாயி...காத்தமுத்துவின் பெண்சாதி. காத்த முத்து சோலையூர்க் கிராமத்துப் பெரிய பண்ணையில் ஒரு பண்ணையாள். பண்ணைக்கார அண்ணுமலை முதலியார் தருமதுரை என்று பெயர் வாங்கின ஆசாமி. ''கோயில்கள் கட்டுவது, கும்பாபிஷேகங்கள் செய் வது என்ருல்... அமோகப் பிரியமுள்ளவர் அண்ணுமலை முதலியார். அடடா—எத்தனை தர்மம்?... எத்தனை சத் திரம்?...தர்மமே உருவாக வந்த உத்தமரய்யா அவர்...'' பண்ணை முதலாளியின் பகுதி மனையில் குடியிருக்கும் பார்த்தசாரதி அய்யங்காரின் நாமாவளி இது.

''அண்ணுமலை முதலியார் கட்டிய கோயிலய்யா அது, அவர் ஆடினபடி ஆடனுமாக்கும் ; ஆமா ! ஆல யப் பிரவேசமாவது மண்ணுவது! பள்ளு பறைகளை உள்ளே விடறத்துக்கு, அவர் சம்மதிக்க மாட்டாரு தான். அக்கிரம விஷயத்திலே இவரு இணங்க மாட்டாராக்கும் தெரியுமா ?'' பண்ணையில் கணக்கு வேலை பார்க்கும் கண்ணுயிரம் பிள்ளையின் கர்ஜனை இது!

மூன்று வருடங்களுக்கு முன் மூஷிக விநாயகர் கோயில் திருப்பணி பிரமாண்டமாக நடைபெற்றது. இப்பொழுது உலாவும் ஆலயப் பிரவேச சீசனில் அதில் அரிஜனங்களை நுழைய விடுவதற்குப் பகீரதப் பிரயத்த னங்கள் நடைபெறுகின்றன. கோயில் கட்டும்

பொழுது...கர்ப்பக் கிரகத்திற்கு ஏற்றப்பட்ட கருங்கல் விழுந்து கறுப்பாயி புருஷன் காத்தமுத்து உயிர் விட்டான்.

உருண்டு திரண்டு ஒய்யாரமாக இருந்த காத்த முத்து நசுங்கி நாசமானுன். மகா கணபதியின் கோயிலுக்கு மண்டையைத் தேங்காயாக உடைத்து..இரத்தத்தால் முதல் கும்பாபிஷேகம் நடத்தி வைத்தான். உயிருக்குயிரான கறுப்பாயியை விட்டு விட்டு அவன் ஆண்டவன் ஆலயத்திலேயே பலியானுன். காத்தமுத்துவைக் காவு கொடுத்து...கணபதி ஆலயத்தைக் கட்டி முடித்தார் அண்ணுமலை முதலியார். ஆண்டு நகர்ந்தது......

கறுப்பாயி உயிர் வாழ்ந்தாள். ஒரு நாள்...கருப்பாயி, பண்ணையாரின் மாட்டுத் தொழுவத்தில் சாணம் எடுத்துக்கொண்டிருந்தாள். அண்ணுமலை முதலியார் "என்ன வேலை முடிந்ததா ?" என்று கேட்டுக்கொண்டே நுழைந்தார். முதலியாரின் என்றுமில்லாத பிரவேசம் கண்ட கறுப்பாயி திடுக்கிட்டாள்...முதலியாரின் காம வெறி தலை விரித்தாடியது. பாவம்! கறுப்பாயி பலி ஆனுள்.

நாட்கள் உருண்டோடின ! கறுப்பாயி கசந்த வாழ்வில் கற்கண்டின் சுவையைக் கண்டாள். எஜமானின் தயவு யாருக்குக் கிடைக்கும்?...கறுப்பாயி கர்ப்பவதி.... வெளியே தலை நீட்ட வெட்கம். ஊரிலிருந்தால் தலையை வெட்டி விடுவேன் என்று முதலியார் இறுதி எச்சரிக்கை விடுத்தார். அவசர சட்டம்; அந்த அபலைப் பறைச்சியால் அதைத் தாங்க முடியுமா? எஜமான் உத்தரவல்லவா? கறுப்பாயி தேசப் பிரஷ்டம் செய்யப் பட்டாள்.

மாட்டுத் தொழுவத்திலே ஆவலாக நுழைந்த அதே முதலியார், "எங்காவது காட்டுப்பக்கம் ஓடிவிடு!"

என்று தன் காதலிக்குக் கட்டளையிட்டார். முதலாளி யின் கருணை, ஜாதி பேதம் பாராட்டாத பரந்த மனப் பான்மை, ஏழையிடம் அன்பு காட்டும் பொதுவுடமைத் தத்துவம்--இவைகளை நினைத்து மகிழ்ந்ததோடல்லாமல் தன் கட்டுமஸ்தான தேகத்தின் அழகு பற்றியும் இறு மாந்திருந்தார். வாழ்ந்த வாழ்க்கையை முதலியாரின் தயவால் ஓரளவு செப்பனிட்டுத் தன் குழந்தையை யாவது வளர்க்கலாம் என்று கனவு கண்ட கறுப்பாயி, கடைசியில் தேச சஞ்சாரம் செய்ய ஆரம்பித்தாள்...... தேச சஞ்சாரத்தின் முடிவு?... வினைதீர்த்தவூர் தர்ம ஆஸ்பத்திரியின் வாசற்படியில், வேதனையோடு நிற்கிறாள்.

காலை வந்தது. ஆலயப் பிரவேசத்துக்கான ஏற்பாடுகள் ஆடம்பரமாக நடந்து கொண்டிருந்தன டாக்டர் பிச்சுமூர்த்தி ஒரு கதர் தொப்பி சகிதம் கோயில் டிரஸ்டியோடு அங்குமிங்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தார்.

கோயிற் குளக்கரையில் ஒரே கூட்டம்.

“ தூக்கு...தூக்கு...மெள்ள மெள்ள...மெதுவாகத் தூக்கு”

“ஹாங்......அப்படித்தான்...”

“ஏய்...நீயுங் கூடப் போடா...”

“படி வழுக்கப் போறது; மெதுவா ஏறுங்க...”

குளத்தில் இறங்கியிருந்த ஆட்களிடம் கரையில் நின்ற கும்பல் இப்படி எச்சரிக்கை செய்து கொண்டு இருந்தது.

“சண்டாளனைக் கோயிலில் விடுகிறதுன்னு ...... சாமிக்கே அடுக்கவில்லை...... சகுனத்தடை ஏற்பட்டு விட்டது” - இப்படி ஒருவர் பீடிகை போட்டு பிரசங்கம் செய்தார்.

"தலைமுறை தலைமுறையாய்க் காணாத பழக்கம்... இந்த அக்கிரமத்தை ஆண்டவன் சகிப்பாரா?......திருக் குளத்தையே தீட்டாக்கி விட்டாரப்பா" - மற்றுமிரு வரின் உரையாடல் இவ்விதம்.

"போயும் போயும் இன்னைக்கா விழுந்து சாகணும் ...அட பரிதாபமே"—ஒரு இரக்க ஜீவன் இப்படிப் பேசிற்று.

"கர்ப்பவதியப்பா" ஒரு கிழவி அனுதாபப் பட்டாள்.

"இரண்டு ஆத்மா ... இன்னைக்குக் கங்காதேவி ஆட்கொண்டாள்" ஒரு ஆத்ம ஞானியின் சொற் பொழிவு இது!

குளத்தில் விழுந்து தற்கொலை செய்து கொண்ட கறுப்பாயியின் பிரேதம் கரைக்குக் கொண்டுவரப் பட்டது. போலீசார் பிரேதத்தைப் பார்வையிட்டனர். பிரேத விசாரணைக்கு ஏற்பாடாயிற்று. எந்த ஆஸ்பத் திரியில் பறைச்சிக்கு இடமில்லை யென்று முதல் நாளிரவு விரட்டி யடித்தார்களோ, அதே ஆஸ்பத் திரியில் அந்தப் பறைச்சியின் பிரேதம் தாராளமாக அனுமதிக்கப்பட்டது. பிச்சுமூர்த்தி பிரேத விசா ரணைக்கு உதவியாகத் தன் வேலையைத் தொடங்கினார். அவருக்கும் அவருடைய கம்பவுண்டருக்கும் கறுப் பாயி இறந்த காரணம்?...

ஊர் கூறிற்று கடவுளின் திருவிளையாடல் என்று! டாக்டர் நடித்தார் காரணம் கண்டு பிடிப்பதற்காக! உலகத்துக்குத் தெரியுமா... சமுதாய அமைப்பிலே ... நாட்டு நடப்பிலே உள்ள கோளாறு நஞ்சாக மாறிக் கறுப்பாயியைக் கொன்று விட்டது என்ற உண்மை? யாருக்குத் தெரியும்? அது தெரிந்தால்தானே பிரேத விசாரணையில் வெற்றியடைந்ததாக அர்த்தம்.

* * *

கங்கையின் காதல்

கைலாயத்தில் சிவபெருமான் நன்ருகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். கழுத்திலிருந்த பாம்பு கீழே இறங்கி மான் குட்டியோடு விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. அருகில் ஆழ்ந்த நித்திரையிலிருந்த பார்வதி தேவிக்கு பாதங்களை காளை மாடு சொரசொரப்பான நாக்கால் நக்கிக்கொண்டிருந்தது கூடத் தெரியவில்லை. தேவ லோகத்துப் பெண்களுக்கே தூக்கத்தில் இடி விழுந் தாலும் தெரியாது போலிருக்கிறது; இல்லாவிட்டால் சீதா பிராட்டி தூங்கும் போது அவள் மேனியை இந்திரன் மகன் காக்கை உருவில் ரசித்திருக்க முடியுமா? பார்வதியின் முகத்தில் வியர்வை அரும்பு கட்டி இருந்தது. பரமசிவனுரின் உடலும் தூக்கத்தில் அசைவற்றுக் கிடந்தது. மகேஸ்வரனுக்கு ஐந்து தலைகள் அல்லவா? நான்கு தலைகளைக் கழற்றி மான் தோலில் சுருட்டி ஒரு மூலையில் வைத்திருந்தார், இல்லாவிட்டால் தூங்குவதற்கு வசதிப்படாதே!

ஆழ்ந்த உறக்கம்—அமைதி—அந்த அமைதியைக் கிழித்துக்கொண்டு கிளம்பும் சிவன் தம்பதிகளின் பெரிய மூச்சுக்கள்.

சிவனின் தலையிலே ஒரு ஜடை சற்று வேகமாக அசைந்தது. அந்த அசைவைத் தொடர்ந்து கங்கா நடந்து கொண்டிருந்தாள். பூனையைப் போன்ற......

பஞ்சுப் பாதங்களை சிவனின் தலையில் வெகுலாவகமாக வைத்துச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தபடி எங்கேயோ போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

ஒரு ஜடையின் அடியில் போய் நின்றுகொண்டு, தங்கக் கரங்களை கிளைகளில் நீட்டியபடி யாரையோ எதிர்பார்த்திருந்தாள். அவள் நீலக் கருவிழிகளைக் கிளைகளின் நடுவே நீண்ட இரண்டு கரங்கள் பொத்தின.

கங்கையின் கைகள் அவளையறியாமல் அந்தக் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டன. அல்லித் தண்டில் ரோஜா மலரைப் பொருத்தி வைத்தது போலிருந்தது அந்தக் கைகலப்பு.

"சந்திரா!" தேனுண்ட மயக்கத்தில்—களைப்புற்ற வண்டின் கீழ்ஸ்தாயி ரீங்காரம் போலிருந்தது அந்த அழைப்பு.

சந்திரா...ஆம். சந்திரன்தான். சிவனாரின் தலையில் குடியிருக்கும் அந்த வாலிபன்தான். பஞ்சோடு நெருப்பை வைத்தலாகாது என்பார்கள். முருகனின் மயிலோடு...பாம்பை வைத்திருப்பவர்தானே பரமேஸ்வரன். கங்கையைத் தலையில் கொண்டவர் சந்திரனை காலிலாவது வைத்திருக்கலாம்; என்னவோ 'பாவம்' அவர் தலை எழுத்து!

"கங்கா! கண்ணே!"

"சந்திரா!...சல்லாப ரூபா..."

"அன்பே!...நேற்று ஏண்டி வரவில்லை?"

"நேற்று என் முறை; இன்று பார்வதி முறை'

"மெதுவாகப் பேசு........சிவன் விழித்துவிடப் போகிறார்."

"நல்லவேளை...தலையில் கண்ணில்லை விழித்தாலும் பயமில்லை......"

"நீ கிண்டல்காரி கங்காய்!"

"நீ மட்டும் என்னவாம்"

"கங்கா...! உனக்கு அந்தக் கிழவனோடு பேசப் பிடிக்கிறதா?"

"பிடித்திருந்தால்...சந்திரனை ஏன் தேடுகிறேன்..."

"தாரை பேசுகிற மெட்டில் பேசுகிறாயே...அவளும் இப்படித்தான் அவள் புருஷன் தாடியும் மீசையுமாய் தள்ளாத காலத்தில் அவளைக் கஷ்டப்படுத்துகிறானும்."

"எங்களைப் போலத் தாரையும் கங்கையும் தள்ளாத கிழவன்களுக்கு வந்து சேர்ந்தால், உன்னைப் போலச் சந்திரர்களுக்கு வேட்டைதான்."

"என்ன இருந்தாலும் நாம் செய்வது பாவந்தான் ...இல்லையா?"

"சந்திரா...! பூலோகத்தில் பாவம் செய்தால் கைலாசத்துக்கு வரமுடியாது. நாம்தான் கைலாசத்திலேயே இருக்கிறோமே. இதைவிடப் பெரிய பாவம் இருந்தாலும் கண்டு பிடிக்கவேண்டும் தெரியுமா? இந்த பாபத்துக்கெல்லாம் நாமா பொறுப்பாளி? தாரை உன்னை நேசித்தாள். கணவனுக்கு துரோகம் செய்தாள் என்கிறார்கள் மூடர்கள். தாரைக்கு நெஞ்சம் — அதில் ஆவல்—ஆனந்த வாழ்வைச் சுவைக்கும் துடிப்பு —இவற்றை யெல்லாம் உண்டாக்கி விட்டு......அவளை விபச்சாரி என்றால் யார் கேட்பது? நீ குருபத்தினியைக் கூடியது பாபமாம். பைத்தியக்காரனின் உளறல். குருவுக்குச் செய்ய வேண்டிய தொண்டு, அவர் மனைவியின் கவலையைப் போக்கினானே அது பெரிய தொண்டல்லவா?"

"நான்தான் என்ன செய்துவிட்டேன்! ஆகாயத்திலிருந்த என்னைப் பகீரதன் கூப்பிட்டான். பகீரதனுடைய அழகைக் கண்டு என் மேனி குலுங்கிற்று. மேனி மட்டுமா? இதயமே குலுங்கிற்று. அந்தக் காமதாகத்தை வர்ணிக்க என்னால் முடியாது சந்திரா...! கம்பன் பிறந்து வரவேண்டும்; அவ்வளவு எல்லை மீறி விட்டது என் உணர்ச்சி. ஒரு நாட்டு மன்னன்; சகல போகபோக்கியமுள்ள சக்ரவர்த்தி; அவனோடு சரச சல்லாபமாடி... ஜென்ம சாபல்யமடையலாம் என்று கனவு கண்டேன். ஆனால் அந்தக் கையாலாகாதவன்...என்னை இந்தக் கைலாசக் கிழவனிடம் தள்ளிவிட்டான். இவனோ கிழவன்... கிழவன் மட்டுமா......தாருகாவனத்து ரிஷிகளின் மனைவிகளுக்காக......உடலையே தேய்த்து விட்ட எலும்புக் கூடு. அது மட்டுமா சந்திரா...! பக்கத்திலே பார்வதி. இன்பக் கேளிக்கைக்குக் கால அட்டவணை. ஒருத்திக்கு ஒரு நாள் முறை. என்னால் முடியுமா? ...என் போன்ற யுவதிகளால் முடியுமா?......ஏன்......பார்வதியால்தான் முடிந்ததா?......பிரமாவையல்லவா கேட்க வேண்டும் அந்தக் கதையை."

"இரண்டு பெண்டாட்டிக்காரன் பாடெல்லாம் இப்படித்தான்..."

"சந்திரா! தினந்தினம் பூலோகத்துக்குப் போகிறாயே...அந்த மக்களிடம் இந்த ஒரு வார்த்தையை உபதேசம் செய்வாயா?"

"என்ன கங்கா?"

"கிழவனுக்குப் பெண் கொடுக்காதே! இருதார மணத்துக்கு இணங்காதே! இதைச் சொல்வாயா?... என் பொருட்டுச் சொல்......என் போன்ற பெண்கள் இனியும் தோன்றாமலிருக்க இதைச் சொல்......?"

"ஆகட்டும் கண்ணே.....வா—பிடரிப் பக்கம் போவோம். அங்கேதான் இருட்டாயிருக்கும்"

"சந்திரனும் கங்காவும் மறைந்து விட்டார்கள். சற்று நேரத்தில் எம்பெருமான் திடுக்கிட்டு விழித்தார். பக்கத்தில் பார்வதி அசைவற்று உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். தலையைத் தொட்டுப் பார்த்தார். அப்போதுதான் அவசர அவசரமாகக் கங்கா ஓடிவந்து அங்கே உட்கார்ந்தாள்.

கண்டதும் காதல் ஒழிக!

"முறுக்கு" மசால்வடை!"
"கரம் சாயா!"
"நாதன் சோடா, கலர். ஆரஞ்சு!"
"ரொட்டி, பிஸ்கத், வெத்திலெ பாக்கு, அசோகா,"
"எலிபென்ட் சிகரெட், தாஜ்மகால் பீடி"
"ஏய் சாயா! ஒரு சிங்கிள் கொடுடா"
"காலணு பீடி கொடு"
"அம்மா...எனக்கு ரொட்டி!"
"அப்பா...சோடா வாங்கித் தா"
"சும்மா இருடா கழுதே! ராத்திரியிலே சோடா செரிக்காது."
"ஏய்! ஆரம்பிக்கிறியா இல்லெயா..."
"ஆரம்பிக்கலேன்னு........டிக்கட்டை வாபஸ் பண்ணுடா!"
"அர்த்த ராத்திரியிலே ஆட்டம் போடுவானுவ போலிருக்கு."
"காலிப் பசங்கள்!...... எல்லோரும் விடாமல் கை தட்டுங்கப்பா......அப்பதான் சீன் தூக்குவான்."
"ஏய் விசிலடிக்கத் தெரியுமா?"

"நல்லாத் தெரியும். அதுக்குத்தானே நான் டிராமாவுக்கு வர்ரது."

"அப்ப... ஆரம்பிச்சிடு."

"ஷ் ஷ் ஷ்...ஷ்......"

"ஓகோ கோ கோகோ உஸ்..."

தேவி கான சபையில் "திரௌபதி வஸ்திராபரணம்" நாடக ஆரம்ப தினத்தன்று நாடக நேரம் தவறி நாழிகை நகர நகர........நாலாபக்கங்களிலுமிருந்து கிளம்பிய பேரொலிகள் ஒன்றோடொன்று மோதித் தெறித்து அந்தக் கீற்றுக் கொட்டகையையே நடுங்க வைத்தன.

நாடக சம்பந்தமான ஒத்திகைகள் பார்ப்பதில் சுறுசுறுப்புத் தேவையில்லை என்ற கொள்கையுடைய நாடக முதலாளி, நடிகர்கள் அலங்காரம் செய்து கொண்டிருக்கும்போதுதான் காட்சி ஒத்திகைகள் நடத்திக் கொண்டிருந்தார். அந்த அலட்சியத்தை அவர், தம் தொழில் மேதாவித்தனத்தைக் காட்டுகிறது என நம்பினார்.

இனிச் சமாளிக்க முடியாது என்ற ஆபத்தான கட்டத்தில்......நாடக மணி ஒலித்தது. முதற் காட்சி பஞ்ச பாண்டவர் ஆலோசனை மண்டபம். அவசரத்தில் அர்ச்சுனன் 'கதை'யையும், வீமசேனன் வில்லையும் தூக்கிக் கொண்டு வந்து நின்றார்கள்.

"வீமசேனா" என்று தருமர் அழைக்கவும்... வில் வைத்த ஆசாமி அண்ணா என வணங்கவும், கொட்டகை பூகம்பத்தால் ஆடுவது போலச் சிரிப்பு முழங்கிற்று. திரை சடக்கென விழுந்தது. ஆயுதங்களை அவர்கள் சரிப்படுத்திக் கொண்ட பின் மீண்டும் திரை சுருண்டது. திரௌபதி குலுக்கு நடை போட்டுக்கொண்டு பிரவேசித்தாள். —கொட்டகையில் அமைதி.

"ஆள்...நல்ல அழகப்பா!"

"ஆமாம்! பாத்திரத்திற்கேற்ற முக வெட்டு"

"அலட்சியச் சிரிப்பு அப்படியே வழியுது பார்"

"வழியும் வழியும்!"

"என்னடா கிண்டல்?"

"கிண்டல் இல்லே...குமார்! நாடகக்காரி மேலேயே இப்படி யென்றால்......?"

"நாடகக்காரி யென்றால் மட்டமா? நளினம் நாகரிகம், பாவ உணர்ச்சி எல்லாம் அவளுக்கு அடிமை. வாழ்க்கையில் சுவை வற்றிப் போகாமலிருக்க இவள் போன்ற கலையரசிகளின் காதலைத்தான் பெற வேண்டும்."

"அப்படியானால் — காதல் ஆரம்பமாகி விட்ட துன்னு சொல்லு."

"ஆமாம்! கன்னி யொருத்தியைக் கண்டதும்,

"உள்ளம் களவு போவதுதானே காதல்."

"என்னடா கவிதை பொழிகிறாய்?"

"காதல் மழையடா செவிடு!"

"சரி.....பைத்தியம் முற்றி விட்டது."

"யார் பைத்தியம்? முட்டாள்! இது, கண்டதும் காதல்!"

"குமார்!"

"நடராஜ்! என்னைத் தொந்திரவு செய்யாதே... உன்பேச்சைக் கேட்க நேரமில்லே...அவள் வாய் திறக்கப்போகிறாள்."

"இந்த எழுத்தாளர்களே இப்படித்தான்! முணு முணுப்போடு நடராஜ் நாடகத்தைக் கவனித்தான்."

குமார், புயலும் படகுமானான்.

"இந்த முட்டாள் தருமன் ஒரு மரக்கட்டை மகா ராஜா! தங்க விக்கிரகம் வந்து நிற்கிறது...தழுவிடா மல் தர்பார் நடத்துகிறானே" என ஏளன மொழி பேசிற்று அவன் உள்ளம்.

"நான் மட்டும்...தருமனாய்...தருமன் என்ன...... சகாதேவனாய் நடித்தால்கூட...போதும்......இந்நேரம் இந்தச் சிங்கார மயிலை!......" குமார், சுரக்கும் உமிழ் நீரை உறிஞ்சிக் கொண்டான்.

"சரி...நாளைக்கே இந்தச் சபாவில் ஒரு நடிகனாகச் சேர்ந்து விடுவது!"—ஒரு மகோன்னத முடிவைக் கண்டுபிடித்ததுபோல அவன் தலை நிமிர்ந்து கொண் டது.

வீமசேனனிடம் வசனம் முடிந்த பிறகு, தருமர் திரௌபதியை நோக்கினார். திரௌபதி வணங்கி நின் றாள். மலர்ந்த முகத்தோடு தருமர்...அவளைப் பார்த்து, **"அன்பே! சீதா! அருகில் வா!"** என்று முடிக்கவில்லை ...கொட்டகை, "சே! உள்ளே போடா" என்று சிரித்தது.

முதல் நாள் நடந்த **"ராமாயண"** நாடக வசனத்தை தருமர் வேடம் போட்டவர் இப்போது தவறிச் சொல்லிவிட்டார் என்று...யாரும் மன்னிக்கத் தயாராயில்லை. கொட்டகை, தருமருக்கு தடையுத் தரவு போட்டதும்...அவர் மௌன விரதம் ஆரம்பித்து விட்டார். மிரள மிரள விழித்தபடி திரௌபதி நின்றாள். தருமர் வசனத்தை நாமாவது பேசுவோமென்று... அர்ச்சுன வேஷக்காரன்..."அன்பே திரௌபதி அருகில் வா!...என் தம்பி அர்ச்சுனன் திக்விஜயம் செய்யப் போகிறான்......" என்று ஆரம்பித்தான்......

"ஏய்! நீயும் உள்ளே போ." கொட்டகை ஆத்திரத்தோடு உத்தரவிட்டது

நாடக முதலாளி புஷ்பராகம் பிள்ளை மேடைக்கு ஓடிவந்து...“சகோதரர்களே” என்று எடுத்தார்.

“அஞ்சு சகோதரர்கள் அசையாமல் நிக்கிறுங்கோ ...அவுங்ககிட்டே பேசப்பா !” என்று குரல் கொடுத்தது கொட்டகை.

ஐவரும் உள்ளே ஓடினர். “ஏய் பஞ்சபாண்டவர் ஓட்டம். திரௌபதி தனியா நிற்கிருள். பிடி பிடி !” கொட்டகையில் கெக்கலிப்பு.

திரௌபதியும் உள்ளே ஓடிஞள். திரை விழுந்தது. கொட்டகையில் யாரும் உட்கார்ந்திருக்கவில்லை. முன் திரையில் காட்சியளித்துக்கொண்டிருந்த காளிகாதேவி யின் முகத்தில் ஒரு கல் வந்து விழுந்தது. “குய்யோ முறையோ”வெனக் கூவியபடி பெண்கள் திசைகெட்டு ஓடிஞர்கள்.

கீற்றுகளைக் கிழித்துக்கொண்டு கற்கள் உள்ளே நுழைந்துகொண்டிருந்தன. நாடக முதலாளி ஒலி பெருக்கி மூலமாக உள்ளிருந்தபடி கத்திஞர்; பயனில்லை. நீங்களெல்லாம் மனிதர்கள் தாஞ? என்று ஒலிபெருக்கி கேள்வி போட்டது. அதற்குப் பதில் வரவில்லை. ஆஞல் ஒலிபெருக்கி மட்டும் உடைந்து விழுந்தது. காவற்காரர்களுக்கும் பொதுமக்களுக்கும் கைகலப்பு.

“டேய் பாரத யுத்தம் !” என்ருன் ஒரு கிண்டற் கார தடியன். இதற்குள் யாரோ ஒருவன் நெருப்புக் குச்சிக்கும் வேலை கொடுத்து விட்டான். ‘லங்கா தகனம்” நாடகம் ஆரம்பமாயிற்று. தீ வளர்ந்து, தாவி யது. முதலாளியைக் காணவில்லை. காளிதேவி திரை தீப்பிடித்துக் கொண்டது. கொட்டகை முறிந்து எரிந்தபடி சாய்ந்தது. பக்கத்திலிருந்த வயற்புறத்தை

நோக்கி நடிகர்கள் சிதறினர். 'நடராஜ்' 'நடராஜ்!' என்று கத்திப்பார்த்தான் குமார். தன் உள்ளக் கோயில் கொண்ட அந்தக் குயில், வெந்து கருகிவிடுமோ என்ற குமுறல் எழுந்தது அவனுக்கு! என் கோமளவல்லி எங்கேயென ஓடினான். அப்போதுதான் திரௌபதி சிங்காரிப்பு அறையை விட்டுப் பறந்துகொண் டிருந் தாள். குமாரும் தொடர்ந்தான்...கொட்டகையில் தீ! குமாரின் இதயமெல்லாம் தீ!...அந்தத் தீ—தீங்கனியாக மாறப் போகிறதென்ற ஆசை அவனைக் காற்ருக்கிற்று. ஓடிக்கொண்டே யிருந்த திரௌபதி ஒரு வரப்பில் தடுக்கி விழுந்தாள் அவனும் விழுந்தான். அவன் இதய ராணிக்குப் பேச்சு மூச்சில்லை. குமார் அவளைத் தன் மடியில் சாய்த்துக்கொண்டு அவள் கன்னங்களைத் தடவிக் கொடுத்தான். துண்டை எடுத்து முகத்தில் விசிறினான். நெஞ்சைத் தடவிக் கொடுத்தான். சில நிமிடங்கள் ஆனந்த மௌனம்.

"கண்ணே!"

கட்டுமீறி யெழுந்த அந்த வார்த்தை...ஒரு பெரு மூச்சுடன் கலந்துகொண்டது. அவன் கலையரசியின் தலையை மெதுவாக உலுக்கினான். திரௌபதி...தெளிவு பெற்று விழித்தாள். எழுந்து உட்கார்ந்தாள். வெகு தூரத்தில் எரிந்துகொண்டிருந்த கொட்டகையின் செந்நிற ஒளியில், தன் காதலியின் தங்கமேனி மெரு கேறுவதை ரசித்தபடியே குமார் அசைவற்று விட்டான்......

அவள் நன்ருக நிதானம் பெற்றுவிட்டாள். குமாரின் குதூகலம் கொள்ளிடத்து வெள்ளமாயிற்று. "கண்மணி!" என்று அவளைக் கட்டியணைத்தான்...

திரௌபதி சிரித்துக்கொண்டே...தன் தலையில் கை வைத்தாள்.

'டோப்பா' கையோடு வந்தது. கிராப்பு வைத்த திரௌபதி! குமார் குழம்பிவிட்டான்..."கண்மணி அல்ல...என் பெயர் கங்காதரன்" என்று சொல்லிக் கொண்டே திரௌபதி சேலையை அவிழ்த்து வீசி யெறிந்தாள்.

வேட்டி கட்டிய கங்காதரன் நின்றுகொண்டிருந் தான்.

திரௌபதி காணப்படவில்லை. **திரௌபதி வஸ்திராபரணம்** வயற்புறத்தில் நடந்துவிட்டது.

"ஆணையா காதலித்தாய்? அட அசடே!" என்றது குமாரின் மனம்.

"கண்டதும் காதல் ஒழிக!" என்ற பெருங் கூச்சல் குமாரையும் அறியாமல் கிளம்பிற்று.

ஏழை

வழக்கம்போல் பானுவின் தள்ளு வண்டி 'பார்க்' நோக்கிப் புறப்பட்டது. பானுவின் சின்னஞ் சிறு வாயிலிருந்து சிதறிக் கொண்டேயிருக்கும் மழலை மொழிகட்குப் பதில் பேசியவாறு வண்டியைத் தள்ளிக் கொண்டு போனுள் பார்வதி. பானுவுக்கு வயது ஆறு கூட ஆகவில்லை. வீட்டில் 'துரு துரு' என்று சும்மா யிருப்பதில்லை. முக்கியமாக அப்பா அம்மாவைப் பேச விடுவதில்லையென்ருல் பாருங்களேன்; காலையிலிருந்து கிராமக் கணக்கு வழக்கு, குத்தகைதார் பணம் பட்டு வாடா, கிசான் தொல்லை, வியாபாரப் பிரச்சனை இவ்வளவையும் கவனித்துவிட்டு, மாலை ஆறு மணிக்கு மேல் தான் நல்லக்கண்ணுப் பிள்ளைக்கு ஓய்வு. அந்த ஓய்வு நேரத்தில் ஒரு விநாடிகூட வீணுகப் போய்விடக் கூடாது என்பது பிள்ளையின் நோக்கம். ஆறு மணி எப்பொழுது வரும் என்று எதிர்பார்த்திருக்கும். கருணும் பாள்—ஆமாம் அவரது மனைவி—அந்த அம்மையாரும் அந்த ஓயா உல்லாசத்தைத்தான் விரும்பினுர்கள். அவர்களின் இனிய பொழுதை — அந்தத் தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை ... தொடர்ச்சி கெடும்படி நடு நடுவே அறுத்துவிடும். என்னதான் புத்திரபாசமிருந்

தாலும் சற்று நேரம் யாருடைய தொந்தரவு மின்றி இருக்கத்தான் கருணம்பாளின் மனம் விரும்பியது. அதுவுமென்ன? அந்தத் தம்பதிகள் ஏழைகளா?— இன்பம் என்ன நிறம் என்று கேட்க? குடிசை மன்னர் களுக்கும் ராணிகளுக்கும் தான் தங்கள் வறுமை ராஜ்யத்தில் இன்பத்துக்காக ஒரு சில நிமிடங்கள் கூட ஒதுக்கமுடியவில்லை. கடன்காரர் படையெடுப்பு; தயிர்க்காரி முற்றுகை; இவ்வளவையும் சமாளித்து விட்டு...இரவு, கருணை கூர்ந்து தருகிற சில மணி நேரங்களில் கர்ம வினையை நினைத்துப் புலம்பவும் — கடவுளை எண்ணி அழவும் போனதுபோக, மிச்ச நேரத்தை எப்போதாவது பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். அதுவும் ஏழை சாம்ராஜ்யத்தில் பிரஜைகள் அதிகம். ஏழெட்டுக் குழந்தைகளுக்குக் குறையாது. ஏழாவது குழந்தை முதல் குழந்தையைவிட ஆறு வயதுதான் இளையதாயிருக்கும். கருணம்பாளைப் போலக் காசைத் தூசியாக மதித்துக் கர்ப்பப் பையை மாற்றிப்போட வசதியா படைத்திருக்கிறார்கள் அந்தப் பரிதாப ஜந்துக்கள்!

இளமை தேயாதவன்—எழில் குறையாதவன் இப்பேர்பட்டவனைத்தான் பார்வதி கணவனாகப் பெற்றிருந்தாள். அவன் 'மில்' வேலை முடிந்து ஐந்து மணிக்கெல்லாம் வீட்டுக்கு வந்திருப்பான். அவனை வரவேற்று — உபசரிக்க — அவளுக்கு வேலை ஒழியவில்லை. எஜமானுக்கும் எஜமானிக்கும் தேவை யான ஓய்வுக்காக — அந்த ஏழையின் இளம் மனைவி —பார்வதி—தன் பருவ உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு பானுவைப் 'பார்க்கு'க்கு அழைத்துச் சென்றாள். ஒருநாள் மட்டுமா? இல்லை. நாள்தோறும் அவள் பெண்ணல்ல; இந்த உலகத்தில் ஒரு மாடு பகல் முழுவதும் எலும்பு முறிய உழைப்பதுபோல வீட்டு

வேலைகள். அவளுக்கு எஜமான் மாளிகைதானே வீடு மாலையில் சூரியனுக்குக்கூட வேலை முடிகிறது. ஆனால் பார்வதிக்கு...? இதை அவளால் நினைக்கத்தான் முடிய வில்லை. நெஞ்சைத்தான் படைத்தானே—அந்த நேர்மை யற்றவன்—வயிற்றையும் ஏன் படைத்தான்?

யார்...யாரைக் கேட்பது?

பூஞ்செடிகளின் அசைவை — பூங்கொத்துகளின் அழகை — பானுவுக்குக் காட்டித் தானும் ரசித்துக் கொண்டிருக்கையில்......வானம் கறுத்துக் கொண்டு வருவதைக் கண்டாள். மாதம் முடிந்து சம்பளம் கேட் கும்போது அதைவிட அதிகமான கறுப்பை எஜமானின் முகத்தில் பார்வதி அடிக்கடி பார்த்திருக்கிறாள். பழகிப் போன படியால்......வானத்தின் மாற்றத்தை லட்சியம் செய்யாமலே வீடு நோக்கி நடந்தாள். அவள் மன அலைகள் எல்லாம் அன்று... அத்தான்... மூக்குத்தி ... முத்தப்போட்டி... இவைகளிலே மோதிக்கொண்டிருந் தன. இன்பக் கனவு இல்லாவிட்டால் அவள் உலர்ந்த உதடுகளில் புன்னகை தலைநீட்டி யிருக்காதல்லவா? சுவையான கனவு என்பதால்தான் கண்கள் அப்படி மின்னிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். அத்தான் முத்தம் தருவது போன்ற கனவோ—அல்லது முதல்நாள் தந்த நினைவோ...அவள் கன்னங்கூட குப்பென்று சிவந்து விட்டது.

ஒன்றுமில்லை...... மூக்குத்தி வாங்கி வருகிறான் அத்தான். பல நாளாகச் சேர்த்த காசு... மூக்குத்தியாக உருவெடுக்கிறது. துடைப்பக் குச்சியை எடுத்துத் தூர எறிந்துவிட்டு... பார்வதியின் மூக்கில் அவனே அந்த ஆபரணத்தை அணிவிக்கிறான். கறுத்த மேனி யில் அந்த வெள்ளை மூக்குத்தி பளிச்சிடுவது, நீல வானத் தில் நிலா கிளம்புவதை நினைவூட்டுகிறது. ''பார்வதி...

எங்கே?'' என்று அத்தான் உதடுகளை—மொக்காக ஆக்குகிருன். பார்வதியின் இதழ்களும் குவிகின்றன. மொட்டுகள் மோதி மலர்ந்து விடுகின்றன. 'சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல்'—ஒரு முக்கிய பகுதி நடந்தேறு கிறது.

கனவு மங்களம் பாடுகிறது. பார்வதி சுய நினைவு பெறுகிருள். வண்டியில் பானு ''மழை வருது மழை வருது'' என்று பாட ஆரம்பித்து விடுகிறது. இரண்டு கனமான மழைத் துளிகள் பார்வதியின் முகத்தில் விழுந்து சிதறின.

உலகை அதிரச் செய்யும் இடிகள் — வான மனிதனின் அகோரச் சிரிப்பு—பயங்கரக் கண்வீச்சு—கடலைக் கவிழ்த்து விட்டதுபோல மழை — இமயம் உருண்டு விந்தியத்தில் மோதிடுவது போன்ற அதிர்ச்சி.

பார்வதிக்கு பானு நனைந்து விடுவாளே என்ற பயந்தான். பாவம்—அந்த ஏழைக்கு எஜமான் வீட்டில் — இல்லை. இல்லை......குழந்தையின் மேல் அவ்வளவு பாசம். மனித வர்க்கம் என்பது ஏழைக் கும்பல் தானே! பணக்கார மனிதர் மிருகக் கூட்டம். அதில் மனிதர்களும் தவறிப் பிறப்பதுண்டு. ஏழை மனிதர் குழுவில் துன்பம் தாங்கமாட்டாமல் மிருக வளர்ச்சி யடைவோருமுண்டு. அந்த வளர்ச்சி இன்னும் பார்வதியைப் பீடிக்கவில்லை. இதெல்லாம் அவருக்கு ரஷ்யப் பேச்சு என்பார் நல்லக்கண்ணுப் பிள்ளை. ரஷ்யா என்ருல் அவருக்கு விஷம் சாப்பிடுகிற மாதிரி.

பார்வதி நன்ருக நனைந்து விட்டாள். குழந்தைக்கு ஒரே பயம்; அலற ஆரம்பித்து விட்டது. மரத்தடியில் நின்றுவிட்டாள் பார்வதி. அவ்வளவு கஷ்டத்திலும், பயங்கரத்திலும் வரப்போகிற அந்த இன்ப வரவு... அவள் முகத்தில் தனித்தெளிவை அதிகப்படுத்தியபடி இருந்தது.

திடீரென்று அந்த மரத்தின் பெரிய கிளை முறிந்து விழுந்தது. மழை நின்று விட்டது புயல் ஓய்ந்து விட்டது.

நல்லக்கண்ணுப் பிள்ளையின் மோட்டார் வெகு வேகமாகச் சாலையில் பறந்து வந்தது.

முறிந்து கிடக்கும் அந்த மரத்தடியில் ... 'பானு' என்று சப்தம் போட்டபடி இறங்கினார் பிள்ளை. பானு மயக்கமாய் கிடந்தது. தூக்கி மூர்ச்சை தெளிவித்தார். 'அப்பா' என்று கண் விழித்தது குழந்தை. காரில் குழந்தையோடு ஏறி உட்கார்ந்தார். கார் புறப்பட்டு விட்டது — டாக்டர் வீட்டை நோக்கி மரத்தடியில் கிடந்த இன்னொரு உருவம் கண் விழித்தது "அத்தான்...அய்யோ..." நீண்ட பெருமூச்சு. கண்கள் மூடிக்கொண்டன. யார் அது? "ஏழை"

★

மூன்றாறு ரூபாய்

"அம்மாவுக்குக் கண் தெரியாது; அப்பா நடமாட முடியாதவர். ஒரு வருடமாகப் பக்கவாதம்— அக்காள் ஒருத்தி; விதவை. ஒரு குழந்தையை விட்டு விட்டு செத்து விட்டாள்.

"குடும்பத்தைத் தாங்கும் தூண் நான். வெற்றிலை பாக்குக் கடையொன்றில் பத்து ரூபாய் சம்பளத்தில் வேலை; அதுவும் போய்விட்டது. வேலையிருந்தபோதே வீட்டில் இரண்டு வேளைப் பட்டினி. இப்போது கேட்கவேண்டுமா? நீங்கள் ஏதாவது வழி செய்யுங்கள்; இல்லாவிட்டால் ஒரு முழக் கயிறுதான் செலவு!" என்று கூறிக் கண்ணீர் வடித்தான் அந்த ஏழை வாலிபன். பெயர் மாத்திரம் லக்ஷ்மிநாராயணன். ஆனால் தரித்திர நாராயணனாய்த் துடித்தான்.

அவன் வேலை கேட்ட இடமோ...பெரிய ஆபீஸ் அல்ல; அல்லது மில் முதலாளியிடமுமல்ல; மாதம் நூற்றைம்பது ரூபாய் வருமானமுள்ள ஒரு பள்ளிக்கூட ஆசிரியரிடம். தங்கப்பன் உயர்நிலைப் பள்ளியில் கணித ஆசிரியர். நூற்றைம்பதைக் கொண்டு தன் பெரிய குடும்பத்தையே நடத்த கஷ்டப்படும்போது, லக்ஷ்மிநாராயணனைக் காப்பாற்ற எப்படித் துணிய முடியும்? தங்கப்பன் இளகிய

மனமுடையவர். சீர்திருத்தக்காரர். சீர்திருத்த உலகில் அவரது புனைப்பெயர் மார்க்ஸ். மேடையில் ஏறுகிறார் என்றாலே மக்களிடையே ஒரு புத்துணர்ச்சி ஏற்படும். அவ்வளவு சிறந்த பேச்சாளி. ஏழை, ஈவு, இரக்கம் என்றெல்லாம் பேசுகிறாரே—நாமும் கொஞ்சம் கை நீட்டிப் பார்க்கலாமே என்று எத்தனையோ பேர் தங்கப்பனை யாசகம் கேட்டிருக்கிறார்கள். தன் சம்பளத்தில் அவர்களுக்கென ஒரு செலவழித்துக் கொண்டிருந்தார் தங்கப்பன். அவர்களில் ஒருவன் தான் லக்ஷ்மிநாராயணன். அவன் கதை தங்கப்பனால் கேட்க முடியவில்லை—அவ்வளவு வேதனை யடைந்தார்.

"பத்து நாள் வீட்டிலேயே சாப்பிட்டுக் கொண்டிரு; எங்கேயாவது, வேலை தேடிப் பார்க்கிறேன்" என்று உறுதியளித்தார். ஏழெட்டு நாட்களாகி விட்டன. இன்னும் வேலை கிடைத்தபாடில்லை.

ஒரு நாள் தங்கப்பனுக்கு, அவரிடம் ஆறுமாதத் துக்கு முன் கடன் வாங்கியிருந்த ஒரு தோழரால் அனுப்பப்பட்ட, ரூபாய் முந்நூறு மணி ஆர்டர் வந்தது. போன பணம் திரும்பி வந்த ஆனந்தத்தில் அதை பெட்டியில்கூட எடுத்து வைக்காமல் மேசை மேல் வைத்தபடியே மறந்துவிட்டு பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்றுவிட்டார். பாடம் நடந்துகொண்டிருக்கும்போது பணத்தின் நினைவு வந்தது. லக்ஷ்மிநாராயணன் மேல் திடீரென சந்தேகமும் பிறந்தது. பாடத்தைச் சீக்கிரம் முடித்துவிட்டு வீட்டுக்குப் புறப்பட்டார். வரும் வழி யிலே யெல்லாம் நல்ல உயிர் இல்லை. "என்னதான் நல்லவனாயிருந்தாலும் ரூபாய் முந்நூறு அல்லவா?" என்று எண்ணியவாறு நடந்தார். வீட்டுக்கு வந்தார். வாசலில் உட்கார்ந்திருக்கும் லக்ஷ்மிநாராயணனைக் காணவில்லை. உள்ளே போனார்; பணத்தையும் காண

வில்லை. வீட்டில் விசாரித்தார்...பணம் போய்விட்டது. தங்கப்பன் ஒரு அலட்சியமான புன்சிரிப்புடன் மீண்டும் பள்ளிக்குத் திரும்பினர். சேலம் ரயிலடியில் பிற்பகலே வண்டியைப் பிடித்து ஈரோடு வந்து சேர்ந்தான் லக்ஷ்மிநாராயணன். ஈரோட்டில் ரெடிமேடு கடையில் நுழைந்து வெளியே வரும்போது மைனராய் மாறி வந்தான். அவன் மனம் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தது. "முந்நூறு ரூபாய்க்கு ஒரு வெற்றிலை பாக்குக் கடை; நானே முதலாளி" என்று திரும்பத் திரும்பப் பேசிற்று. கடைத் தெருவில் ஒரு பொடிப் பையன், எலும்புந் தோலுமாய் அழுக்கு மயமாய் நின்று கொண்டு 'ஐயா' என்றுன்.

லக்ஷ்மிநாராயணன் அவனைப் பார்த்ததுமே ஏதோ யோசனை செய்துவிட்டான். "டேய் பையா! என்னேடு வருகிருயா? என் வெற்றிலை பாக்குக் கடையில் வியாபாரம் செய்ய முடியுமா?" என்று அவனைக் கேட்டான். பையன் சந்தோஷமாய்த் தலையாட்டினுன். அவனைத் தன்னேடு கூட்டிக்கொண்டான். முதலாளி நடை தானுகவே வந்துவிட்டது. 10-30 மணிக்கு ஈரோட்டில் வண்டி! ஒன்றரை டிக்கெட் எடுத்துக் கொண்டு இருவருமே ரயில் ஏறினுர்கள். அந்த ஏழைச் சிறுவனுக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. லக்ஷ்மிநாராயணன் பிளேயர்ஸ் சிகரெட்டை புகைத்தவாறு கம்பீரமாக ரெயிலில் உட்கார்ந்திருந்தான். வண்டியும் திருச்சியை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

லக்ஷ்மிநாராயணன் வெற்றிலை பாக்குக்கடை துவக்க விழா, குதூகலமாய் நடைபெற்றது. முதலாளி ஸ்தானத்தில் லக்ஷ்மிநாராயணன். வேலைக் காரனுய்—ஒடும்பிள்ளையாய் அந்தப் பொடிப்பயல். என்ன சுறுசுறுப்பாய் வேலை செய்கிருன் தெரியுமா?

வெற்றிலைப் பாக்குக்கடையும் வியாபாரச் செழிப்பில் வளர்ந்தது. திருச்சியில் இந்தக் கடைக்குத்தான் அபார மதிப்பு.

லக்ஷ்மிநாராயணன் கண்ணை விழித்துப் பார்த்தான். திருச்சி ஜங்ஷனில் வண்டி நின்றது—மணி நான்கு. பக்கத்திலிருந்த பயலைப் பார்த்தான்—காணவில்லை. பையைப் பார்த்தான்; பணமில்லை. ஒரு பெருமூச்சு—தங்கப்பன் எதிரே வந்து நின்று சிரிப்பது போலிருந்தது. நல்லவேளை வெளியே செல்ல டிக்கட்டாவது இருந்தது.

ஒரிஜினலில் உள்ளபடி

"இதைப் பெரிய டைப்பில் போடு"

"சரி சார்"

"கதா காலட்சேபம்!..... உம். ஏனப்பா! 'க்ஷே' என்று போடாமல் 'ட்சே' போட்டுத் தொலைக்கிறாய்? ஒரிஜினலில் உள்ளபடிதானே உன்னைக் கம்போஸ் பண்ணச் சொன்னது?"

"......................."

"அம்மன் 'பிளாக்'கை இப்படி நடுவில் போடு. இந்த ஓரத்தில் அழகாய் 'பார்டர்' கட்டிச் செட்டியார் 'பிளாக்'கைப் போடு"

"சரி சார்"

"உம், ஆமாம். என்ன புரியுதா? உன் சுத்தத் தமிழை யெல்லாம் இதிலே காட்டாதே. ஒரிஜினலில் உள்ளபடி போடு"

"......................."

"செட்டியார் பொல்லாத கோபக்காரர். உன் செந்தமிழ் நடையைக் காட்டினால் நம்ப அச்சாபீஸ் கடையைக் கட்ட வேண்டியதுதான்"

"அதான் ஒரு தடவை சொன்னீங்களே சார்! ...... ஒரிஜினல் உள்ளபடியே கம்போஸ் பண்றேன் சார்."

" உனக்குத்தான் மறதி ஜாஸ்தியாச்சே! உம் போ. ஒரிஜினலில் உள்ளபடி போடு "

கம்பாசிட்டர் கந்தசாமி வேதாந்தி பிரஸ் மானேஜர் வேலாயுதம் பிள்ளையிடம் ' தான் அச்சுக் கோத்த ' ஒரு 'நோட்டீஸ்' மாதிரித் தாளைக் காட்டியபோது நடந்த உரையாடல் மேலே காண்பது.

கந்தசாமி மானேஜரால் குற்றம் சொல்லப்பட்ட, மாதிரித்தாளைக் கிழித்தெறிந்து விட்டு, ஒரிஜினலை எடுத்து ஒரு முறை படித்தான்.

மணி மணியான எழுத்துக்கள். கந்தசாமியின் முகத்திலே ஒரு பரிதாபம் பிரதிபலித்தது.

திரௌபதி அம்மன் கோவில் மகா கும்பாபிஷேகம் விளம்பரத்தின் தலைப்பு இது. நிகழ்ச்சி நிரல் என்ற பகுதியில் "**ஸ்ரீ ஜகத் யோகானந்த சுவாமிகள் பாஞ்சாலி சுயம்வரம் என்பது பற்றி உபன்யாசிப்பார்கள்**" என்ற குறிப்பு இருந்தது. கந்தசாமி உதடுகளைக் கடித்துக் கொண்டான். ஒரு ஏளனம் பிதுங்கும் குட்டிச் சிரிப்பும் அதைத் தொடர்ந்து ஓர் ஆபாசமான பெரு மூச்சும் வெளிக் கிளம்பிற்று.

"நானும் இந்தப் பிரசுக்கு வந்து ஐந்து வருஷமாயிற்று. இந்த ஆபாசம் பிடித்த புராணக் குப்பைக்கு அச்சுக் கோர்ப்பதைவிட தூக்கு மாட்டிக் கொள்வது எவ்வளவோ மேல்! அட தமிழ் எழுத்துக்களே! மலர்களை, மகாகாளிக்கு காவு கொடுக்கும் ஆட்டுக் குட்டிக்குப் போடும் மாலையாகவும் கட்டுகிறார்கள். மணமாலையாகவும் தொடுக்கிறார்கள். அதே போல் நீங்களும் தித்திக்கும் தேன் சுவைக் கவிதைகளை —

வாழ்வுக்கு வழி வகுக்கும் வசன நடைகளைப் புத்தக வடிவில் பின்னுகிறீர்கள். பொய்மை, பித்தலாட்டம், புனை சுருட்டு பொங்கி வழியும் புராணங்களும் உங்கள் சிருஷ்டியாகின்றன. ஆமாம்...மனிதர் கையில் அலைக் கழியும் மலர்க் கூட்டம் போலத்தான் இந்த எழுத்துக் கூட்டமும்!''

அவன் இதய அலைகள் ஓய்ந்தன. எதையோ கண்டுபிடித்துவிட்டவன் போல கந்தசாமி கண்களை விசாலமாய்த் திறந்தான். மீண்டும் கையில் இருந்த 'ஒரிஜினலை' ஒரு முறை பார்த்தான். அதில் ஒவ்வோர் எழுத்தும் அவனை உற்றுப் பார்த்தன; அவன் உள்ளத்தில் ஊடுருவிப் பாய்ந்தன. வாய்க்குள் உளறினான். ''மகாகும்பாபிஷேகம்.........ம்......மட உலகம்......'' அலட்சியம் நிறைந்த வெறுப்பு அவன் முகத்தில் கோடு களைக் கிழித்தது. மீண்டும் தனக்குள் பேசிக் கொண்டான்.

''கொள்ளையடிக்கிற செட்டி செய்கிறானும் கும்பா பிஷேகம்!...... கும்மாளம் போட்டு ஊரைக் குட்டிச் சுவராக்குகிறான். இந்தக் குருடர்களும் நம்புகிறார்கள். எனக்குத் தெரியுமே....இவன் ஏகாம்பரம் மனைவியைக் கற்பழித்த கதை! பெரியண்ணப் படையாச்சி பிராணு வஸ்தையில் இருக்கும்போது அவர் வீட்டுப் பணப் பெட்டியை அமுக்கியதில்தானே இவன் வீட்டுக்குப் 'பெரிய பண்ணை' பட்டம் கிடைத்தது! வேதாளபுரம், வெங்கடாசலபதி கிரீடத்தின் வைரங்களைப் பெயர்த்து விற்றதில் தானே விசாலமான வீடு கட்டினான். இவற்றையெல்லாம் மறைக்க கும்பாபிஷேகம் செய்து விட்டால் போதுமா?...... அட படுபாவி! நரகம் என்று ஒன்று இருந்தால் உன் நரம்புக்கு நரம்பு ஒரு நாகப் பாம்பை விட்டுக் கடிக்கச் சொல்லணுமேடா!...

நீ கோயில் கட்ட வந்து விட்டாய் — கோயில்! ராமநாதன் செட்டியாரே, இரு! இரு! — ஒரு கை பார்க்கிறேன். உயிர் போனாலும் கவலையில்லை.''

கந்தசாமியின் தலை கம்பீரமாய் நிமிர்ந்தது; எதிரே நிற்கும் படைத் தலைவனைப் பார்த்து ''எடு வாளை'' என இறுமாந்து உரைக்கும் பண்டைய திராவிடப் போர் வீரனைப்போலக் கந்தசாமி நின்றான். அவனுக்கெதிரே ராமநாதன் செட்டியார் நிற்பதாக அவன் நினைவு!... பிறகு மளமளவென்று அச்சுக் கோர்க்க ஆரம்பித்தான். அவன் வாய் முணுமுணுத்துக் கொண்டேயிருந்தது.

''என்ன கம்பாசிட்டர், ஆச்சா ?'' என்று அதட்டினார் மானேஜர்!

அச்சுக்கோர்த்த மாதிரித் தாளை எடுத்து நீட்டினான் கந்தசாமி.

அருமையான கட்டம், அழகான முறை—அந்த விளம்பரத் தாளின் அமைப்பே அலாதியாக இருந்தது.

அச்சு நிலையத்து வாயிலில் கார் வந்து நின்றது. ராமநாதன் செட்டியார் இறங்கி வந்தார். ''ஆச்சா ?'' என்றார் ; ஆவல் பார்வையுடன். ''சில்க் சட்டையில் நிற்காமல், வழுக்கிக் கீழே விழுந்த வெண்பட்டை எடுத்துச் செட்டியாரின் தோளில் போட்டுவிட்டான், பின்னால் வந்த வேலைக்காரன்! அந்த அடிமையின் நிலைகண்ட கந்தசாமியின் தொண்டைக்குழி விம்மிற்று. செட்டியார் வாயிலிருந்து எப்படி விமர்சனம் வரப் போகிறதோ என்று வாய் பிளந்தபடி நின்றார் மானேஜர்.

''பேஷ், ஜோராயிருக்கு; பத்தாயிரம் நோட்டீஸ் போடுங்க''

"எஸ்" மானேஜர் கூனன்போல் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

"செட்டியார் வேலைக்காரனைப் பார்த்து, "டேய்! ரத்தினம்! இங்கேயே இருந்து நோட்டீசை யெல்லாம்... வாங்கி..."

"சுவத்திலே ஒட்டி விடுகிறேனுங்கோ"

"அட மடையா!...இது 'வால்போஸ்ட்' இல்லேடா. தெருவுக்குத் தெரு கொண்டுபோய்க் கொடுடா; பத்தாயிரம் நோட்டீசும் சாயந்திரத்திற்குள்ளே செலவாகி விடணும்...ஆமாம்"

"உத்தரவு எஜமான்"

மானேஜர் தலை வணங்கிக் கும்பிட்டு வழியனுப்ப ராமநாதன் செட்டியாரின் கார் பறந்தது.

"ஓய்! மிஷின்மேன்! பத்தாயிரம் 'நோட்டீஸ்' உடனே போடு. 'புளூ' மையில் போடு...ம்...ஓய்! கம்பாசிட்டர்!...நோட்டீசைத் தயாராக்கிக் கொடு...சீக்கிரம்"

மானேஜர் அவசரத்தால் குதித்துவிட்டுச் சாப்பாட்டுக்குப் புறப்பட்டார். கந்தசாமி மாதிரித்தாளுடன் உள்ளே சென்றான். அச்சுக் கோர்வையை எடுத்து இரும்புச் சட்டத்தில் பொருத்தினான். அப்போது அவன் கைகளில் சிறிது நடுக்கம் காணப்பட்டது. அவன் முதலில் கோர்த்திருந்த சில எழுத்துக்களைப் பிடுங்கினான். வேறு எழுத்துக்களைப் பொறுக்கி...... அந்தக் காலிஇடங்களில் அமைத்தான்.

அச்சு இயந்திரத்தில் இரும்புச் சட்டம் ஏறிற்று. ஒன்று... இரண்டு......மூன்று...நூறு......ஆயிரம்...... பத்தாயிரம்... 'நோட்டீஸ்'கள் அடித்து முடிந்தன. கந்தசாமியே அதை எடுத்துக் கட்டிக் கொடுத்தான்.

வேலைக்கார ரத்தினம், விளம்பரச் சுமையோடு நடையைக் கட்டினான். செட்டியார் உத்தரவுப்படி 'பத்தாயிரம் நோட்டீசை'யும் ஊரெங்கும் பரப்பி விட்டுத்தான் உட்கார்ந்தது அந்த அடிமை.

மறுநாள் கும்பாபிஷேகம். தாங்க முடியாத கூட்டம். செட்டியார் சர்வாலங்கார பூஷிதராய் தம் சகாக்களுடன் காரில் வந்து இறங்கினார். மற்றொரு காரில் ஒரு மங்கையர் கூட்டம் வந்து இறங்கிற்று. கூட்டத்தை ஒரு முறை பார்த்தார். "எல்லாம் என் பெருமை" என்று அவருடைய நிமிர்ந்த தலை சொல்லிற்று. ஓர் அலட்சியமான புன்னகை—வேண்டு மென்றே வரவழைத்துக் கொண்டது... அகம்பாவம் தெறிக்கும் கண்கள் அகலமாகிக் கொண்டன.

கூட்டம் அவரைப் பார்த்து விட்டது. ஒரே ஆர வாரம்!......

"ஏய் காமநாதன் செட்டியார் ...... காமநாதன் செட்டியார்"... இப்படி ஒரு பேரிரைச்சல் கிளம்பி விட்டது. அநாவசியமான கைத்தட்டல். ஒரே நையாண்டி சிரிப்பு. இடையே, "காமநாதன் செட்டி யாரே! போகாநந்த சுவாமிகள் எங்கே? என்ற கேள்விகள்! பொருத்தமான பெயர்களப்பா......காம நாதன் — போகாநந்தர்..." இப்படி ஒரு விமர்சனம். மீண்டும் கைத்தட்டலும் சிரிப்பும். "கண்ட பெண் களைக் கற்பழிக்கும் காமநாதன் செட்டியாருக்கு" என்ற 'ஒற்றைக்குரல்' இதைத் தொடர்ந்து 'ஜே ஜே' கோஷம். இதற்குள் ஒன்றும் புரியாத சிறுவர்கள் 'திரு திரு' வென விழிக்கும் செட்டியாரைப் பணக் காரப் பைத்தியமென்றெண்ணி வீசிய சிறு சிறு கற்கள். எல்லாம் சேர்ந்து பெரிய குழப்பத்தை...போலீசாரின் குண்டாந்தடிப் பிரயோகம் வரையில் கொண்டு வந்து

விட்டன. செட்டியாரின் முகத்தில் விளக்கெண்ணெய் வடிந்தது. 'கும்பாபிஷேகமும் வேண்டாம்; எழவும் வேண்டாம்; திருப்புடா காரை" என்று கர்ஜித்தார். கார்கள் கல் மாரியோடு திரும்பின. செட்டியார் தோற்ருேடுகிருர் என்ற நினைப்பில் மீண்டும் பலத்த கர கோஷம்!......

'லெக்னம்' தவறக்கூடாது என்ற சாஸ்திரிகளின் முடிவுப்படி செட்டியார் இல்லாமலேயே கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது. நிகழ்ச்சி நிரலில் கண்டவாறு யோகானந்த சுவாமிகள் உபன்யாசத்திற்காகச் செட்டியார் வீட்டில் வந்து இறங்கினுர். செட்டியார் சோக உருவமாகச் சாய்ந்திருந்தார். யோகானந்த சுவாமிகள் முகத்திலும் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தன.

"செட்டியார்வாள்!...என்னை அவமானப்படுத்த எத்தனை நாள் எண்ணியிருந்தீர்?" என்று ஆத்திரத்தை அள்ளிக் கொட்டினுர் சுவாமிகள்.

"என்ன சாமீ!... புரியாமல் பேசுவது!" என்ருர் சாவதானமாகச் செட்டியார்.

"இதோ பாரும்"

யோகானந்த சுவாமிகள் விளம்பரத் தாளை எடுத்துச் செட்டியாரிடம் வீசினுர்.

"திரௌபதி அம்மன் கோயில் மகா கும்பாபிஷேகம்" செட்டியார் படித்தார்.

"இதற்கென்ன சுவாமி!"

"முழுதும் படியும் ஐயா."

செட்டியார் படிக்க ஆரம்பித்தார்.

"ஸ்ரீஜத் போகானந்த சுவாமிகள் பாஞ்சாலி விபசாரம் என்பது பற்றி உடன் யாசிப்பார்கள்"......
"அடடா!...யோகானந்தர் போகானந்தர் ஆகியிருக்கு!

பாஞ்சாலி சுயம்வரம்—பாஞ்சாலி விபச்சாரம் என்று மாறியிருக்கு. உபன்யாசிப்பார்கள் என்பது உடன் யாசிப்பார்கள் என்று இருக்கு!...இது எந்த அயோக்கியன் செய்த வேலை?" செட்டியார் சிம்மம்போல் உறுமினார். யோகானந்த சுவாமிகளுக்கு வாய் பேசாமலேயே கையும் காலும் ஆடின. அப்போது எதையோ புதிதாகக் கண்டுபிடித்த கணக்கப்பிள்ளை "இதோ பாருங்க இதோ பாருங்க" என்று 'நோட்டீசை'க் காட்டினார்.

"இப்படிக்கு அம்பாள் ஊழியர் காமநாதன் செட்டியார்" என்ற கொட்டை எழுத்துக்கள் அவை! ராமநாதன் செட்டியார் எழுந்து அகோர நர்த்தனத்தை ஆரம்பித்து விட்டார். பல்லைப் படபடவென்று கடித்துக் கொண்டார்.

"அச்சாபீசுக்காரன் உண்மையைத்தான் போட்டிருக்கிறான்" என்று (சொல்லவில்லை) தனக்குள் எண்ணிக்கொண்டார் கணக்கப்பிள்ளை.

"ஏய் டிரைவர் காரை எடு" — செட்டியார் உத்தரவு.

* * *

வேதாந்தி பிரசின் முன்னே கார் நின்றது. மானேஜர் ரூம், யானைகள் புகுந்த வெண்கலக் கடையாயிற்று.

"ஏய் கம்பாசிட்டர்! டேய்" என்று உருத்திராகாரமாக அழைத்தார் மானேஜர் வேலாயுதம் பிள்ளை.

கம்பாசிட்டர் கந்தசாமி வந்து நின்றான்.

ஓங்கி ஓர் அறை—கந்தசாமி மானேஜரால் தாக்கப்பட்டான்; அடிபட்ட கந்தசாமி அழவுமில்லை; ஆத்திரப்படவுமில்லை; சிரித்தான்.

"என்னடா சிரிக்கிறாய்...தடிப்பயலே" மானேஜர் நோட்டீசை அவன் முகத்தில் எறிந்தார்.

"ஒன்றுமில்லை சார். ஒரிஜினலில் உள்ளபடியே அச்சுக் கோர்த்திருக்கிறேன்."

"ஒரிஜினலா? எதுடா ஒரிஜினல்! ஒரிஜினலில் பாஞ்சாலி விபச்சாரம் என்றுதான் போட்டிருக்கோ?"

"ஆமாம்........இதற்கு உண்மையான ஒரிஜினல் பாரதம்! இந்தக் கையெழுத்து நோட்டீஸ் அல்ல!...... பாரத ஒரிஜினலில், ஐவருக்கும் தேவியாகவும் ஆறுவது புருஷனாகக் கர்ணன் மேல் ஆசை கொண்டவளாகவும் தான் பாஞ்சாலி சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். அந்த லட்சணப்படி பாஞ்சாலி சுயம்வரத்தைவிடப் பாஞ்சாலி விபச்சாரம் என்று போடுவதுதான் எனக்குச் சரியான ஒரிஜினலாகத் தெரிந்தது.

அதுமட்டுமல்ல...... இந்த...... செட்டியார், காமக் காண்டா மிருகம்! அதுதான் இவர் வாழ்க்கை வரலாற்றின் ஒரிஜினல்! அதன்படி காமநாதன் செட்டியார் என்று 'கம்போஸ்' செய்தேன்.

உபன்யாசத்திற்கு வரும் சாமியார் ஒரு போகப் பூனை. அவன் பகலில் பரம பக்தன். இரவில் பரம பாதகன். இந்த உண்மை ஒரிஜினலை நான் மாற்ற விரும்பாமல்...... போகானந்த சுவாமிகள் என்று போட்டேன்......இது குற்றமா?"— கந்தசாமி கலகல வென்று சிரித்தான்.

"ஆ!"—மானேஜர் வாயைப் பிளந்தார்.

"பொறும். நீர்தானே சொன்னீர்...... ஒரிஜினலில் உள்ளபடி போடு என்று!"... கந்தசாமி மீண்டும் சிரித்துக் கொண்டே வேதாந்தி பிரசை விட்டு வெளி யேறினான்.

செட்டியாரும்—மானேஜரும் ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

******

தாய்மை

‘‘சரசத்தாலும் சாகசத்தாலும் எப்படியோ அரசியின் மீது அரசனுக்கு இருந்த அன்பை அழித்து விட்டேன். அரசனது இருதயத்திலே அழியாத சித்திரமாக அமர்ந் திருந்தாள் அந்தக் கோப்பெருந்தேவி! அந்தக் கலையாத ஓவியத்தைக் கரிகொண்டு மெழுகி விட்டேன்.

‘‘மன்னரின் மன மாளிகையில் ஜோதி விளக்கு அவள், ஒரு காலத்தில்! அந்த ஜோதி விளக்கு இன்று வீதியிலே வீசப்பட்டுவிட்டது. தோழிகள் புடை சூழ—தோகை மயில்கள் ஆடும் நந்தவனத்தில் மலரால் நடை பாதை அமைத்து, அவளும் அரசரும் ஆனந்த பவனி கள் நடத்தினரே—அது அந்தக் காலம்.

‘‘இப்போது வேந்தரின் இருதயத்தில் இந்த சுழற் கண்ணியின் சுந்தர ரூபம் பூஜை அறைப் படம்போல ஜோடித்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. வேந்தரின் மடியும், மலைத் தோளும் அவளுக்குச் சொந்தம் ஒரு காலத்தில்! இன்றோ என் சொல்லுக்குச் சுழலும் ‘மாயப் பதுமை’ யாகி விட்டார், மணிமுடி வீரர்! இது எனக்கு வெற்றிதான்—ஆனாலும் என் மனம் அமைதியடையவில்லை. அரசின் பாசத்தையும் நேசத்தையும் இழந்தாள் எனினும் பட்டத்து ராணி

என்ற மதிப்பை இழந்தாள் இல்லே. அவளது மகன் தான் கிரீடத்துக்குச் சொந்தக்காரன் என்ற பாத்ய தையைப் பறிகொடுத்தாள் இல்லே.

"இந்த நிலேயில் எனக்கு நிம்மதி ஏது மைத் துனரே! ஊரெல்லாம் அவள் பக்கம் அனுதாபம் காட்டு கிறது. அரசரும் அவளும் பிரிந்திருப்பது நாட்டுக்கு ஏற்பட்ட எதிர்பாராத கேடு என்று புலம்புகிறது—மக்கள் மன்றம். என்னுடைய குணதிசயங்களேக் கொற்றவன் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லே. அதனுல் என் வலேயில் வீழ்ந்து விட்டார் — என்று மந்திரிகளின் குழு மாரடித்து அழுது கொண்டிருக் கிறது. இளேய ராணி நான் — என்கிற மதிப்பைக் கூடத் தர மறுக்கிறது அரண்மனே வட்டாரம்.

"அரசரின் மஞ்சத்து ராணியாக மட்டுமின்றி, வெஞ்சமரில் வாளெடுத்து வேலெடுத்துப் போர் புரியும் வீராங்கனேயுமன்ருே கோப்பெருந்தேவி — அவள் எங்கே? வளேயொலியால் மலே நிகர்த்தவரை வளேத்து விட்ட இவளெங்கே?--என்று வீரர்களின் பாசறைகளில் பேசப்படுகிறது. இத்தனே எதிர்ப்புகளேயும் சமாளிப் பதற்கு நான் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனுலும் மைத்துனரே! அவள் மகன் இன்பசாகரன் வளர்ந்து, இளவரசு மகுடத்தைத் தலேயில் தூக்கு வதற்குள் அழிக்கப்பட்டு விடவேண்டும். சுந்தரபுரி, சுழற்கண்ணியின் சொத்தாக மாற வேண்டும். என் வயிற்றிலே வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் சிசு இந்த நாட்டுச் செங்கோலுக்கு உரிமை பாராட்ட வேண்டும். அதற்குத் தடை அவளது அருமருந்தன்ன மகன்! தடை இடரப்பட ஒரு வழி கூறும் மைத்துனரே! உமது உதவியோடுதான் நான் ஜெயக்கொடி நாட்ட வேண்டும்.

"மைத்துனரே! உமது மறைவிலே நின்று கொண்டு தான் என் ஜீவ லட்சியத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும். ஏன் மௌனமாக இருக்கிறீர் — பேசும்; விலகி நின்று பேசுகிறேனே என்ற கோபமா? வேந்தர் வரும் நேரமாயிற்றே என்றுதான் பயந்தேன். இதோ... மூடிக் கிடக்கும் உமது முரட்டு உதடுகளை எனது ரோஜா இதழ்களால் திறக்கிறேன்... 'இச்!... இச்'! போதுமா? நீண்ட விருந்து மற்றொரு நாளைக்கு! மைத் துனரே! சுந்தரபுரியின் ராணி சுழற்கண்ணி — அவள் குழந்தைக்கு இந்த நாடு உரியது — இப்படி ஒரு நல்ல எதிர்காலம் தோன்றுமா? அதற்கான திட்டம், உமது தீட்சண்யமிக்க மூளையிலே இப்போதே உதயமாகுமா?"

"கவலைப்படாதே சுழற்கண்ணி! இந்த தீட் சண்யன் இருக்கும்போது திட்டங்களுக்கா குறைவு? தித்திக்கும் முத்தங்களை நீ தந்ததுபோல், சித்திக்கும் யோசனைகளைத் தரவும் நான் தயங்க மாட்டேன். அரசரின் இளைய ராணியாவதற்கு அபூர்வமான ஆலோ சனை வழங்கினேனே — அதை மறந்தாயா? அதைப் போலவே இளவரசன் இன்பசாகரனை வாழ்க்கைப் புதரிலிருந்து பறித்துப் போட சரியான வழி கண்டு பிடிக்கிறேன். இன்பசாகரன் இளம் அரும்பு! அந்த அரும்பை விரலால் கூட நசுக்கி எறிந்துவிட முடியும்— நான் நினைத்தால்! ஆனால், அந்த அரும்பு இருக்கு மிடமோ அரண்மனைத் தோட்டம். வேலியற்ற கொல்லை யல்ல, வேந்தன் வீட்டு முல்லை மொக்கு இருக்குமிடம்! சர்வ ஜாக்கிரதையாக சதியை நிறைவேற்ற வேண்டும். இளவரசன் சாக வேண்டும். ஆனால் நாம் கொன்ற தாகத் தெரியக்கூடாது—கொலை செய்யப்பட்டதாகவே செய்தி வருதல் கூடாது. இயற்கையாக இறந்தான் என்று நாடும், நாடாளும் மன்னனும் நம்ப வேண்டும். அதற்கு வழி சொல்லுகிறேன்!"

"சொல்லும் மைத்துனரே சீக்கிரம்!"

"இன்ஞென்று கொடு, சொல்லுகிறேன்!"

"இதோ! ஒன்றென்ன: ஒன்பது!"

"ஆகாகா! சுழல்! சொக்கி விட்டேன் — சொக்கி விட்டேன்-முத்தப்போதையிலே மூளே வேலே நிறுத்தம் செய்து விட்டது. நாளே விடியற்காலே திட்டத்தோடு வந்து உன்னேச் சந்திக்கிறேன்."

"வேந்தர் பள்ளியறையை விட்டுப் போன பிறகு வாரும்."

"அவர் இருக்கும்போது வர எனக்குப் பைத்தியமா?"

"சரி! திட்டம் நேர்த்தியாக இருக்க வேண்டும்!"

"உன்னேப் போல!"

"இல்லே; நம் உண்மைக் காதலேப் போல!"

"கைகாரியடி சுழற்கண்ணி நீ! கட்டிலறையிலே அரசனிடம் கூட இப்படித்தானே கதையளப்பாய்!",

"எனக்கு இரண்டு இருக்கிறது அத்தான், இருதயம்!—ஒன்றில் உமது ஆசை! மற்ருென்றில் சுந்தரபுரியின் சிம்மாசனத்தைப் பற்றிய கனவு; இரண்டாவது இருதயத்தால்தான் அரசனேப் புகழ்கிறேன் — ஆராதிக்கிறேன்—ஆனந்தம் பொழிகிறேன்!"

"சுழல்! நேரமாகிறது — வருகிறேன் — அதோ அரசர் வருவது போல் தெரிகிறது!"

"விடியற்காலே! திட்டம்—மறந்து விடாதீர்!"

"விருந்து! அதையும் நீ மறந்து விடாதே!"

சுழற்கண்ணி, அவன் பேச்சை ஆமோதிப்பது போல தலேயசைத்துக்கொண்டு புன்னகை சிந்திஞள். தீட்சண்யனே அந்த சிரிப்பை ரசித்தவாறு அந்த

இடத்திலிருந்து நகர்ந்தான். தடித்த உதடுகளை அழுத்தமான நாவினால் தடவியபடி ஏதோ ஒரு இன்பச் சுவையை அனுபவித்தவாறு அந்த முரடன் சுழற்கண்ணியின் பார்வையிலிருந்து மறைவதற்கும்—"சுந்தரீ!" என்றவாறு சுவைக் காவியம் படிப்பதற்கு அரசன் வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

மன்னன் வந்தான். தீட்சண்யனிடத்திலே அவள் கூறியவை அனைத்தும் உண்மையே என்பதை நிரூபிப்பது போல் அவள் மடியில் சாய்ந்தான்—பிடியில் சிக்கினான்.

சுழற்கண்ணி சுந்தரபுரி மன்னனின் இளைய ராணி. அவளுக்கு மைத்துனன் தீட்சண்யன். தூரத்து உறவு. அரண்மனையிலே அவனுக்கு மெய்க்காப்பாளன் வேலை. அரசனது மெய் காக்கவும்—ஓய்வு கிடைத்து, நேரம் வாய்க்கும்போது சுழற்கண்ணியின் மெய் தழுவிக் கிடக்கவும்—ஆகிய இரண்டு வேலைகளும் மாறிமாறி வந்து கொண்டிருந்தன அவனுக்கு! கனிரசம் பருகக் கசக்குமா? அதிலும் அவன் கரடித் திருமேனியன்! தேன் கூடு போல சுழற்கண்ணி, வலிய வலிய வருகிறாள். கொம்பு வளைந்து தேனைக் கொட்டி கரடிக்குப் பசி தீர்ப்பது போல கற்பனை கூடச் செய்ய முடியாது. சுந்தரபுரி அரண்மனையிலோ இது நித்ய நிகழ்ச்சியாக இருந்தது. பாரங்கல்லை ஒத்த கரடு முரடான அவனது மார்பகத்தில் பச்சைக்கிளி போன்றவள் தொத்திக் கிடந்தாள்.

அவனோ, "என் இச்சைக்கினியவளே! இனிப்பு தரும் இன்னமுதே!" எனப் பாழ்த்த குரலெடுத்து பாடிக் கொண்டிருந்தான். திரை மறைவில் நடக்கும் இந்த அவமானகரமான அநியாயத்தின் அடையாளமும்

தெரியாமல் அரசருக்கரசன் அவளை நோக்கி, "உத்தமியே! உயர்ந்தவளே! உல்லாசி! ஊர்வசி!" எனப் புகழாரம் தொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

சுந்தரபுரி சாம்ராஜ்யத்தைச் சுடுகாடாக்க வந்த 'வசந்த சேனை' சுழற்கண்ணியின் உருவத்திலே உலவுகிருள் என்பது அந்த ராஜ ரசிகனுக்கு புரியாமல் தான் போய்விட்டது.

அரசனின் அந்தப்புர மயிலாக — ஆலோசனை வழங்கும் அமைச்சாக—களம்புகு நேரத்தில் பின் தொடரும் மறத்தியாக-சுந்தரபுரி மக்களின் சுகத்தைக் கவனிக்கும் பாசமுள்ள தாயாக—அந்த மாளிகையிலே சுடர்விட்டுக் கொண்டிருந்த மாணிக்கமாம் கோப் பெருந்தேவியாரைக் கொந்தளிக்கும் கடலாக மாற்ற வந்து சேர்ந்தது கொடுமையான புயல், சுழற்கண்ணி என்ற பெயரில்!

மன்னனுக்கு ராணியாக இருந்த தேவி, இன்பசாகரனுக்குத் தாயாகவும் மாறிய நேரந்தான், சுழற்கண்ணியின் படையெடுப்புக்கு ஏற்ற நேரமாகி விட்டது. முற்றுகையிட்டாள், முடிசூடியை! உடனே வெள்ளைக் கொடியைப் பறக்கவிட்டான் வேந்தன்; ஆயிரந்தேர் — ஐயாயிரம் காலாள் — ஆனைப்படை — புரவிச்சேனை, அத்தனையும் தாக்கினுலும் அசைக்க முடியாது அவன் அரண்பனைக் கோட்டைச் சுவரை அவளோ, ஒரு விழி வீச்சில், அவனது மனக் கோட்டையைச் சுக்கு நூருக்கி, நொறுங்கிப்போன ஒவ்வொரு அணுவிலும் நின்றுகொண்டு வெறியூட்டும் நர்த்தனம் புரிந்தாள்.

தேவி — இன்பசாகரனுேடு, தாய்க்குலத்தின் பெருமையை தரணிக்கு அறிவித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

தேவனே—"திராட்சையினும் இனியதடி இந்த ரசம்" என இதழ் பருகிக்கொண்டு கிடந்தான், இளைய வளோடு! அதுவும் அவனுக்குப் புதியவளோடு!

கதிர் மறைந்த உலகிற்கு இருள் நீக்கும் நிலவு போல, கோப்பெருந்தேவியின் கவலை படிந்த வாழ்விற்கு வாட்டம் தவிர்க்கும் வைரமாக இன்பசாகரன் திகழ்ந்தான்.

பலகணியின் வழியாகத் தூரத்திலிருக்கும் பூரணச் சந்திரனைப் பார்த்து ரசிப்பதிலே ஒரு மகிழ்ச்சி இல்லையா? அதுபோலவே அரசனை அருகிலே வைத்து அன்பு காட்ட முடியாவிட்டாலும் தொலைவிலே யிருந்து அவனைத் தொழுது கொண்டிருந்தாள் கோப்பெருந்தேவி.

பலகணிப் பார்வையாளர் மீது—நிலவு, ஒளி மழையையாவது பெய்கிறது; அதுவும் கிடைக்கவில்லை அந்த 'அபாக்கியவதி'க்கு!

இன்பசாகரன் மட்டுமே அவளுக்கு ஆறுதல் பொருளானான். அந்தப் பொருளையும் பூமியிலே புதைத்துவிடத் துடித்துக் கொண்டிருந்தாள் சுழற் கண்ணி. அதற்கான திட்டத்தையும் தீட்சண்யன் தயாரித்து விட்டான்.

"இந்தச் சதியில் ஜெயம் நமக்கே!" என்று ஒருவரை யொருவர் தழுவியபடி உரக்கக் கூவி மகிழ்ந்தனர்—ஊர் கெடுக்க வந்த ஜாலக்காரர்கள்.

திட்டத்தின் முதற் கட்டம் மிகத் தீவிரமாக அமுலுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது.

திடீரென சுழற்கண்ணி இளவரசன் இன்பசாகரன் மீது அன்பு மழை பொழிய ஆரம்பித்தாள். "அக்காளுக்கும் என்னைப்போலதானே ஆசையிருக்கும்

அவளோடும் பேசி மகிழ்ந்து, கூடிக் குலவியிருப்பதுதானே தங்களைப்போன்ற தர்மம் தவருதவர்களுக்குத் தகுதியான காரியம்!'' என்று உபதேசம் செய்ய ஆரம்பித்தாள் மன்னனிடம்!

''தேவி! நான் எப்படியோ—விதியின் மாயையால் உங்கள் வாழ்வில் குறுக்கிட்டு விட்டேன். என்னை மன்னித்து விடுங்கள்! இனி நான் எங்கு போவேன்; தங்கள் தங்கையாக என்னைக்கருதி எனக்கு வாழ்வு அளியுங்கள்!'' என்று கோப்பெருந்தேவியின் பாதங்களில் கண்ணீரைச் சொரிந்தாள்.

மன்னன்—மகாராணி—இளவரசன் அனைவருமே அவளது மாய்மாலத்தில் மயங்கினர்.

''அரண்மனையில் புதிய இன்பம்! சந்தோஷமால திருப்பம்! அரசரும் அரசியும் ஒற்றுமைப்பட்டு விட்டனர். சுழற்கண்ணி, தன் தவறுகளை உணர்ந்து திருந்தி விட்டாள். அப்பப்பா! இளையராணி இப்போது இன்பசாகரனை எப்படி கவனிக்கிருள் தெரியுமா! பெற்ற தாய்கூட இவ்வளவு அன்பு காட்ட முடியாது!'' என்று சுந்தரபுரி முழுதும் குரல் கிளம்பியது.

இளவரசன், இப்பொழுதெல்லாம் தாயிடம் கூட அவ்வளவு அதிகமாகத் தங்குவதில்லை. இளையராணியின் மாளிகையிலே விளையாடிக் கிடக்கிருன். அவள் கையால்தான் அவனுக்கு உணவு தரவேண்டும். அவள் சொன்னுல்தான் எதையும் கேட்பான். இது கண்டு அரண்மனையே அதிசயித்தது. அரசரும் சுழற்கண்ணியின் மீது புதிய பாசம் கொண்டார். அரசியும் அவளைத் தன் அருமைத் தங்கை போல நடத்தினுள். தங்கையின் நெஞ்சிலே புகையும் நெருப்பை அவள் எங்கே கண்டாள்?

ஒரு நாள் சுழற்கண்ணியின் மாளிகையில் இன்பசாகரன் குழல் வாத்தியக் கருவியுடன் நுழைந்தான். தெரியாதவள்போல அவள், "இது ஏது இந்தக் குழல் வாத்தியம்?"

"தீட்சண்யன் கொடுத்தானம்மா!" என்று கூறியபடி அதை ஊதிக்கொண்டு கூத்தாடினான், இன்பசாகரன்.

சதித்திட்டம் இரண்டாவது கட்டத்தை அடைந்து விட்டது. இனி ஆரம்பிக்க வேண்டியதுதான் நமது வேலையை என்ற முடிவோடு, அவள் அவனைத் தழுவி யெடுத்துத் தன் மஞ்சத்தின் பக்கம் உட்கார வைத்து முத்தங்களால் அவன் முகத்தை சிவக்க வைத்தாள்.

தின்பதற்காக ரோஜாப் பூவை பறிப்பவர்கள் அதன் மென்மையையும் வண்ணத்தையும் வியந்து கொண்டா இருப்பார்கள்! இதழ்களைக் கிள்ளி வாயில் போட்டுக்கொண்டே கடைசியில் அந்தக் காம்பை எறிந்து விடுவார்கள்!

அப்படித்தானிருந்தது, அவள் அந்த மலரொத்த இளைய மன்னனை எடுத்து முத்தமிட்டதும், அருகே உட்காரவைத்துக் கொண்டதும்!

"கண்மணி! உனக்கு ஒரு அருமையான பண் கற்றுத் தருகிறேன். அதை இந்தக் குழலில் நீ ஊதினால் பிரமாதமாக இருக்கும்." என்று பேச்சை ஆரம்பித்தாள் வயதில் இளமையும், வஞ்சத்தில் முதுமையுங் கொண்ட அந்த வடிவழகி.

"கற்றுக் கொடம்மா!" என்று குழலை அவளிடம் கொடுத்தான் இளவல்.

அவளும் குழல் மூலம் பண் எழுப்பினாள். "இனிமை! இனிமை!!" எனப் பாராட்டினர் தோழியர்.

அந்தப் பண் பாலகனின் மனதையும் கொள்ளை கொண்டது. தானும் அதைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்கிற ஆர்வம் இளம் நெஞ்சில் கொழுந்து விட்டது.

"எப்படியாவது எனக்கு இந்தப் பண்ணைக் கற்றுக் கொடம்மா!" என்ப் பிடிவாதம் செய்தான்.

அவளும் அந்த வேண்டுகோளைத்தானே அந்தப் பிஞ்சு மனதிலேயிருந்து எதிர்பார்க்கிருள்.

இரண்டு நாள் சிரமம் எடுத்துக்கொண்டாள். இளவரசன் — பண், பாடமாகி விட்டது!

"அருமைத் தம்பீ! அருமை! நான் வாசித்ததைவிட நீ வாசிக்கும்போது, பண்ணிலே மழலையின் இனிமை மறைந்திருந்தது! பெருமையை அதிகமாக்குகிறது. ஆகா! இந்த கீதத்தை அரண்மனை நந்தவனத்திலே உட்கார்ந்து வாசித்தால் மயில்கள் எல்லாம் தானே வந்து எதிரே நின்று ஆடும்!" என்று சாகசப் பேச்சை தாய்க் குரலிலே கலந்து தந்தாள் சுழற்கண்ணி!

"இதோ இப்போதே போய் தோட்டத்தில் வாசிக்கிறேன். தோகை மயில்கள் ஆடுகின்றனவா என்று பார்க்கிறேன்" எனக் குழலுடன் ஓட்டம் பிடித்தான் இளவரசன்.

சுழலியின் கண்கள் அகல விரிந்தன. அவள் முகத்தில் புதிய தேஜஸ் காணப்பட்டது. "வெற்றி! வெற்றி!" எனத் தனக்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டாள், மகிழ்ச்சியோடு!

அரண்மனைத் தோட்டம் — அடுக்கு மல்லிகைப் புதரின் ஓரம் — அழகே உருவெடுத்த அரசிளங் குமரன் ஆரம்பித்து விட்டான் குழல் வாத்தியத்தை!

இளையவள் கற்றுத் தந்த பண்ணை மாறி மாறி ஊதினான். பாவம்; அவனுக்கென்ன தெரியும்; அவள் கற்றுத்தந்த கீதம் பாம்புகளை அருகே வரவழைக்கும் கீதமென்று!

பண்ணை அவனுக்குப் பாடமாக்க வேண்டும். அவன் அதை ஊதிக் கொண்டிருக்கும்போது தோட்டத்தில் தொலைவிலே விஷப் பாம்பை விட்டுவிட வேண்டும். குழலோசை கேட்டு பாம்பு அவனருகே வந்து படமெடுத்து ஆடும். பண்ணை அவன் நிறுத்தினால், உடனே பாம்பு அவன் மீது சீறிப் பாய்ந்துவிடும்.

இப்படியொரு திட்டத்தை தீட்சண்யன் தீட்டித் தந்து, அதற்கு வெகுமதியாக அவளிடம் பெற வேண்டியதைப் பெற்று, அவளும் இளவரசனை அரண்மனைத் தோட்டத்திற்கு அனுப்பிவிட்டாள். இன்பசாகரனின் குழலோசை குளிர்ச்சியை மொண்டு மொண்டு ஊற்றியது! ஆனந்தத் தென்றல் வந்து ஆரத் தழுவுவது போன்ற உணர்ச்சியைத் தந்தது!

மதுவிலும் இல்லாத மயக்க உணர்வை அந்தக் குழலிலேயிருந்து புறப்பட்ட பண் கிளப்பியது.

நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கோர மனிதன் தீட்சண்யன், தான் பிடித்து வைத்திருந்த பாம்பை இளவரசனுக்கு அருகேயுள்ள புதரின் பக்கமாக கீழே விட்டான். விடுபட்ட பாம்பு, குழலோசை நோக்கி நகர்ந்தது. தன்னை நோக்கி ஆபத்து ஊர்ந்து வருகிறது என்பதை அறியாத அந்த அழகுப் பிறை நிலவு, சின்னம்மா கற்றுத் தந்த பண்ணை விடாமல் ஊதிக் கொண்டே இருந்தது.

இன்னும் சிறிது நாழிகையில் மயில்கள் எல்லாம் வந்து தன் முன்னே ஆடப்போகின்றன என்ற

நினைவோடு, இன்னும்—இன்னும் அதிக உற்சாகத்தோடு குழல் ஒலி புறப்பட்டது!

நகர்ந்து வந்த நாகம், படமெடுத்தபடி பாலகனின் எதிரே மயங்கி நின்றது. அதைப் பார்க்காத இளவரசன் குழலூதும் கவனத்தில் கண்களை மூடிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான்.

கண்களை மூடிக்கொண்டே குழல் ஊதுவது—திடீரெனத் திறந்து பார்த்தால் எதிரே மயில்கள் ஆடும் — அதைப் பார்த்து மகிழ்வது! இப்படி ஒரு இன்பக் கனவோடு அவன் இசை முழக்கம் செய்து கொண்டிருந்தான்.

அவன் என்ன கண்டான்; எதிரே உயிர் வாங்கும் பாம்பு பல்லிலே விஷம் தேக்கியபடி ஆடிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை!

மயங்கி நிற்கிறது நாகம்! மயக்கம் தெளிந்தால் இளவரசன் அதற்கு இரையாவான்!

இசை நின்றால், உடனே பாம்பின் மயக்கமும் தெளிந்துவிடும்!

என்ன நடக்கப்போகிறது என்பதை உப்பரிகையில் இருந்தபடியே இளையவள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

புதரின் மறைவில் இருந்தபடியே தீட்சண்யன் புன்னகை சிந்திக் கொண்டிருந்தான்.

அந்தக் கொடுமையைக் காண்பதற்குக் கோப்பெருந் தேவியும் அங்கு வந்து சேர்ந்தாள். கீதம் அவளைக் கவர்ந்தது. எங்கிருந்து வருகிறது எனக் கவனித்தாள். இன்பநாதம் எழுப்புவது தன் மகன் எனக் கண்டாள். மகிழ்ந்தாள். அடுத்த கணம் மகிழ்ச்சி மறைந்தது. சுந்தரபுரியின் எதிர்கால மன்னன் — அவனெதிரே சாவின் நர்த்தனம்!

வயிற்றிலே கிடந்த வைடூரியம்! அதை விஷத்தால் குளிப்பாட்டி வேகவைக்க எதிரே மரணத்தின் மயக்கம் நிறைந்த சதிராட்டம்!

“அய்யய்யோ — என்ன செய்வேன்” என நிமிர்ந் தாள். இளையவள்—தீட்சண்யன் இருவரும் இருப்பதை உணர்ந்தாள். அதைப் பார்க்காதவள் போல் பாலகன் பின்னே வந்தாள். அவளுக்குப் புரிந்து விட்டது—சதி பற்றிய விளக்கம். குழலோசை நின்றால், பின் குமரனை பாம்பு தீண்டிவிடும் என்பதையும் தெரிந்து கொண்டாள். அவளது தாய் உள்ளம் தணலிலிட்ட புழுவாயிற்று.

எந்தத் தாய்க்குத்தான் சகிக்கும்! தான் பெற்ற தங்க விக்ரகத்தின் மேனியெங்கும் நீலம் பாய்ந்து, அலங்கோலமாக விழப்போவதை எந்த அன்னைதான் தாங்கிக் கொள்ள முடியும்!

“இன்பசாகரா” என்று சப்தம் போட்டால் அவன் திடீரெனக் குழல் வாசிப்பதை நிறுத்தி விடுவான் — உடனே நாகம் தன் வேலையை முடித்து விடும். என் செய்வாள் தாய்! கத்தினாள். எப்படி? “இன்பசாகரா!... வாத்யத்தை நிறுத்தாதே! நிறுத்தாதே! ஊதிக் கொண்டேயிரு!” என்று அலறினாள். தாயின் குரல் அந்த இளவலின் காதிலே ஒலித்தது. கண்ணைத் திறந்தான். எதிரே பாம்பு—நடுக்கம் தாங்க முடிய வில்லை. எழ முடியாதபடி ஆகி விட்டான்.

தொடர்ந்து சப்தமிட்டுக் கொண்டே யிருந்தாள்.

“நிறுத்தாதே! ஊது! ஊது!!” என்று.

அவனும் ஊதிக் கொண்டே யிருந்தான், ஏன் எதற்கு என்று புரியாத நிலைமையில்!

“ஊது! ஊது!!” என்று கூறிக்கொண்டே தாய் அவனருகே வந்து கொண்டிருந்தாள்.

குழலோசை உச்சக் கட்டத்தை அடைந்தது. நாகமும் இன்னும் மேலே உயர்ந்து படந் தூக்கி ஆடியது.

"நிறுத்தாதே! ஊது! ஊது!"—தொடர்ந்து அலறல்! அதையொட்டி "ஆ!" என்ற சப்தம்!

ஆம்; கோப்பெருந்தேவி, 'தடா'ரென்று அந்தப் பாம்பின் முன்னே விழுந்தாள்.

படமெடுத்திருந்த பாம்பு அவள் மீது பாய்ந்தது — அவள் உடலில் விஷம் பரவியது. இனியென்ன? பாம்பு ஓடியது. ஓடுகிற பாம்பை வாளால் வீசிக் கொன்று விட்டு அங்கு ஓடிவந்து விழுந்தான் மன்னவன்.

"பிரபு! பிரபு!"

கோப்பெருந்தேவி அழுதாள்.

"செல்வத்தை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்!" என்று இன்பசாகரனை இழுத்து அரசனின் கையிலே ஒப்புவித்தாள்.

"அம்மா!" என ஓலமிட்டான் இளவரசன்.

தாய்மை தன் கடமையைச் செய்து விட்டு, கண்ணை மூடிக்கொண்டது.

அரசன் இளைய ராணியையும் தீட்சண்யனையும் வெறித்துப் பார்த்தான். அவர்கள் அங்கிருந்து ஓட்டம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

"விடாதீர்கள், அவர்களை!" என்று கத்தினான்.

"அய்யோ! ஒரு விநாடி தவறி விட்டது — இல்லையேல் நாகத்தை வாளால் நறுக்கி விட்டு, மனைவி, மகன் இருவரையுமே காப்பாற்றியிருப்பேன்!" என அங்கலாய்த்துக் கொண்டான் அரசன்.

என் செய்வது? தாய்மையின் மதிப்பு தரணிக்குத் தெரிய வேண்டுமே — அதனால்தான் போலும் அவன் சிறிது தாமதமாக அங்கு வர நேர்ந்தது!

******

பனங்குலை

"உன் அப்பா - அம்மா இருக்கிறார்களா?"

"இல்லை. அம்மா இறந்து விட்டாங்க! அப்பா உயிரோடே இருக்கிறாரோ இல்லியோ எனக்குத் தெரியாது. என் தாயாரு வயத்திலே நான் இருக்கும்போதே அப்பா மேலே ஒரு அபாண்டமான கொலைக் குற்றம் சுமத்தப் பட்டு அவரு எங்கேயோ கண்காணாத சீமைக்கு ஓடிப் போயிட்டாராம். எனக்கு மூத்தது ஆண் பிள்ளையாம். அதுவும் ரெண்டு வயசிலே காணாமப் போயிட்டதாம். குடும்ப சுகத்து மேல் விழுந்த இடியை நினைச்சு அழுது அழுது எங்கம்மாவும் கண் மூடிட்டாங்க! இப்ப நான் அனாதை!"

"அனாதையென்று சொல்லாதே! நேற்று வரையில் அப்படி! இன்று முதல் அந்த வார்த்தைக்கே இட மில்லை; கமலம்! ஏறத்தாழ என் வாழ்வும் உன் வாழ்வும் ஒரே மாதிரிதான்! நீயாவது தாயின் அரவணைப்பிலே வளர்ந்தாய். அன்னையின் முகத்தைக் கண்டு, அவர்கள் பொழியும் அன்பை உண்டு செழித்து வளர்ந்திருக்கிறாய். தாயின் மடியில் தந்தையின் தோளில் கிடைக்கின்ற சுகம் எப்படிப்பட்டது என் பதையே நான் அறியமாட்டேன். அவர்கள் முகத்தைக்

கண்டதாகக்கூட எனக்கு ஞாபகமில்லை. அனுதை விடுதியொன்றின் கடமைக் கரங்கள்தான் என்னை வளர்த்து ஆளாக்கிவிட்டன. இன்று இரு அனுதைகளும் கூடிஞேம். அனுதை என்ற அடைமொழிக்கு வேலையில்லாமல் விரட்டிவிட்டோம்!'' — என்றவாறு அவன் கமலத்தைத் தழுவிக்கொண்டான்.

அவள் கண்கள் நீரைப்பொழிந்தன. எத்தனையோ நாட்களாக எதிர்பார்த்த இன்பம் — இருவருக்கும் அப்போது கிடைத்தது. கமலத்தின் தாயார்'' காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் ஏற்றபடி இட்லிக் கடை, அங்காடி வியாபாரம், இளநீர், பன நுங்கு இப்படிப் பற்பல வியாபாரங்களைச் செய்து தன் மகளைக் காப்பாற்றி வந்தாள். அவள் இறந்து போன பிறகு, கமலம் தாயாரின் தொழில்களை மேற்கொள்ள நேரிட்டது. 'பன நுங்கு' பருவமாதலால் கமலம் அந்த வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்தாள். பனங்காய் மொத்தமாக விலை பேசி வாங்கி அவைகளை விற்று வரும் சிறிய லாபத்தைக் கொண்டு வயிறு கழுவிக் கொள்ள வேண்டிய நிலைமை.

அப்போதுதான் ஒருநாள் அவளிடம் 'பன நுங்கு' வாங்க வந்தான் வேலன். ஒரு நாள் வந்தவன் மறு நாளும் வந்தான். அடிக்கடி வந்தான். அவன் வந்து 'பனநுங்கு' வாங்கா விட்டால் அவளுக்கும் அன்று வியாபாரம் நடந்ததாகவே தெரியாது. வியாபாரத்தில் பெரிய நஷ்டம் வந்தது போலவே முகத்தை வைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்புவாள். ஒரு நாள் அவன் அவளைக் கேட்டான்.

''இந்த வியாபாரத்தில் என்ன லாபம் வரும்?'' என்று!

அவள் விபரம் சொன்னாள். "நாளை முதல் நானே பனங்குலைகள் கொண்டு வருகிறேன். வெட்டி வியாபாரம் செய். நிறைய லாபம் கிடைக்கும்" என்றான். "அதெல்லாம் வேண்டாம்" என்று தலையசைத்து விட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பிச் சென்றாள் கமலம்.

மறுநாள், நாலைந்து பனங் குலைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு வேலன் வந்தான். "ஏது இவைகள்?" என்று கமலம் கேட்டாள். "நானே பனை மரத்தில் ஏறி வெட்டிக் கொண்டு வந்தேன்" என்று பூரிப்போடு பதில் கூறி அவளது முகத்தையே நோக்கிக்கொண்டு நின்றான். "உங்களுக்குச் சொந்தமான மரமா?" என்று அவள் கேட்டாள். "புறம்போக்கிலே இருக்கிற மரம் யாருக்குச் சொந்தம்? எல்லோருக்கும் சொந்தந் தானே!" என்று அவன் கூறி முடிப்பதற்குள், "அடேய்! திருட்டுப்பயலே! யாருடைய மரத்திலேடா திருடுகிறாய்? என்னை யாருன்னு நினைச்சே?" என்றவாறு ஒரு முரட்டு மனிதன் வேலனின் தலையில் பெரிய தடியொன்றால் தாக்கினான்.

வேலன் சுருண்டு வீழ்ந்தான். கமலம் வேலனைக் கவனிக்க ஓடினாள். முரடன், அங்கு கிடந்த பனங்குலைகளையெல்லாம் தூக்கிக் கொண்டு, "குட்டி ஆசைக்குப் பயல் பனங்காய் திருடுகிறானா? அதுவும் என்கிட்ட?" என்று கேலி செய்தவாறு அதை விட்டு நடந்தான். நடந்தவன் நின்றான். கமலத்தின் பரபரப்பைக் கவனித்தான். அங்குமிங்கும் ஓடி அவள் வேலனின் முகத்தில் தண்ணீர் தெளிப்பதையும், முந்தானையால் விசிறுவதையும் கண்டான். முரடன் முகத்தில் சபலக் குறி தலை காட்டியது. கமலத்திடம் திரும்பி வந்தான்.

"இந்தா குட்டி! பனங்காய் வேணும்னு என்னைக் கேட்டா தரமாட்டேன்? இந்த மாதிரி பயலுகளை

நம்பலாமா? இந்தா எல்லாத்தியும் வச்சுக்க! உனக்கு ஏன் இள வயசிலே இந்த வியாபாரம்! என்னைக் கேட்டிருந்தா நம்ப நாடகக் கம்பெனியிலே அயர்ன் ஸ்த்ரீ பார்ட்டா ஆக்கியிருப்பேனே...'' என்றவாறு முரடன் பல் இளித்தான்.

''சரிதான் போய்யா, வேலையைப் பார்த்துகிட்டு!'' என்றவாறு வேலனைக் கவனிப்பதில் முழுமூச்சாக ஈடுபட்டாள் கமலம். முரடன் தலையை அசைத்தவாறு ஏதோ முடிவுடன் அதை விட்டகன்றான். முருகானந்தா மோகனகான சபாவின் உரிமையாளர் மோதக விநாயகம்பிள்ளைதான் அந்த முரட்டு மனிதன் என்பது கமலத்துக்குத் தெரியாமல் இல்லை. அவர் ஊர் சொத்தைத் திருடி வாயில் போட்டுக் கொள்ளும் பெருச்சாளி என்பதும் அவளுக்குத் தெரியும். புறம்போக்கு நிலத்தில் உள்ள பனை மரங்களுக்கு அவரே பாத்யதை கொண்டாடி வருகிறார் என்பது மட்டுமே அவளுக்குத் தெரியும். விரைவில் கமலத்துக்கும் தானே பாத்யதை கொண்டாடப் போகிறார் என்பது யாருக்கும் தெரியாது.

அடிபட்டு வீழ்ந்த வேலனுக்கு மயக்கம் தெளிந்ததும் அவனைத் தன் குடிசைக்கு அழைத்துச் சென்றாள் கமலம். தேவையான சிகிச்சைகளுக்குப் பிறகு, அவன் அவளுக்கு நன்றி தெரிவித்துவிட்டுப் புறப்படும்போது கமலம் விடையளிக்க மறுத்து விட்டாள். அவனும் காரணம் புரிந்து கொண்டான். இருவரும் தங்கள் பிறப்பு வளர்ப்புகளைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டார்கள். இருவருமே அனாதைகளாய் சந்தித்தார்கள். இருவரையும் விட்டு அனாதைப் பட்டம் ஓடிவிட்டது. ஆரத் தழுவினர்; ஆனந்தங் கொண்டனர். அன்றிரவு இன்ப கீதம் பாடி மெல்ல மெல்ல நகர்ந்தது. அவர்கள்

தடுத்தும் கேளாமல் சேவல் கூவிற்று. சேவல் கூவா விட்டாலும் நான் உதித்தே தீருவேன் என்றது கதிர். வாழ்விலே புதிய களிப்பு! உற்சாகம்! தனியொரு பெண்ணின் பெரு மூச்சுக்களை எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்த அந்தக் குடிசை காதல் பாடல்களை எதிரொலித்து மகிழ்ந்தது.

ஒரு நாளிரவு—பல நாட்களுக்குப் பிறகு! நடுநிசி. காதலர் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர். கதவு தட்டப்பட்டது. கமலம் சென்று திறந்தாள். வாட்ட சாட்டமாக வளர்ந்து, ஆனால் வயதேறிக் காணப்படும் வெண்தாடிக் கிழவன் ஒருவன் எதிரே நின்றான்.

"யார் நீங்கள்?" கமலம் கேட்டாள். அதற்குள் வேலனும் எழுந்து வந்தான்.

"என்னை யாரென்று கேட்கிறாய்? மகளே! கமலம்! என்னைத் தெரியவில்லையா உனக்கு? தெரியாதுதான். இந்தப் பாவியைத் தெரியாதுதான். வயிறும் வாயுமாக உன் தாய் மீனாட்சியைத் தனியே விட்டுவிட்டு ஓடிய இந்தப் படுபாதகனை உனக்குத் தெரியாதுதான்! அம்மா மகளே! நான்தானம்மா உன் அப்பன் அய்யாச்சாமி!"

"ஆ! அப்பா! என் அப்பா!..." கமலம் கதறினாள். கிழவரைக் கட்டிக்கொண்டு தேம்பித் தேம்பி அழுதாள்.

"இதுதான் உன் அண்ணன் வேலனா?—வேலா என் ஆசை மகனே! அருமந்தச் செல்வனே! உன்னை இரண்டு வயதிலேயே நானும் என் மீனாட்சியும் இழந்துவிட்டு வடித்த கண்ணீர் கொஞ்சமா? அப்பா தம்பீ! இதுவரை எப்படியடா வாழ்ந்தாய்? உன் தங்கை கமலத்தை எப்போதடா பார்த்தாய்? தலைமறைவாகப் போலீசுக்கு பயந்து திரிந்து

கொண்டிருந்த நான் நேற்றுத்தான் வந்து நீ வளர்ந்த அனுதை விடுதியிலே விசாரித்தேன். அவர்கள் விபரம் எல்லாம் சொன்னுர்கள். உன்னைப் பறிகொடுத்ததாக நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். பிறகு என் நண்பன் ஒருவன் சொன்னுன்; நீ அனுதை விடுதியில் வளர்வதாக! அங்கு போனேன். நீ உயிரோடு இருப்பதையும் வளமாக வளர்ந்திருப்பதையும் அறிந்து கொண்டேன். குழந்தைப் பருவத்தில் உன்னை யாரடா திருடியது? ஞாபகமிருக்கிறதா மகனே! திருடியவர்கள் என் விரோதிகளாம். அவர்கள் போலீசுக்குப் பயந்து உன்னை நடுப்பாதையிலே போட்டுவிட்டுப் போய்விட் டார்களாம். அதன் பிறகே அனுதை இல்லம் உன்னை எடுத்து வளர்த்ததாம். ஆகா...என் மகன் எவ்வளவு பெரியவனுகி விட்டான் — தம்பீ! நீ எப்படி உன் தங்கையைத் தேடிப் பிடித்து இங்கு வந்தாய்?''

கிழவர் பேசிக்கொண்டே யிருந்தார்; பூரிப்பு தாங்காமல்!—வேலன், '' அய்யோ! அப்பா!'' என்று கத்தினுன். அவ்வளவுதான், எங்கேயோ ஓட ஆரம்பித்தான். ஓடினுன்; ஓடினுன் — இருளில் ஓடி மறைந்தான். கமலம் பிரக்ஞையற்றுக் கீழே விழுந்தாள். '' கமலம்! கமலம்!!'' என்று கிழவர் கூப்பிட்டார். அவளை தூக்கித் தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டார். இறுக அணைத்துக் கொண்டார். அவள் கன்னங்களில் மாறிமாறி முத்தமிட்டார். இதழ்களை இதழ்களால் பற்றியிழுத்தார். ஏதோ ஒரு உணர்வு கிழவருக்கு! கமலத்தைக் கீழே படுக்க வைத்தார். கால்களைத் தொட்டுப் பார்த்தார். ஜில்லிட்டு விட்டது. கமலம், போய் விட்டாள். கிழவர், விரக்தியுடன் எழுந்தார். அவர் மனம் பேசிற்று.

"சே! நினைத்தது ஒன்று, நடந்தது ஒன்று! அண்ணன் தங்கையென்று அபாண்டம் சுமத்தி இருவரையும் பிரித்து விட்டால் அவன் ஓடிவிடுவான்—இவளைத் தட்டிக் கொண்டு போகலாம் எனத் திட்டமிட்டேன். வேஷம் பலித்தது; ஆனால் வெள்ளாட்டுக் குட்டி கிட்டவில்லையே!"

கிழவர் பெருமூச்சுடன் தாடி மீசைகளை களைந்தார். முரட்டு மோதகவிநாயகம் பிள்ளையாக அந்தக் குடிசையை விட்டு வெளியேறினார். அவர் உரிமை கொண்டாடும் புறம்போக்கு நிலத்தின் வழியே வீடு திரும்பினார். ஒரு மரத்திலிருந்து ஏதோ தொப்பென்று வீழ்ந்தது. பனங்குலையை யாரோ வெட்டுகிறார்கள் என்று, "யாரடா திருட்டுப்பயல்?" என்று கர்ச்சித்தவாறு மரத்தடிக்குப் போனார். மரத்திலிருந்து விழுந்தது; பனங்குலையல்ல!—வீழ்ந்தது வேலன்! தீக்குச்சியைக் கிழித்து உற்றுப் பார்த்தார். தலை சிதறிவிட்டது, குலை சிதறுவதுபோல! குடும்பத்தைச் சிதற அடித்த அந்தக் குணாளர் எந்தவித சலனமும் உள்ளத்தில் மோதாமல் சாதாரணமாக வீட்டுக்குப் போய் நிம்மதியாகத் தூங்க ஆரம்பித்தார்.

இப்படியும் பல பிறவிகள் உண்டு உலகத்தில்!

துப்பி வீட்டார்கள்

ஊரில் ஒரே ரகளை-மூலைக்கு மூலை போலீஸ் லாரிகள் பறந்து கொண்டிருந்தன. இரவின் அமைதியைக் கிழித்துக்கொண்டு சிவப்புத் தொப்பிக் காரர்களின் கூச்சல், ஊரெங்கும் — தெருவெங்கும் —வீடெங்கும் ஊடுருவிப் பாய்ந்தது. எந்த வீட்டிலும் கதவு மூடியிருக்க வில்லை. குறட்டை சப்தம் கேட்க வுமில்லை. தாய் தகப்பன்மார்களின் பேச்சு வார்த்தை களையும் — பரபரப்பையும் கண்டு சின்னஞ்சிறு குழந்தைகள்கூட வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண் டிருந்தன. ஒரு வீட்டின் வாயிற்படியில் அமர்ந்து ஒரு கிழவி பாக்கு இடித்துக் கொண்டிருப்பவள்... தன்னையறியாது தூங்கிவிட்டாள்...பாவம் பழுத்துப் போன இமைகள், 'பூம் பூம்' என்ற காரின் சப்தம் அவளைத் திடுக்கிட வைக்கவே, பாக்கு உலக்கையைத் தடதடவென்று தரையில் இடிக்க ஆரம்பித்தாள். இதைக் 'கட கட' வென்று கைகொட்டி ரசித்தான் அவள் பேரன். காரிலிருந்து இறங்கிய போலீஸ் புலிகள் வீட்டில் புகுந்து கிழவியை ஏதும் கேட்காமலேயே சோதனை போட ஆரம்பித்தனர். பரணியைப் பார்த் தனர். அடுக்களையை ஆராய்ந்தனர். கதவிடுக்கைக் கவனித்தனர். கடைசியில் உதட்டைப் பிதுக்கிக்

கொண்டு வெளியே வந்தனர். 'ஐயோ பூச்சாண்டி' என்று கிழவியின் பேரன் கீழே விழுந்ததுதான் மிச்சம். இப்படி எல்லா வீடுகளிலும் சோதனை. அந்த ஊரே அல்லோலகல்லோலப் பட்டது—காரணம் லீலா மில் சொந்தக்காரர் ராமதுரை அன்று இரவு ஏழு மணிக்கு இறந்துவிட்டார்.........இல்லை.........இல்லை கொலை செய்யப்பட்டார். கொலை செய்தவன் ஒரு மில் தொழிலாளி; பெயர் விட்டல். அன்றிரவே கொலை காரனைப் பிடித்துக் கூட்டில் அடைப்பதற்காகப் போலீசார் லாரிகளிலும், கார்களிலும், சைக்கிள்களிலும் புயல் வேகத்தில் முயன்று கொண்டிருந்தார்கள். ராமதுரை என்றால் என்ன-காலையிலெழுந்து, 'கடவுளே' என்று கூப்பிட்டு ஒருமுறை தலை விதியை நொந்து கொண்டு வயிற்றுப் பாட்டைப் பார்க்கும் ஒரு ஏழை மனிதரா? ஏழை கொல்லப்படுவது ஒரு எறும்பு நசுக்கப் படுவது போல! ராமதுரை போன்ற பணக் காரருக்குச் சாவு வரலாமா? வாழ வசதியும், வளமும், வற்றாத இன்பமும் அளித்திருக்கிற கடவுள், ஆயுளையும் ஆயிரமாக அதிகப்படுத்தக் கூடாதா என்ற கவலை அவர்களுக்கு வளர்பிறையாகுமே!

"ஐயோ பாவமே! ராமதுரைக்கு நாற்பது வயது கூட இருக்காதே! நல்லவராயிற்றே! நாடு புகழ் வள்ள லாயிற்றே! நாகேஸ்வரன் கோயில் நவராத்திரி அவர் உபயந்தானே! அகிலாண்டேஸ்வரி ஆலயத்தில் ஆயிரக்கால் மண்டபம் கட்டியது அந்த புண்ணிய வான்தானே! ஒரு தர்ம தாத்தாவைப் பாவிப் பயல் குத்திக் குவித்து விட்டானே!

"அப்படித்தான் என்ன, அவர் தொழிலாளர் கட்குத் துன்பம் அளித்தாரா? ஒரு ஸ்ட்ரைக் உண்டா —அவருடைய மில்லில்? ஒரு தொழிலாளியை வேலையை

விட்டு நீக்கினுர் என்றுதான் இருக்குமா? ஒன்றுமே இல்லாமல், இவன் எழவுக்கு இருநூறு ரூபாய் கடன் கொடுக்க மறுத்தார் என்பதற்காக இப்படி ஒரு மகா பாதகம் செய்வதா? பாவி அவன் நல்லாயிருப்பானு?

"அந்த குபேரனுடைய மனைவி மகாலட்சுமி மாதிரி—இரண்டு மழலைக் குழந்தைகள். அவர்களுடைய மனம் என்ன பாடுபடும்?—ஏழேழு ஜன்மங்களுக்குத் தவமிருந்தாலும் கிடைக்க முடியாத கணவனைப் பிரிந்து அவள் எப்படித்தான் துடிக்கிருளோ? அடப் பழிகாரா, பஞ்சமா பாதகா, உன்னை இப்படிக் குத்திக் கொன்ருல் உன் மனைவிக்கு வயிறு எரியாதா?—உம்...உன்னையும் கொல்லாமலா விடப் போகிருர்கள்?

"தூக்கிலே போடக்கூடாது அந்தச் சண்டாளனை—துண்டு துண்டாய் அவன் சதையைக் கழித்துக் கழித்துக் கொல்ல வேண்டும்.—" இப்படி ஊரில் பல பகுதிகளில் பேச்சுக்கள். கொலைக்குக் காரணம்? விட்டலுக்கு இருநூறு ரூபாய் தரவில்லை. ஆகவே கொன்ருன் என்பதுதான்.

லீலாமில்—நகரத்தின் ஓர் அழகான பகுதியில் அமைக்கப்பட்ட பெரிய தொழிற்சாலை. அங்கே சுமார் மூவாயிரம் தொழிலாளர்கள் வேலை செய்தனர். பஞ்சை நூலாக்குவதும்—நூலை, நூதன ஆடைகளாக்குவதும் அந்த மில்லின் வேலை. தொழிலாளர்கள் வசிப்பதற்கென்று நகரையடுத்துச் சிறிது தொலைவில் லீலாபுரம் என்ற இடமுண்டு. அங்குதான் மூவாயிரம் தொழிலாளிகளும் வாழ்க்கைத் தோணியை நகர்த்திக் கொண்டிருந்தனர். அந்த மூவாயிரத்தில் ஒருவன்தான் விட்டல்.

அன்று மாலை ஐந்து மணிக்கு வழக்கம்போல் ஆலையின் சங்கு ஊதிற்று. அடைபட்டுக் கிடந்த பாட்டாளிக் கூட்டம் அணி அணியாக வெளியேறிப்

பெரு மூச்சு விட்டபடி வீடு நோக்கிச் சென்றது. அவர்களோடு வெளியேறிய விட்டலும் மில்லுக்கு எதிரேயுள்ள மரத்தடியில் நின்று கொண்டு பெண்கள் போகும் வழியைக் கண் கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான். சுமார் ஆயிரம் பெண்களை வெளியே அனுப்பும் வாயில் அது. எல்லாப் பெண்களும் வெளியேறி விட்டனர். அவளை மட்டும் காணவில்லை. ஆம்; அவன் மனைவியைத்தான்! அவன் கால்களும் ஓய்ந்து விட்டன. முன்னே போய் விட்டாளோ என்று வேகமாக நடந்தான். வீட்டுக்கு ஓடினான்—வீடு பூட்டியிருந்தது. மீண்டும் திரும்பினான். "காலையில் மில்லுக்குப் போகும் போதே தலையை வலிக்கிறது என்றாளே—ஒருவேளை காய்ச்சல் வந்து விட்டதோ?" என்ற சந்தேகம் அவனுக்கு. மனைவியின்மேல் ஒரு எறும்பு கடிக்கக் கூடப் பொறுக்க மாட்டான் விட்டல். அவ்வளவு ஆசை! ஏழைக்கு, அதைத் தவிரத்தான்! வேறென்ன இன்பம்! விட்டல் மில்லை நோக்கி ஓட்டமும் நடையுமாக வந்தான்.

ஆலை சங்கு ஊதியதும், அத்தானைக் காண வேண்டுமென்று ஆவல் ததும்பப் புறப்பட்டாள் தங்கம். பகலெல்லாம் மில்லில், பஞ்சைப் பதப்படுத்த வேண்டிய பணி அவளுடையது. அவளுடைய கருத்த மேனியும், முகத்தில் அவளுக்கென்றே அமைந்த தனிக் களையும் விட்டலின் பயங்கரக் கவலைகளை யெல்லாம் எத்தனையோ முறை விரட்டி யிருக்கின்றன. காலைமுதல் கஷ்டப்பட்டு, கை கால் வலியெடுத்து நிற்கும் அவனுக்கு அவளுடைய 'தரிசனம்' தான் மருந்தாக இருக்கும். அதைப்போலவே அவளும் அவனைப் பார்த்து குளிர்ச்சி பெறுவாள். வேலை முடிந்ததும் தலையில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிற பஞ்சைத் தட்டக்கூட நேரமிருக்காது. அவசர அவசரமாகப்

புறப்படுவாள்—அத்தானைப் பார்க்க. அன்றும் அப்படித்தான் வந்து கொண்டிருந்தாள். பியூன் சிங்காரம் பின்னாலேயே ஓடிவந்து, தங்கத்தைப் பார்த்து—“உன்னை முதலாளி கூப்பிடுகிறார்” என்றான். என்ன காரணம் என்றே புரியாத தங்கம் திடுக் கிட்டாள். முதலாளியின் அறைக்குச் சென்று அடக்க ஒடுக்கமாக ஒதுங்கி நின்றாள். ராமதுரை ஒரு சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்றவைத்துக் கொண்டு “தங்கம் வேலையெல்லாம் முடிந்ததா?” என்றார். தங்கம் “உம்” என்று தலையை அசைத்தாள். “நீ ரொம்ப திறமையாக இருக்கிறாயாம் மானேஜர் சொன்னார்.”—இதற்கு பதில் கூறவில்லை. ஒரு புன்சிரிப்புத்தான் அந்தப் புன்முறுவலை ராமதுரை உற்றுக் கவனித்தார். “இந்த மாதத்திலிருந்து உனக்குச் சம்பளம் அதிக மாக்கச் சொல்லியிருக்கிறேன்.”

தங்கம் இப்போதும் பேசவில்லை, கன்னங்கள் மட்டும் குழியாயின. இந்தச் சந்தோஷ சமாசாரத்தை அத்தானிடம் சொல்ல வேண்டுமே என்று துடித்தாள். அங்கு நின்று கொண்டு, இளித்துக் கொண்டிருந்த சிங்காரத்தைப் பார்த்து, “ஏய் போடா...... காப்பி கொண்டு வாடா” என்று அதட்டினார். அவன் ஓடி விட்டான். ராமதுரை சிகரெட் சாம்பலைத் தட்டிக் கொண்டார். சாம்பல் பூக்காதிருக்கும்போதே, அதைப் பல முறை தட்டிக் கொண்டிருந்தார். இன்னொரு சிக ரெட்டை எடுத்தார். தீக்குச்சி அணைந்து விட்டது. சே! ஒரே காற்று! ஜன்னல் கதவுகளைச் சாத்தி விட்டு, மீண்டும் தீக்குச்சியைத் தட்டினார். ஆனால் சிகரெட் கொளுத்தப்படவில்லை. “அடாடா என்ன காற்று! சனியன்! தங்கம், அந்தக் கதவைச் சாத்து” என்று சொல்லும்போதே ராமதுரையின் குரல் நடுங்கிற்று, குளிரில் நடுங்கும் கிழவனின் குரல்போல். தங்கம்

முதலாளியைப் புரிந்து கொண்டாள். "நான் வருகிறேன்" என்று கூறிவிட்டு ஒரு அடி எடுத்து வைத்தாள். ராமதுரைக்கு அதற்குமேலும் பொறுக்க முடியவில்லை. தங்கத்தின் மேல் தாவினார். கதவுகள் மூடிக் கொண்டன. அவள் 'ஐயோ' என்று அலறினாள். ராமதுரையின் வாயிலிருந்து போதை நிரம்பிய வார்த்தைகள் உதிர்ந்தன. "பச்சைப் பசுங்கிளியே! பேசும் பொற் சித்திரமே! என் இச்சைக்கு இணங்கிவிடு-தங்கப் புருவே!" அவள் நடுங்கினாள். "நடக்கும் பொன் வண்டே—ஏன் நடுங்குகிறாய்?" ராமதுரை தங்கத்தை அணைத்துக் கொண்டார். அவள் திமிறிக் கொண்டு கோவெனக் கதறினாள். முதலாளியின் காலில் விழுந்து "என் கற்பைக் காப்பாற்றுங்கள்" என்று கதறினாள். "போர்க்களத்தில் ஒப்பாரியும் — போகக் களத்தில் புலம்பலும் கோழைகள் செயலடி கோமளாங்கி" என உபதேசம் செய்தார். தங்கத்தால் அந்தக் காண்டா மிருகத்தின் பிடியிலிருந்து மீள முடியவில்லை. தங்கத்தின் மென்மையான அதரங்கள் விட்டலின் அதரங்களை மட்டுமே சுவைத்த அதரங்கள்—சூடேறிய ராமதுரையின் அதரங்களோடு அழுத்தப்பட்டன. அவள் மூர்ச்சித்தாள். அந்த மிருகம் ஆசை கொண்ட மட்டும் தன் பசியைத் தீர்த்துக் கொண்டது. தங்கம் துவண்டு போனாள். மணி ஆறு அடித்தது. அறைக் கதவு திறந்தது. ராமதுரை தங்கத்தின் கையில் ஒரு நூறு ரூபாய் நோட்டை வைத்து அழுத்தினார். அதைச் சுக்கு சுக்காகக் கிழித்தெறிந்து விட்டுத் தங்கம் ஓடினாள்.

விட்டல் மில்லுக்கு அருகாமையில் வந்துவிட்டான். தங்கத்தைக் கண்டதும், அவனுக்கு ஒரே ஆனந்தம். அருகே ஓடி வந்தான்......ஆனால் தங்கம

தணல்பட்ட புழுவாய் இருந்தாள். "அத்தான்—என்னைத் தொடாதீர்கள். நான் எச்சிற் பண்டம்."—அவள் அழுதாள்.

"என்ன தங்கம் சொல்கிறாய்?"

"முதலாளி...... என் கற்பை..." அவள் முடிக்கவில்லை. முடிக்கவும் முடியவில்லை...விம்மிக்கொண்டே விட்டலின் கால்களில் விழுந்தாள். அவன் அவளைக் கவனிக்கவேயில்லை. மில்லை நோக்கிப் பாய்ந்தான். வாயிலில் நின்று கொண்டிருந்த சீக்கியன் ஆச்சரியத்தோடு விட்டலைப் பார்த்தான். விட்டல், அவன் இடுப்பைப் பார்த்தான். பளபளப்பான கட்டாரி. ஒரே பாய்ச்சலில் அதைப் பிடுங்கிக் கொண்டு—முதலாளியின் அறையை நோக்கி ஓடினான். அவ்வளவுதான்—தங்கத்தை ருசி பார்த்த அந்தச் சுவை மாறுவதற்குள் ராமதுரை பிணமானார். கட்டாரியைத் தன் இடையில் சொருகிக் கொண்டு வெளியே ஓடி வந்தவனை வாயிற் காப்பாளன்—சீக்கியன் வழி மறித்துக் கொண்டான். சீக்கியனின் கத்தி விட்டலின் விலாவில் பாய்ந்தது. விட்டல், சீக்கியனின் கழுத்தில் கட்டாரியை நுழைத்து, அவனைத் தூக்கி வீசிவிட்டு, விலாவைப் பிடித்தவாறு 'குபு குபு' வென்று பெருகும் ரத்தத்தை அடைத்துக் கொண்டு தங்கத்திடம் ஓடி வந்தான். தங்கம் தரையில் சுருண்டு கிடந்தாள். அவளை ஒரு கையால் அணைத்துத் தூக்கிக் கொண்டு மில்லுக்கு ஓரமாக நீர் வற்றிப் போயிருந்த ஒரு வாய்க்காலுக்குள் ஒளிந்து கொண்டான். மில்லிலிருந்து ஆட்கள் சிதறினர். "டெலிபோன்"கள் அலறின. தங்கம் தன் சேலையைக் கிழித்துச் சுற்றினாள். விட்டலால் நிற்க முடியவில்லை. தள்ளாடினான். அவன் இரத்தமெல்லாம் விலாவில் ஏற்பட்ட ஓட்டை வழியாக

வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது. "அத்தான், என்னையும் கொன்று விடுங்கள்" என்று தேம்பினாள். "தங்கம் உஸ்" என்று அவளைத் தட்டிக் கொடுத்தான்...அவன் இமைகள் ஈரமாயின. இருவரும் தழுவிக் கொண்டார்கள். தங்களிருவர்களிடையே ஏற்படப் போகும் பெரிய தொரு பயங்கரமான நிகழ்ச்சி, அவர்களைப் பைத்தியம் போல ஆட்டி வைத்தது. "இந்த வாய்க்காலுக்குள்ளேயே நடந்தால், அடுத்த ஊர் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்குப் போய் விடலாம். எப்படியாவது தப்ப முயலுவோம்" என்று தழுதழுத்த குரலில் கூறினான், விட்டல். தங்கம் கண்ணீர் பொழிந்தாள். இருவரும் நடந்தார்கள்.....ந ட ந் த ா ர் க ள்.................நடந்து கொண்டே இருந்தார்கள்......கொலைகாரனை, போலீஸ் வலை போட்டுத் தேடும்போதெல்லாம் நடந்து கொண்டு தானிருந்தார்கள்.

இங்கு போலீஸ் வீரர்கள் ஊரை ரகளை செய்தார்கள். ஆகாயத்தைத் தவிர மற்ற இடங்களில் பார்த்து விட்டதாகப் பெருமையடித்துக் கொண்டனர். ஊருக்குள் பார்க்காத இடமில்லை. எதிலும் பயனில்லை என்றதும், ஒன்பது மணிக்குப் புறப்படுகின்ற ரயில் வண்டியில் கொலைகாரன் தப்பிவிடலாம் என்ற யோசனையின் பேரில் எல்லா ரயில்வே ஸ்டேஷன்களுக்கும் லாரிகள் பறந்தன—பத்து மைலுக்குட்பட்ட இடங்களுக்கு. கமலாபுரம் ஸ்டேஷனை நோக்கி ஒரு லாரி ஓடிற்று.

ஆம்! அந்த ஸ்டேஷனை நோக்கித்தான் தங்கமும் விட்டலும் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் பத்து நிமிடங்கள் பாக்கி வண்டி வருவதற்கு! அவர்களும் கிட்டத்தட்ட நெருங்கி விட்டார்கள். ஆனால் விட்டலால் ஒரு அடிகூட எடுத்துவைக்க முடியவில்லை.

விலாவின் வலி அதிகமாகி விட்டது. ''ஐயோ ஐயோ'' என்று கத்த ஆரம்பித்தான். தங்கத்தின் நெஞ்சு 'படக் படக்' என்று அடித்துக் கொண்டது. அவள் காதில் தட்டுவது போலிருந்தது. ஆலை வேலை முடிந்து ஆனந்த லாகிரியில் மூழ்கி அத்தானுடன் படுத் துறங்கும் தங்கம் எங்கே?... இப்போது மரண மூச்சு விட்டுக்கொண்டிருக்கும் இந்த அபாக்கியம் நிறைந்த தங்கம் எங்கே?...''அத்தான்'' என்று கொஞ்சியபடி அவன் கைகளை எடுத்துத் தன் தோளின்மேல் போட்டுப் பிடித்துக் கொண்டே மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

எப்படியும் அவனை ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விடலாம் என்ற அசட்டுத் தைரியம் அவளுக்குப் பிறந்துவிட்டது. அந்த ரயில் மட்டும் கிடைத்து விட்டால்?......பிறகு எங்கேயாவது போய், எப்படியாவது தப்பித்து விடலாம் என்ற ஒரே ஆசை தான் அவர்களை விரட்டியடித்தது. விட்டல் திணறித் திணறி மூச்சு விட்டான். தங்கம் ஆவேசங் கொண்ட வளாய் நடந்து கொண்டிருந்தாள்........

திடீரென அவள் முகம் மலர்ந்தது. ரயில்வே ஸ்டேஷன் சிவப்பு விளக்கு தெரிந்து விட்டது. இன்னும் சில நிமிஷங்கள்; வாய்க்காலிலிருந்து மேலே ஏறவேண்டும்; அவ்வளவுதான்...... சற்று நேரத்திற் கெல்லாம் ரயில் வந்து விடும்; தப்பிவிடலாம். தங்கம் விட்டலைக் கட்டிக் கொண்டு ''அத்தான்'' என்றாள். அழுகையும் சிரிப்பும் கலந்து சோகத்தை அதிக மாக்கின. கரையில் ஏறிக் கொண்டு பலங் கொண்ட மட்டும் முயன்று தன் ஆசை அத்தானை தூக்கிக் கரை சேர்த்தாள். ''இதோ ஸ்டேஷன்?'' என்று அவனை இறு கப்பிடித்துக் கொண்டாள். அந்தத் தழுவலில் அவன்

விலாவின் வலிகூட இருந்த இடம் தெரியவில்லை. "தங்கம்" என்றான்—இன்பம் பொங்கிடும் கீழ் ஸ்தாயில்! 'ஐயோ ' என்று அலறினாள் தங்கம்!

லாரியிலிருந்து போலீஸ்காரர்கள் வேகமாக இறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். 'டார்ச் லைட்டு'கள் பல திசைகளிலும் சென்றன. தங்கத்தின் நினைவு சுழன்றது. தலை கிறுகிறுத்தது. விட்டல் கையில் விலங்கு—பிறகு தூக்கு மேடையில் அவன்—தங்கம் விதவைக் கோலம். இந்தப் பயங்கரம் அவளை ஒரு உலுக்கு உலுக்கிற்று. "அத்தான்! அகப்பட்டுக் கொண்டோம்" என்று வீறிட்டாள். விட்டல் விழிகளை உருட்டிப் பார்த்தான். அவள் கன்னங்களும் நனைந்து விட்டன. தங்கம் தன் ஆசையனைத்தையும் ஒருசேர உதட்டில் சேர்த்து விட்டலை முத்தமிட்டாள். முத்தம் முடிந்தது. போலீஸ் படை "விடாதே பிடி" என்று கத்திக் கொண்டு ஓடி வந்ததைக் கண்டார்கள். விட்டலின் இடுப்பிலிருந்த கட்டாரியைத் தங்கம் எடுத்துக் கொண்டாள். போலீஸாரிடமிருந்து தப்பு வதற்கு அவளுக்கு இப்போது வழி தெரிந்து விட்டது. தன் அன்பு அத்தானின் நெஞ்சில் ஓங்கி ஒரு குத்து—அவன் பிணமானான். அந்த இரத்தம் சொட்டும் கட்டாரி அவள் கழுத்துக் குழியிலும் பாய்ந்தது. போலீஸாரிட மிருந்து விட்டலைக் காப்பாற்றினாள். வேதனையிலிருந்து தன்னையும் காப்பாற்றிக் கொண்டாள். சமுதாயக் கொடுமையிலிருந்து இருவருமே தப்பி விட்டார்கள்.

★

தப்பவில்லை

கண்ணாடித் துண்டுகளின் வேல் போன்ற கூரிய முனைகள் மேல் நோக்கியவாறு புதைக்கப்பட்டிருந்தன, அந்த நெடிய சுவற்றின் நெற்றியில்! அதனை யொட்டி மின்சாரம் பாய்ச்சப்பட்ட கம்பிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. பார்த்தாலே மலைப்பு தட்டுமளவுக்கு உயர்ந்திருந்த பெருஞ் சுவற்றின் கம்பீரத்தை உற்று நோக்கியவாறு விழிகளில் மின்னுகின்ற கண்ணீரையும் துடைக்காமல் கிணற்றடியில் உட்கார்ந்திருந்தான், அந்தக் கைதி! மரப் பலகைகளால் மூடப்பட்ட அந்தக் கிணற்றின் ஆழம் வெளியே தெரியாதது போலவே அவன் உள்ளத்தின் ஆழத்தில் ஊறுகின்ற உணர்ச்சி மிக்க எண்ணங்களும் தெரியாமலே போய் விடவேண்டும் என்று அவன் ஆசைப்பட்டான் போலும்!

கட்டுடலும், கவர்ச்சிகரமான முகமும், எடுப்பான முறுக்கு மீசையுங்கொண்ட அந்த வாலிபனின் முகத்திலேயுள்ள புத்தொளி, சிறைவாசத்தால் முழுதும் மங்கி விடவில்லை. அவனையும் உலகத்தையும் பிரித்து ஆணவமாக நின்றுகொண்டிருக்கும் அந்தக் கனமான சுவற்றைச் சபிப்பதுபோல் உதடுகளை அசைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

பெரிய பெரிய ராஜ்யங்களின் தலைநகரங்களையும், மாமன்னர்களையும் பாதுகாப்பதற்கு எழுந்த வானளாவிய கோட்டை கொத்தளங்கள் பொடிப் பொடியாகப் போய்விட்ட சரித்திரங்களை அவன் படித்தானோ இல்லையோ; அதுபோல இந்தக் கோட்டையையும் சரித்துத் தகர்த்துவிட்டால் என்ன என்று மனக் கோட்டை கட்ட அவன் தவறவில்லை. பிரான்சு நாட்டில் பாஸ்டிலி சிறையை உடைத்து ஒரே நாளில் புரட்சித் தலைவர்களை மீட்டார்கள் என்ற வரலாற்று உண்மை அவனுக்குத் தெரியாமலேகூட இருக்கலாம். ஆனால் அவன் எண்ணினான்; யாராவது இந்த சுவற்றைத் துளைத்துத் தன்னை மீட்டுக் கொண்டு போய்விட மாட்டார்களா என்று!

அப்படி அவன் எதிர்பார்ப்பதிலே விடுதலைத் துடிப்பு இருக்கமுடியுமே தவிர, நிச்சயமாக அர்த்தமிருக்க வழியில்லைதான்! ஏனெனில் அவன் அரசியல் கைதி அல்ல! ஆள் தூக்கிச் சட்டம், தடுப்புக்காவல் சட்டம்—இன்ன பிற அடக்குமுறைச் சட்டங்கள் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டுப் போலீசார் தங்கள் கித்தாப்பை விளம்பரப்படுத்திக் கொள்வதற்காக, நாட்டிலே அமளியை அவர்களாகவே தூண்டிவிட்டு, அதற்கெனவே முன்கூட்டிச் சிறையில் அடைக்கிறோம் இவர்களையென்று கைது செய்யப்பட்ட விடுதலை இயக்க முன்னணி வீரர்களிலே ஒருவனல்ல அவன்! தங்கம் நிகர் தலைவர்களைக் காராக்கிரகத்தில் தள்ளி, நாட்டிலே இருளை மேய விடுபவர்கள் யாராயிருப்பினும் அவர்களைத் துச்சமெனக் கருதித் தூளாக்குவோம் சிறைக் கோட்டத்தையென எழுந்த பெரும் புரட்சிகள் உலக வரலாற்று நூலில் காணப்படாத ஏடுகள் அல்ல!

இவை எதனையும் அந்தக் கைதியின் நிலையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்க இயலாத அளவில் அவன் குற்றம்

சாட்டப்பெற்றுத் தண்டனை பெற்றிருக்கிறான். அதனாலேயே குமுறல் எழுந்து எழுந்து சோகப் பின்னணி போல அடங்கிவிடுகிறது. அப்படித் தீ அணையும் போதெல்லாம் ஒரு நீண்டப் பெருமூச்சு அவனது மூக்கின் நுனியைக் கருக்கிக்கொண்டு வெளிப்படுகிறது.

* * *

வீட்டின் வாயிற்புறத்துத் திண்ணையில் பனை நாற்றினால் பின்னப்பட்ட மூங்கில் கழிக்கட்டிலில் படுத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். தூங்காத நேரங்களில் துள்ளிப் பாயும் எண்ணங்கள் காட்சிகளாக வடிவெடுக்கும் கனவுலகில் ஆடிப் பாடி மகிழ்ந்தான்...

அவனது ஏழைப் பெற்றோர், தங்கள் ஒரே மகனுக்குத் திருமணம் நடத்திவிடத் தீர்மானித்துப் பல இடங்களில் பெண் தேடி இறுதியில் இலட்சணவதியான ஒருத்தியை மணமகளாகத் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள். அவளது சிகப்பு நிறத்தையும், சேல் கெண்டை விழியையும், சேவல் கொண்டை நிறமொத்த இதழ்களையும் பார்த்துப் பார்த்துப் பரவசமடைகிறான். மணம் நிறைவேறுகிறது.

முதல் இரவுக்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுகின்றன. ஓலை வேய்ந்த வீட்டின் ஒரு மூலையில் பனை ஓலைத் தட்டியொன்று மறைக்கப்பட்டு அதுவே முதல் இரவுக்கான பள்ளியறையாகத் திகழ்கிறது. ஒரு தட்டில் கொய்யாப்பழம்; ஒரு தட்டில் மலை வாழைப் பழம்; எருமைப் பால் ஒரு சிறிய கலயத்தில்; புதிய கோரைப் பாய்கள்; தேங்காய் நார் அடைக்கப்பட்ட தோல் தலையணைகள். அவள் வருகிறாள். நாணிக் கோணி நிற்கிறாள். சிறிது நேரம் அவளையே விழுங்குகிறான் — பார்வையால்! "தங்கம்" என்கிறான்;

நாக்குழறுகிறது. உதடுகள் உலர்ந்து விடுகின்றன. நடுங்கும் கரங்களால் அவள் காலைப் பற்றுகிறான். அவள் நகருகிறாள். எழுகிறான். தோள் தழுவுகிறான். இருவரும் அமருகிறார்கள். அவள் அவன் பிடியிலிருந்து நழுவ முயலுகிறாள். அவன் விடவில்லை. அந்த இன்ப வம்பில் அகல் விளக்கு கீழே சாய்கிறது. அறை இருளாகிறது...

அவன் விழித்துப் பார்க்கிறான். கண்டதெல்லாம் கனவு. எதிரே போலீசார் நிற்கிறார்கள். கண்களை நன்றாகத் துடைத்துக்கொண்டு பார்க்கிறான். ஆம்; போலீசார்தான்! 'அய்யோ!' என அலற நினைக்கிறான். தொண்டை அடைத்துக் கொள்கிறது.

"டேய்! பண்ணையார் கொலை சம்பந்தமாக உன்னைக் கைது செய்கிறோம்" என்று பயங்கரமாகக் கூச்சல் எழுப்புகிறார் சப் இன்ஸ்பெக்டர். அவனிடமிருந்து பதில் இல்லை. கைகளில் விலங்கு மாட்டப்படுகிறது. இழுத்துச் செல்லப்படுகிறான். கல்யாணக் கனவை நினைத்துப் பார்த்து ஏங்கவோ அல்லது இன்பமடையவோ கூட அவனுக்கு நேரமில்லை. 'லாக் அப்'பில் போட்டு அடைத்து விடுகிறார்கள். பரந்த வெளியில் வீசுகின்ற விலையில்லாத தென்றலை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தவனை அடிமையாக்கி புனுகுப் பூனை கூண்டு போன்ற அசுத்தமான ஒரு அறையில் தள்ளி விடுகிறார்கள். மறுநாள் 'ரிமாண்டு' எனச் சொல்லப்பட்டு, சப்ஜெயிலில் பதினைந்து நாள் இருக்கவேண்டுமென்று உத்திரவு!

பண்ணையாரை அவன் தான் கொலை செய்தானா? அவன் இரவு பகல் "இல்லை; இல்லை"யென்றே ஓலமிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவனது முதிர்ந்த பெற்றோர்கள் ஒரே ஒரு மகனைக் கூண்டிலே போட்டுத்

தங்களிடமிருந்து வேறுபடுத்திவிட்ட கொடுமையினை நினைத்து நினைத்துப் புலம்பிக் கொண்டிருந்தனர்.

"அய்யோ! எங்கள் பிள்ளை தங்கமாச்சே—வைரமாச்சே! ஊர் வம்புக்குப் போகாத ராஜாவாச்சே! பண்ணைக்காரரைக் கொலை செய்ய ஊரிலே எத்தனையோ பேருக்கு ஆத்திரம்—உத்தண்டிக் கோனின் வயல் வரப்புகளையெல்லாம் அநியாயமாக அபகரித்துக்கொண்ட சண்டாளன். அவனுக்கு ஆத்திரம் வந்திருக்கக் கூடாதா என்ன? சிவராமன தங்கச்சி ஓடைக்குப் போனபோது உபத்திரவம் பண்ணின அயோக்கியப் பெரிய மனுஷன்—அந்தச் சிவராமனுக்கு அரிவாள் தூக்கத் தெரியாதா என்ன? அபின் வியாபாரத்திலே கூட்டு சேர்ந்துகிட்டு இந்த துரைபாண்டியை ஏமாத்திட்டான்னு ஊரே பேசுது—அந்தத் துரைபாண்டி துண்டிச்சிருக்கக் கூடாதோ அந்தத் துரோகியின் தலையை? எல்லாத்தியும் விட்டுட்டு நிலத்தை விட்டு வெளியேற்றப்பட்ட எங்க மகன்தானு வஞ்சம் தீர்த்திருக்கணும்—அய்யோ கடவுளே! ஏழை பாழைங்கதானு இந்த உலகத்திலே இளிச்சவாயனுங்க! இந்த வருஷம் எப்பாடுபட்டாவது தை மாசத்திலே அவன் காலிலே ஒரு கட்டையைக் கட்டிப் போடணும்னு தவங்கிடந்தோமே; அவன் கதி இப்படி முடிஞ்சுதே! நாங்க என்ன செய்வோம்!"

எந்நேரமும் அழுது புழுங்கினர் தாயும் தந்தையும்! சப் ஜெயிலில் ரிமாண்டில் வைக்கப்பட்டிருந்த அவனுக்கு ஒரு நம்பிக்கைமட்டும் இருந்தது. நிரபராதிகள் தண்டிக்கப்படமாட்டார்கள் என்பதே அது!

ரிமாண்டு காலமான அந்தப் பதினைந்து நாட்களில் சோகமயமான அவன் உள்ளத்தில் ஒரு சொட்டுத் தேன் விழுந்தது போன்ற ஒரு நிகழ்ச்சியும் நடைபெற்று

விட்டது. அவனிருந்த சப் ஜெயில் கொட்டடியில் அவன் அடைக்கப்பட்டிருந்த கூண்டுக்கு அருகில் நாலைந்து பெண்கள் அடைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருத்தி, ஏறத்தாழ அவன் கனவில் கண்ட அந்த மங்கை போலவே இருந்தாள். விசாரித்ததில் அவள் பெயர் தங்கமில்லாவிட்டாலும், அதனையொட்டிய 'பொன்னு' என்பதுதான் என அறிந்து பெரு வியப்படைந்தான். அந்தப் பெண்ணின் முகத்திலே களங்கத்தின் நிழல் கூட இல்லை. இருபது இருபத்திரண்டு வயது தானிருக்கும். இளமையின் பெருமிதம் அவள் அங்க மணத்திலும் பூரித்துப் பொங்கிக்கொண்டிருந்தது. அவள் யார்? அவள் ஏன் சிறையில் வாடுகிருள்? ஒரு வேளை அவளும் கொலைக் குற்றம் சாட்டப்பெற்றவளா? கேள்விகள் குடைந்தன. மெல்ல விசாரித்தான்—மற்றவர்களை! கேள்விக்குக் கிடைத்த முதல் பதில் அவனுக்குப் பெரிய திருப்தியை ஏற்படுத்தியது. அவள் திருமணமாகாதவள்! என்னமோ சப் ஜெயிலிலேயே சிறை அதிகாரி மூலம் திருமணப் பேச்சை முடித்து நிச்சயதார்த்தம் செய்து கொள்வது போலக் கற்பனை செய்து கொண்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

கள்ளச் சாராய வழக்கில் ஈடுபடுத்தப்பட்டவள் அவள். இரண்டாவதாக அவளைப்பற்றி அவனுக்குக் கிடைத்த தகவல் இது! அவனல் நம்ப முடியவில்லை. அப்படியே சாராய வழக்கில் அவள் கைது செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அதை அவன் கேவலமாகக் கருதவில்லை. அவளைப் போலவே சிறு குழந்தைகளுடன் சிறைக் கம்பியை எண்ணிக் கொண்டிருந்த ஏழைத் தாய்மார்கள் சிலரைப்பற்றியும் அவன் தவருகக் கருதவில்லை. மாருக அனுதாபப்பட்டான். தேசத்தில் பிழைக்க எந்த வழியும் இல்லை. வழியில்லாத காரணத்தால் வயிறு காய்கிறது. மனைவி மக்கள் பட்டினி

கிடக்கிறார்கள். அந்தக் கொடுமையை சகிக்க முடிய வில்லை. குடும்பத் தலைவனால்! பெரிய மனிதர்கள், 'பர்மிட்' வாங்கிக்கொண்டு குடிக்கிறார்கள். அதற்கு ஒரு தனி கௌரவமே சமுதாயத்தில் அளிக்கப்படு கிறது. கவலையைத் தீர்க்கக் கள்ளச் சாராயம் அருந்தும் ஏழைகளும், அந்த ஏழைகளை நம்பிக் கள்ளச் சாராயம் காய்ச்சும் பரம ஏழை வியாபாரிகளும் பரவு கிறார்கள். குடும்பத் தலைவர்களுக்கு அது சுலப மானதும் — அதைத் தவிர வேறில்லாததுமான பிழைக்கும் வழியாகத் தென்படுகிறது. போலீசில் பிடிபடும் வரையில் குடிசைத் தொழிலில் ஈடுபடு கிறார்கள். பாவம் அவர்களுக்குப் பெண்டாகவும், பிள்ளையாகவும், பெண்ணாகவும் வாய்த்தவர்கள் என்ன செய்ய முடியும்? தொழிலில் பங்கு கொள்ளத்தான் நேரிடுகிறது. எண்ணெய் வியாபாரி வீட்டில் இருக்கும் பெண்ணுக்கும் பிள்ளைக்கும் செக்கு ஓட்டத் தெரியும். சுருட்டுக் கம்பெனி நடத்துகிறவர் குடும்பத்தினர் அனைவருமே சுருட்டு செய்யும் பயிற்சி பெறுகிறார்கள். அதுபோலவே கள்ளச் சாராயத் தொழிலும் பல பகுதி களில் குடிசைத் தொழிலாக உருவெடுத்து வருகிறது. பங்குப் பணமும், வியாபார லாப நஷ்டக் கணக்கில் ஏற்படுகிற தகராறும் தலைமை நிர்வாகிகளைக் கூண்டிலே அடைபடச் செய்கிறதே தவிர, நீதியும் — நேர்மையும் — சட்டமும் — ஒழுங்காக அமுல் நடத்தப் படுகின்றன என்று யாரும் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ள வழியே இல்லை.

அந்த நிலையில் கூண்டுக் கிளியானவள்தான் பொன்னு! குடிசைத் தொழிலில் கூட்டு வியாபாரம் செய்த குள்ளனின் ஆசைக்கிணங்க மறுத்தாள். அதன் விளைவாக சாராயக் குடத்துடன் ஓர் இரவு போலீசாரிடம் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டாள்.

பண்ணையாரைக் கொலை செய்ததாக குற்றம் சாட்டப்பெற்று ரிமாண்டில் இருக்கும் முத்துவுக்கு அவளைப் பார்ப்பதிலே ஒரு ஆறுதல்! அவளுக்கும் கூட அப்படித்தான் என்பது இரண்டொரு நாட்களில் அவனுக்கு புரிந்துவிட்டது. சிறைச்சாலையில் தனிக் கூண்டுகளில் அடைக்கப்பட்டு, வார்டர்களின் கவனிப்பும் இருப்பதால் ஒருவரையொருவர் சந்தித்துப் பேசி அளவளாவ இயலாது என்பது உண்மை. விழிகளுக்குத் திரைபோட, வெண் பற்கள் சிந்துகின்ற சிரிப்புக்கு அணை போட யார் இருக்கிறார்கள் அங்கே?

மாலையில் கூண்டிலே அடைக்கப்படும் முத்து காலையில் சிறைக் கம்பிகளுக்கு அருகாமையில் உட்கார்ந்து கொண்டு வானம் வெளுப்பதைப்பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். அப்போது, பெண்களுக்குத் தனிச் சலுகை என்ற முறையில் முதலில் திறந்துவிடப்பட்டு கிணற்றங்கரைப் பக்கம் போகும் பொன்னு, முத்து அடைப்பட்டிருக்கும் கூண்டினை ஆவலுடன் பார்ப்பாள். அவனும் பார்ப்பான். இருவர் விழிகளும் ஏதேதோ பேசி முடிவெடுக்கும்.

இப்படிப் பதினைந்து நாட்கள் நடைபெற முடியவில்லை. காரணம், பொன்னுவின் மீது போடப்பட்ட வழக்கு தள்ளுபடி செய்யப்பட்டு அவள் திடீரென விடுதலையாகி விட்டாள். விடுதலையாகிற நாளன்று அவள் துணிந்து, முத்துவிடம் "போய் வருகிறேன்" என்று விடை பெற்றுக்கொண்டாள். அவள் போனதும் அவன் மீண்டும் சிறைக் கொடுமையை அனுபவிக்கும் கஷ்டத்திற்குள்ளானான். இதுவரையில், தன் மீது கூறப்பட்ட பழியிலிருந்து தப்பவும், தன் தாய், தந்தை மனம் குளிரவும் எப்படியாவது விடுதலையாகிவிட வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை செய்துகொண்டிருந்த

அவனுக்கு விடுதலைக்கான புதிய காரணமும் தோன்றி விட்டது. அதுதான் அவள்! அவளை எப்படியாவது மீண்டும் சந்திக்கவேண்டும் என்று எண்ணித் துடித்தான் முத்து!

'ரிமாண்டு' முடிந்தது. வழக்கு விசாரணைகள் தொடர்ந்தன. செஷன்ஸ் கோர்ட்டுக்கு வழக்கு சென்றது. தீர்ப்பு கூறப்பட்டது. பண்ணையாரை அவன் தான் கொலை செய்தான் என்று நீதி மன்றம் முடிவு செய்தது. முத்து தூக்குத் தண்டனையிலிருந்து தப்பினான். ஆயுள் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது அவனுக்கு! மத்திய சிறைச்சாலையில் கடுங்காவல் தண்டனையை அனுபவிக்கத் தள்ளப்பட்டான். பதினான்கு ஆண்டுகள் சிறைவாசம்! ஆனால் அவன் நடந்துகொள்வதைப் பொறுத்தும், விடுமுறைகளைப் பொறுத்தும்—ஏறத் தாழ எட்டு ஆண்டுகளுக்குள் அவன் வெளி உலகைக் காண இயலும். அய்யோ— அதுவரையில் அவன் பெற்றோர்கள் கதி? அவன் காதலித்த அந்த அழகி பொன்னு அதுவரையில் காத்திருப்பாளா என்ன? உயர்ந்த சுவற்றை வெறித்த கண்களால் பார்த்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான் முத்து.

"என்னப்பா முத்து!" என்று முதுகில் தட்டிய வாறு அவன் சிறைச்சாலை நண்பர்கள் சூழ்ந்தனர்.

"நீ என்னடா முத்து! முட்டாளாயிருக்கிறே — இதபார்...எனக்கு செஷன்சில் தூக்குத் தண்டனை கிடைச்சுது ... ஹைகோர்ட்டில் அப்பீல் செஞ்சேன்; ஆயுள் தண்டனையா குறைஞ்சுது. அதேமாதிரி...நீயும் அப்பீல் பண்ணினா...தண்டனை குறையும்—இல்லே— விடுதலையே ஆயிடுவே!"

ஒரு கைதி, பிரசங்கம் செய்ய ஆரம்பித்தான். அவன் மட்டுமல்ல; சிறையில் உள்ள எல்லாக் கைதி களுமே அவனை 'அப்பீல்' செய்து கொள்ளுமாறு தூண்டினர். முத்து யோசித்தான் தன். இளமைக் காலத்தின் ஒரு பகுதி சிறையிலேயே சீரழிவதா? அப்பா, அம்மா வெளியில் அழுது புலம்புவதா? காதலியைக் காணாது வாடுவதா? தனக்குத்தானே கேட்டுக்கொண் டான். அப்பீல் செய்ய வசதி வேண்டாமா? முத்துவின் இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் கூற யாரும் முன் வரவில்லை, ஒருநாள் முத்துவைப் பார்க்க யாரோ வந்திருப்பதாக அழைப்பு வந்தது. 'இண்டர் வியூ' அறைக்குச் சென்றான். என்ன திடுக்கிடும் நிகழ்ச்சி! பொன்னுவும் அவளுடன் ஒரு கிழவனும் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். கிழவன் பேசினான். பொன்னு கண்கலங்க நின்று கொண்டிருந்தாள்.

"தம்பீ! எனக்கு எல்லாம் தெரியும். என் மகள் பொன்னு எல்லாம் சொன்னது! உனக்காக உசிரை விடக்கூட என் மகள் தயாராயிருக்கு. அப்பீல் பண்ணுனா கட்டாயம் உனக்கு விடுதலை கிடைக்கும்னு எல்லாரும் சொல்றாங்க. நீ விடுதலை ஆயி வந்துட்டா அடுத்த வாரமே உங்க கல்யாணம்!

"அப்பீலாவது ஒண்ணாவது! அதுக்கெல்லாம் பணம் வேண்டாமா?"— முத்து அங்கலாய்த்துக் கொண்டான்.

"பணத்தைப்பத்திக் கவலைப்படாதே தம்பி!..ஏதோ இந்த உலகத்திலே 'அகடு பகடு' பண்ணி ரெண்டு காசு சம்பாதிச்சுருக்கேன். கெட்ட வழியிலே வந்த பணம் இப்படி நல்ல வழியிலே பயன்பட்டுப் போகட்டும் தம்பீ!"

“நீங்க நினைக்கிறபடி அப்பீல்ல விடுதலையாக லேன்னு பத்து வருஷம் கழிச்சு பொன்னு என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்குமா? அதுக்குத் தயாரா?”

இந்தக் கேள்விக்கு பொன்னுவே பதில் கூறினாள்.

“தயாராயிருக்கேன்னு சொல்லுங்கப்பா!”

முத்து கண்களில் நீர் கலங்கியது—அது ஆனந்தக் கண்ணீரே தான்!

முத்து, தன் கைதி நண்பர்களிடம் செய்தியைக் கூறினான். அவர்களும் அவனுக்கு நல்ல காலம் பிறந்த தாக வாழ்த்துக் கூறினர். அவர்களில் ஒரு ஜோசியக் காரக் கைதி, முத்துவைப் பிடித்திருந்த ஏழரைநாட்டான் சனி அன்றோடு விலகியதாக சாஸ்திர ரீதியாக எடுத்துக் கூறினான்.

நாட்கள் ஓடின...

உயர் நீதி மன்றத்தில் ‘அப்பீல்’ வழக்கு நடை பெற்றுக்கொண்டிருந்தது. முத்துவின் கனவுகள் அவனுக்குப் புதிய பரபரப்பைத் தந்தன. அன்றொரு நாள் போலீசாரால் கைது செய்யப்பட்டபொழுது அவன் கண்ட இன்பக் கனவை மீண்டும் கண்டவாறு சிறைச் சாலையில் ஒரு மேடையில் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். அழகி பொன்னுவுடன் முதல் இரவை சுவைக்கும் கட்டம், இருவரும் சப் ஜெயிலில் சந்தித்ததை—விழிகளால் பேசியதை—திருமண முடிவைத் தங்கள் மனதிற்குள் செய்ததை ஒருவருக்கொருவர் பேசி மகிழ்கின்றனர்.

“உன் விரல்களை நினைத்துக் கொண்டு சிறைக் கம்பிகளைத் தடவிக்கொண்டேயிருந்தேன்” என்கிறான் முத்து!

"அவ்வளவு முரட்டு விரலா எனக்கு?" எனக் கேட்டுச் சிரிக்கிருள் பொன்னு!

கேலியால் வெல்லப்பட்ட முத்து, அவள் உதடு களைத் தன் உதடுகளால் மூடுகிருன்.

கனவுதானே! விழித்துக்கொள்கிருன். இன்னும் சிறையிலேதானிருக்கிரேம்—என்பதை உணருகிருன். அப்பீல் என்ன ஆகுமோ என்று எண்ணுகிருன். எதிரே சிறை அதிகாரி வருகிருர்; வார்டர்களும் வருகிருர்கள்.

"வா முத்து!" என அழைக்கிருர் அதிகாரி! அவர் களோடு அவன் போகிருன். அதிகாரியின் முகக் குறிப்பிலேயிருந்து அவன் எதையும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. ரசம் பூசப்படாத கண்ணடிபோல சில அதிகாரிகளின் முகங்கள் காட்சியளிக்கும். அப்படிப் பட்ட முகமே அந்த அதிகாரிக்கு!

தனக்கு அப்பீலில் வெற்றி கிடைத்திருக்குமா என்ற ஆவல் அவனை ஆட்டிப் படைக்கிறது. அதிகாரி, தூக்குமேடைக் கைதிகளை அடைத்துப் போடும் கொட்டடிக்குள் நுழைகிருர். கூண்டு திறக்கப்படு கிறது. முத்து உள்ளே தள்ளப்படுகிருன். கூண்டு பூட்டப்படுகிறது. முத்துவுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. விழிக்கிருன்.

"அய்யா! அய்யா! என்ன இது?" என்று கத்து கிருன்.

"அப்பீல் செய்துகொண்டாயே; அதில் ஏற்பட்ட முடிவு இது!"

"அய்யோ எனக்கு விடுதலை இல்லையா?" என்கிருன்.

"விடுதலைதான்! அப்பீலில் கிடைத்த விடுதலை இது! உலக விடுதலை! செஷன்ஸ் கோர்ட் தண்டனை போதாதென்று ஹைகோர்ட் கொடுத்த தண்டனை இது!"

எனக் கூறி, கதவை மூடிப் பூட்டிவிட்டு சிறை அதிகாரி போய்விடுகிறார்.

"நிரபராதிகள் தண்டிக்கப்படமாட்டார்கள்!" என்று யாரோ ஒரு உபதேசி கூறிய வாசகம் அவன் கண்ணெதிரே எழுத்து உருப்பெற்று அவனைப் பார்த்துக் கேலி செய்தபடியேயிருந்தது.

எமது வெளியீடுகள் .....

மு. கருணாநிதி M. L. A.

மணிமகுடம் (நாடகம்)	ரூ.	1-50
உதயசூரியன் (நாடகம்)	ரூ.	1-50
தேனலைகள்	ரூ.	1-50
கலைஞர் கருணாநிதியின் சிறுகதைகள்	ரூ.	1-50

சி. பி. சிற்றரசு

ரோம் நாட்டு வீரன்	ரூ.	1-50

'முரசொலி' மாறன் M. A.

ஏன் வேண்டும் இன்பத் திராவிடம்?	ரூ.	1-50

பி. சி. கணேசன் B. Sc, B. T.

அபிசீனிய அடிமை	ரூ.	1-00
எழுத்தாளன் காதலி (நாடகம்)	ரூ.	1-25

ரா. வேங்கடசாமி

உயிரை வாங்கிய உயில்	ரூ.	1-25

முத்துவேல் பதிப்பகம்,

திருச்சி-8.